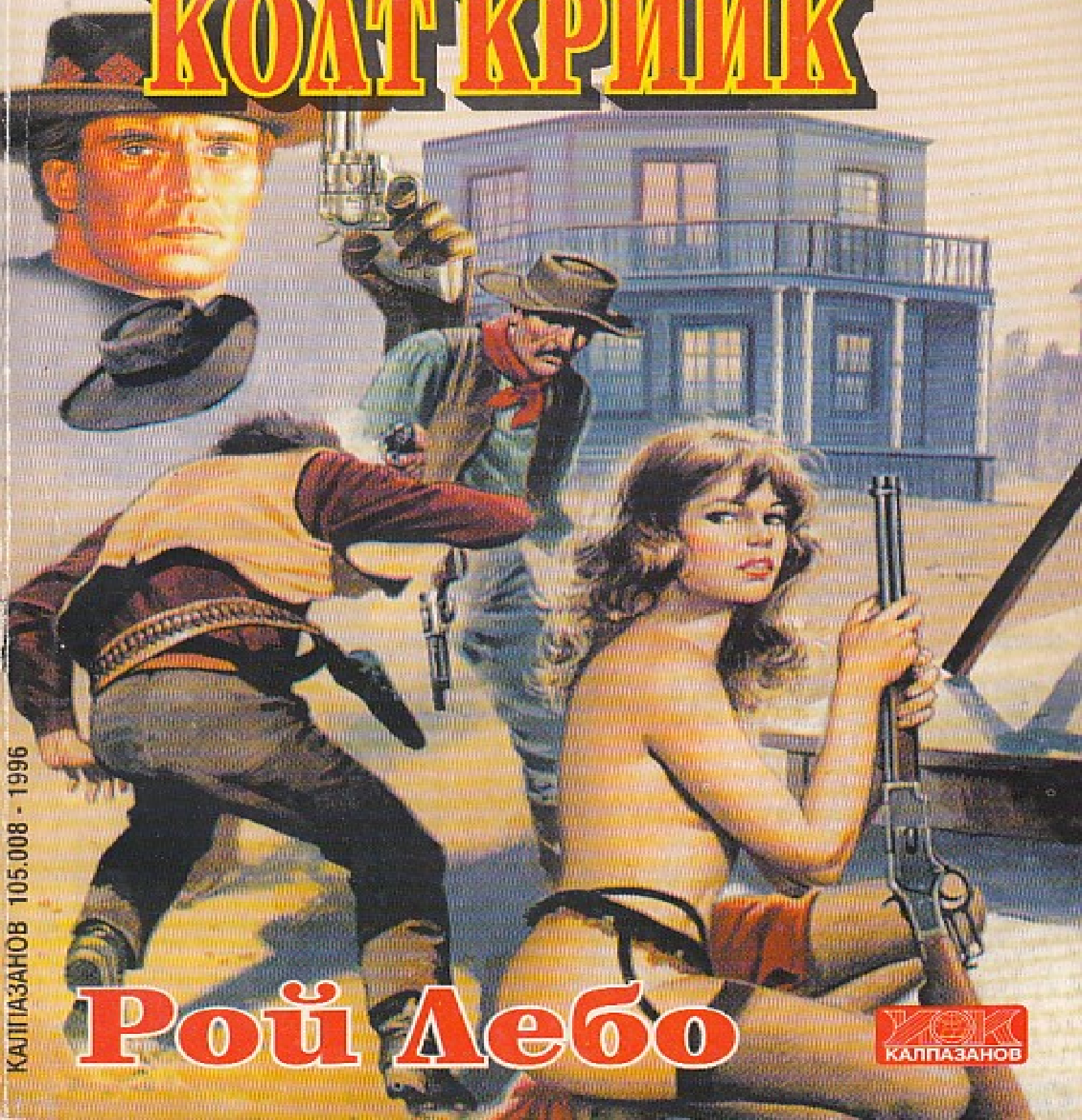

БЪКСКИН

КОЛТ КРИШК

КАЛПАЗАНОВ 105.008 - 1996

Рой Лебо

YOK
КАЛПАЗАНОВ

РОЙ ЛЕБО КОЛТ КРИЙК

Превод: Златка Димитрова

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Беше вече ранна пролет, а долината Лонг Вели си оставаше все така студена, сива, мрачна и покрита със сняг. Сутрешният вятър се спускаше от планината и преминаваше през обширната долина като спокойна, лъкатушеща ледена река. Алените лъчи на слънцето вече се забелязваха иззад планинските върхове и започваха да отблъскват сенките на нощта.

Някъде далече, в края на долината, се появи малка, черна точица, която бавно приближаваше вътрешността и постепенно приемаше все по-ясно очертанията на потеглил на път самотен ездач.

Линк накара коня си да забави ход. Откакто бяха напуснали местността Уилоу Фолст, което ще рече Плачещи върби — животното бе започнало да се препъва и да накуцва. Противно на всички очаквания, тук нямаше нито върби, нито пък водопади, а едно каменисто миньорско градче — толкова неприятно, колкото и боят с лопати, с който миньорите се забавляваха, или по-точно, наблюдението на този вид бой ги забавляваше.

Трудни времена бяха настанали в това градче. Не се намираще работа, особено пък за човек, приличащ на скитник, който имаше бледо, съсухрено лице с белег на бузата, ледени сиви очи и посивели коси, и не притежаваше нищо, с което да се гордее, освен един красив пистолет „Колт“, модел „Бисли“. Носеше го окачен на колана на дългата си шуба от еленова кожа, която бе потъмняла от времето и от многото огънове, край които този човек бе присядал през дългите години на скитане.

Нямаше работа за такъв човек, който се държеше повече като комарджия, отколкото като работещ мъж. Цялостното му излъчване загатваше, че в него се спотайва нещо обаятелно, защото дори скитниците имат свои добри времена. В същото време видът му издаваше, че този мъж е преминал през много трудности и човек трудно би се осмелил да го заговори.

Нямаше работа за човек като този, особено за градче като Уилоу Фолст, където дори добрите миньори бяха стигнали до просешка тояга. А след като се смята за такъв чаровник и в същото време е толкова тежък случай, нека се нахрани с гордост, нека се нахрани с нея и напълни стомаха си, ако може...

Линк дръпна юздите на коня, той спря и ездачът се свлече от седлото, почти неспособен да се движи от студ. А конят куцаше все повече и повече... изобщо не биваше да го язди вече. Мъжът поведе животното, като стъпваше колкото е възможно по-леко върху скованата от студовете земя и се опитваше да смекчи скърцащия звук, който издаваха ботушите му. Конят се тътреше далеч зад гърба му. Главата на животното бе силно наведена към земята и целият му вид издаваше изтощение и безпомощност.

Линк го беше купил на добра цена от един адвокат в Ларедо. По онова време конят не беше кой знае колко добра стока, но поне си струваше парите. Сега вече той съвсем не беше стока. Линк не чувстваше никаква привързаност към него. Никога не бе харесвал студенокръвни животни, а този беше точно такъв — охранен, тромав, глупав и вироглав.

Линк почувства първата слънчева топлина отзад върху врата си, а едновременно с нея и болезнен глад. Бяха минали два дни, откакто бе ял за последен път, дори повече от два, ако трябва да бъдем точни. През онзи ден бе застрелял един заек и докато уточняваше подробностите около този случай в ума си, в съзнанието му неволно нахлу един друг спомен — той бе изгубил на комар. И не беше изгубил една игра — в такъв случай дори не би се замислил, но през този ден той бе изгубил всички игри, преди да отиде в Уилоу Фолст. Просто съдбата му беше изиграла много неприятна шега. Бе изгубил дори последното си пени, не му бе останало нищо, абсолютно нищо. А имаше време, когато не губеше, докато играеше... Имаше и такива дни, през които той изобщо не играеше от страх, че играта може да доведе до нещо сериозно, като например да му се наложи да изчезне или пък да стреля... В онези дни той бе достатъчно силен, достатъчно силен да се справи с всичко, което започне.

Всичко хубаво от онези дни бе вече безвъзвратно отлетяло... Вече нямаше нито чиста риза, нито пари, нито приличен кон... И което е най-важно — младостта му бе отминала също така безвъзвратно.

Всъщност това бе последното нещо, което бе изгубил. Нямаше си дори име. Напоследък не се чуваше нищо за Франк Лесли или както още бе известен — Еленовата кожа. Случваше се и да дочуе нещо. Все същата стара, тъжна история... момичето... семейство Томпсън... онзи празничен ден...

Но скоро не бе чувал нищо. Може би все пак ще дойде ден, когато ще може отново да казва името си и на никого няма да му пука какво се бе случило.

Шърмей Суейзи от половин час се опитваше да събуди шерифа. Сега вече нито алкохолът, нито разгулният живот му създаваха проблеми, а на младини Суейзи бе живял доста бурно. Това, което го тормозеше сега, бе възрастта и ревматизмът.

На млади години Суейзи бе доста солиден мъж: нисък, набит, як и силен като бик. Сякаш беше роден да бъде човек на закона. Това бе преди много години. Бяха живели в много градове, толкова много, че Шърмей Суейзи не можеше да ги преброи. Всъщност Чарли Суейзи не бе чак толкова известен шериф, той бе по-склонен да използва юмука си върху някой престъпник, отколкото да го извика навън и да го застреля на улицата. Поради тази причина приятелите му понякога го наричаха Железния Суейзи и го възприемаха повече като човек, който се опитва да създаде някакъв ред, отколкото като защитник на закона, който всява страх. На младини Суейзи сигурно е бил полицаи в някой голям град, носил е синя униформа, а когато му е дошло времето, се е пенсиониран с всички почести, които са му се полагали и Шърмей бе изпълнена с респект към този доблестен мъж, който смело бе преминавал през всякакви опасности, които дългът му бе повелявал.

Беше някак несправедливо, че Чарли Суейзи, чиято младост отдавна бе отминала, все още трябваше да се бори, за да запази мир и спокойствие в такова порочно и развратно градче като Колт Крийк. Беше не само несправедливо, но и много опасно. Чарли Суейзи бе вече на шейсет и четири и се чувстваше много, много уморен. През последните няколко години, прекарани в планинската местност, където зимите бяха много студени, той се бе попрегърбил, а ставите така го боляха, че му бе необходимо доста време да се раздвижи, преди да стане от леглото. А като станеше, се движеше известно време доста

бавно, като се шегуваше, за да прикрие болката и се опитваше да протегне ръце и да направи някакво упражнение, за да ги раздвижи. Шърмей знаеше колко усилия му струва всичко това и колко болка му причинява, но то се повтаряше отново и отново всяка сутрин и като го гледаше, сърцето на жена му се свиваше от мъка.

Някой ден, а този ден бе може би съвсем скоро, след като им омръзне да го разиграват, бандитите сигурно щяха да го убият.

— Хайде, момиче, престани, за бога! Стига! Ако не престанеш да ме цапаш с този боклук, сигурно ще умириша целия град! — Така нареждаше Чарли, докато Шърмей разтриваше гърба му с лековит мехлем от някакви билки и мас от патка.

— Ооо, я млъквай! Стига си мърморил! — отвърна на оплакванията му Шърмей.

Линк забеляза града от разстояние около половин миля, докато се движеше по едно възвишение. Нямаше много за гледане: дълга, криволичетца главна улица, край която се издигаха сградите, повечето от които изградени от дебели дървени трупи преди около сто или дори повече години. Имаше и няколко малки, странични улички — бе подходящо да се каже алеи — които пресичаха на някои места главната. Каруци, малки файтони, а също и ездачи се движеха бавно върху замръзналата кал и слуги се щураха назад-напред, изпълнявайки поръчките на своите работодатели. Линк беше виждал сто, а може би и хиляда градчета досущ като това тук.

Силна миризма, смесица от пушек и конска тор, достигаше до възвишението. И тази миризма Линк бе усещал стотици пъти в други градове, а след няколко седмици, прекарани в град, и после пътуване, тази миризма бе направо омайваща. Вътре в ботушите краката му бяха направо вкочанени, ръката му бе изтръпнала и почти неподвижна и той едва държеше поводите на окуцяващия си кафяв кон. Тази сутрин със сигурност бе много неподходяща за разходки. Беше един наистина красив ден, ясен като кристал, но дяволски студен за пътник, облечен в тънка шуба от еленова кожа. Той ненавиждаше момента, в който трябваше да влезе в непознат град, да мине по главната улица, а особено сега, когато водеше след себе си своя куц кон, този момент му се струваше още по-неприятен.

Линк се обърна назад и погледна животното. То държеше болния си крак във въздуха и не го допираше до земята. Линк въздъхна. Не бе толкова безчувствен, че да се качи и да язди болен кон, макар и само за да не предизвика смях. Той се отклони по една малка странична уличка встрани от главната, като вървеше така, сякаш току-що бе слязъл от коня, за да избегне навалищата. Това със сигурност щеше да удължи пътя му с поне още половин миля. Линк си промърмори „По дяволите!“ и запристъпя бавно, като потръпваше при всеки допир на ботушите си с твърдата кал. Кафявият кон направи усилие да закуцука след него, като поклащаше глава и от това юздата му звънтеше. А беше толкова студено, че дъхът на тези двама странни пътници замръзваше във въздуха.

Пери Патерсън бе купил конюшната от един ирландец на име Клиърли точно преди началото на Гражданската война (Патерсън наричаше тази война „Война между щатите“). Той самият бе роден в Алабама и заедно с жителите му се бе борил с дивата природа, преди да се установи в Колт Крийк. Той все още таеше в себе си омраза към янките и живеещите по на запад, срещу които се бяха борили през онези дни. Не беше човек, който обича да създава неприятности, но добре помнеше всеки човек и на чия страна този човек бе воювал.

Първоначално той сметна мистър Фред Линк за свой противник, тъй като, поради очебийната си беднота, Патерсън мислеше, че янките и техните поддръжници по-често се срещат с долара, отколкото привържениците на Конфедерацията. Смяташе също така, че макар да бяха минали години от онези събития, симпатизантите на янките все още имаха известни привилегии, като например държавните договори. Един необразован пияница и отрепка като Марси се ползваше с този род привилегии и имаше позволенията на правителството да притежава единствено той бизнеса с коне в града. А каубоите въобще не се замисляха. Бяха безмилостни към поверените им животни и ги държаха навън на студа, докато копитата им замръзнат. Беше дяволски бедно градче и един честен човек не можеше да завърти бизнес тук, това си беше чистата истина.

Този човек сега се бе захванал с изтощителен бизнес, ако, разбира се, работата, която в момента вършеше, можеше да се нарече

по този начин. Мъжът се движеше бавно по улицата и водеше след себе си куция си кон. Очевидно това бе един много жалък кон, който едва ли бе изглеждал по-добре и през най-светлите дни от своето съществуване. А като погледнеше водача на коня, човек трудно би помислил, че това е бизнесмен. Слаб, много слаб мъж... всъщност имаше вид на гладен, много гладен мъж. И тъй като Пери Патерсън бе съдия, отсъди, че това е един уморен от път, изтощен до смърт човек.

Този човек явно търсеше за своя стар кон място в някой обор — на Патерсън му направи впечатление, че той дори не попита за цената. Нещо в него го накара да промени първоначалното си мнение за непознатия. Имаше дяволски студени очи... студени като сурова зима. И тогава Патерсън си помисли, че този човек със сигурност е воювал на страната на справедливостта. Излъчването му навяваше на мисълта, че може би е симпатизант на Конфедерацията.

Патерсън извика на Джийн да отведе коня. Пришълецът не спомена нищо за лекарство или нещо подобно: това накара Патерсън да си помисли, че мъжът държи сам да лекува животното. Всеки скитник, минаващ по тези места, си въобразяваше, че притежава дарбата да лекува коне. И така, ето го него... човекът, воювал сред джунглата, при това за една справедлива кауза. И какво получава в замяна? Един нищо и никакъв обор в един град, гъмжащ от престъпници и убийци и единственият му клиент за деня е капнал от умора пътник с леденосиви очи. Това ли бе очаквал, на това ли се бе надявал той! Това бе всичко, което имаше. В прибавка — една малоумна племенница, която прилича повече на момче, отколкото на момиче, а на всичко отгоре и с поведение на уличница. Това отблъскващо и отвратително държание той не успя да изкорени по никакъв начин — нито с добра дума, нито с бой. И дори не на уличница: поведението ѝ бе по-присъщо на животно, отколкото на благопристойно човешко същество от женски пол.

Линк стоеше в двора на обора и следеше с поглед този човек върлина, който очевидно бе собственикът и в момента бавно се клатушкаше към вътрешността на конюшнията. Беше някак си странен, движенията му бяха забавени, но явно имаше набито око, защото по всичко личеше, че е забелязал дрипавите одежди на Линк и трагичното

състояние на коня му. Човекът изглеждаше загрижен повече, отколкото се изискваше от него. След малко едно момиче, което бе дори по-странно от собственика, се показа и отведе животното. Отначало Линк го взе за момче, помисли, че е помощник в конюшната, предположи, че не е чул добре и вместо Джийн, собственикът бе извикал Джон. Но по всичко личеше, че това е момиче, макар и да не бе привлекателна. Тя кимна на Линк, пое от него поводите и тръгна с коня навътре в обора, като не откъсваше очи от болния крак на Кафявия. Момичето бе слабо, дори кльощаво, лицето ѝ бе продълговато и имаше много голяма долна челюст — можеше да се каже, че прилича на кон. Очите ѝ бяха воднисти, с някакъв нюанс на синьото, а за фигура при нея въобще не можеше да става дума.

Когато стигна до вратата на конюшната, тя подвикна нещо на Линк. Тъй като говореше много неясно, а думите, които произнасяше, бяха всичко друго, но не и отчетливи, на Линк му трябваше известно време, за да разбере, че тя го пита дали иска да лекува крака на коня му.

Той бе срещал малоумни хора и преди: тези хора обикновено не се занимаваха с животни. Линк кимна в отговор и каза:

— Давай! Излекувай го!

Тя го погледна за момент, след това бавно поведе коня навътре в обора и постепенно започна да изчезва в сянката. Линк я последва с поглед и установи, че панталоните ѝ стояха като на момче, а и самата ѝ походка бе точно като на момче.

Линк метна на рамо чантата си, която беше от типа на мешка, и си помисли, че тя е празна точно като усмивката на banker. След това се отправи към улицата. В ръка Линк носеше пушката си и това му беше неприятно. Той не обичаше пушки и смяташе, че единственото им преимущество се състои в това, че патроните им бяха леки и лесно се изстрелваха, а не в това, че са добро средство за воюване. Някога имаше и пушка за бизони. Това поне бе пушка, с която човек честно и почтено можеше да изкара прехраната си. А ако иска да си спомнят за него след сто, а даже и след двеста години за това, че е убил някое диво животно или човек, трябваше да използва пушка „Шарп“. Тя бе идеалната за тази цел. Със сигурност тази пушка бе най-добрата, без значение дали се използва за лов, спорт или в битка.

Той вървеше нагоре по една уличка, чието име бе „Улица Б“ и забеляза една табелка, на която пишеше: „Към главната“. Имаше и стрелка. Това със сигурност означаваше главната улица. В градчето като това тук хората не си правеха труда да измислят имена на улици. Беше много оживено: натоварени каруци, които бавно пъплека през калта и талиги, които превозваха провизии за хората, живеещи нагоре по хълмовете. В това градче се чувстваше живот, не беше мъртвило като например Уилоу Фолст. Бяха наизлезли и деца, а тук-там се мяркаха и жени. И тези жени дори изглеждаха като дами, макар че това бе доста трудно да се определи, тъй като, поради големия студ, приличаха по-скоро на огромни вързопи. Но в движенията им като че ли имаше някаква изисканост. Неволно пред очите му изплува споменът за момичето от конюшната с гъша кожа на ръцете си и той изпита жал към нея. Животът тук беше много труден и можеше лесно да те пречупи. А дори и да не те пречупи, пак си беше дяволски тежък и за мъж, да не говорим за момиче.

Така наречената „Главна улица“ наистина заслужаваше името си и дори бе по-оживена от улиците на някои по-големи градове. Жени сновяха нагоре-надолу, кучета се боричкаха в калта. Минувачите потропваха по дебелиите, груби греди, които играеха ролята на тротоари, и така се опитваха да предпазят стъпалата си от замръзване. Той самият потръпваше от студ в износените си ботуши, които бяха в мексикански стил. Изобщо не усещаше краката си. Отдавна му беше време да влезе някъде, по възможност където има печка, и да се стопли.

Надолу по улицата Линк видя голяма и добре изглеждаща сграда, която по всяка вероятност бе кръчма. На табелката пишеше „Бялата роза“. Беше голяма постройка на два ката и изглеждаше, че има добра клиентела. Преобладаващата част от нея явно бяха търговци на говеда. Линк имаше в себе си само седемнайсет цента. Щяха да стигнат само за бира и залък безплатен обяд към нея, следователно имаше достатъчно време да поразмрази костите си и да се послуша за някаква работа. Може би щеше да се намери нещо — като например да се постави ограда на някое ранчо или пък друга някаква работа. Щеше да е достатъчно за едно залагане, а това бе всичко, от което се нуждаеше. Вярно е, че имаше моменти, когато въобще не би заложил: не би обърнал и една карта от страх, че може да се получи някакво

неразбирателство или недоразумение и да се стигне до борба, по-точно до стрелба...

Е, все му се искаше всичко това да не се бе случвало. А точно сега никак не му беше до въпроси, но може би все още се намираше по някой пътник плямпало, който да си спомни за Франк Лесли от Додж Сити и за бързата му, точна пушка. В момента най-малко искаше някой да го разпознае, а това бе напълно възможно. Но човек трябва да се храни, а ако е истински мъж, трябва да прави и нещо повече. Трябваше, например, да си намери приличен кон, който да язди, както и чисти дрехи за гърба си и трябваше да има в джоба пари поне колкото да си плати леглото и закуската в някой хан. „Не искам кой знае какво“, помисли си Линк. Може дори да се каже, че почти нищо не искаше, така че да вървят по дяволите спомените за случилото се някога, да върви по дяволите всичко, дори това, което може да се случи. Да, така щеше да направи: да изкара малко пари и да ги заложил. И щеше да гледа само себе си, нямаше да му пука за нищо. Онзи човек трябваше добре да се потруди, за да разкрие Фред Линк и да му създаде неприятности. Мистър Линк беше миролюбив мъж.

Той прехвърли мешката на другото си рамо и заобиколи един човек на кон, който му препречваше пътя към тротоара. Закрачи по улицата, като остави място за една талига, чиито колела бяха набити с кал.

Отвътре „Бялата роза“ изглеждаше също толкова добре, колкото и отвън. Залата за хазарт беше почти празна поради ранния утринен час. Трима мъже седяха край бара, като запазваха почти задължителното за времето преди закуска мълчание. В другия край на голямата зала един чернокож младеж се суетеше и обръщаше столовете, които от предната вечер стояха захлупени върху масите. На Линк му мина през ума, че може би ще си намери работа. Мъжът, който работеше зад бара, бе облечен в черен вълнен костюм, а на главата си носеше шапка за езда. Той търкаше пода — Линк видя отражението му в огледалото. Нямаше да е зле, ако вземеше да почисти и огледалото.

Линк се приближи до бара и помоли мъжа зад него за една бира. Човекът се извърна и отправи любопитен поглед към новодошлия, а погледът на Линк бе привлечен от златните копчета за ръкавели на собственика.

Притежателят на жокейката въздъхна, небрежно посегна към бара, взе оттам една бира и бързо я плъзна към Линк. След това се наведе и отново се залови с търкането на пода. Линк остави халбата си върху тезгяха, като вдигна малко повече шум от нормалното, за да може човекът зад бара да чуе звука, и се огледа за тезгяха с храна. Намираше се на отсрещния край на залата и той провлече краката си натам.

Не бе останало много от предишната вечер — няколко твърдо сварени яйца, няколко филийки ръжен хляб, един буркан с чорба от свински крачета, която не изглеждаше съвсем прясна, и няколко глави накълцан лук, който пък бе сложен в една голяма напукана паница. Нямаше сирене, нямаше нищо друго. Все пак гладът го мъчеше упорито и Линк реши да опита да се нахрани. След дълъг и щателен подбор взе две яйца, двете най-големи филии хляб и си спретна един съвсем прилично голям сандвич с лук. Огледа се и за горчица, но не откри, нямаше и лютиви чушки.

Като крепеше сандвича си в дясната ръка, той бръкна с лявата в буркана и извади един свински крак. Погледът му бе привлечен от една маса, която момчето вече бе почистило и избърсало. Докато се придвижваше към нея, съзря онзи със златните копчета за ръкавели с периферното си зрение. Човекът го наблюдаваше в огледалото и изучаваше сандвича с лук, и двете яйца и свинския крак в другата ръка. За заведение като „Бялата роза“ това бе огромна закуска като допълнение към една бира.

Това означаваше, че кръчмата не се управлява както трябва. Всеки опитен кръчмар знаеше, че трябва да предложи солиден обяд с достатъчно солено месо като допълнение, а разходите по този обяд щяха да му се върнат десетократно на бара. Линк беше посещавал кръчми и игрални зали, където на закъснели посетители се предлагаше една наистина добра закуска, и то без нищо в замяна, или почти без нищо. Това стимулираше мъжете да стоят до късно, да пият и да играят и така собствениците печелеха повече, отколкото бяха вложени. „Златните копчета“, както Линк мислено нарече собственика, не беше наясно с правилата на бизнеса, а това си беше неговият бизнес.

В крайна сметка се оказа, че чернокожият не бе почистил масата. Линк се настани откъм по-чистия край, остави храната си и реши

първо да опита от свинския крак. Това съвсем не беше най-вкусното нещо, което бе ял през живота си. Със сигурност не беше.

Докато предъвкваше, дочу един от мъжете на бара да говори нещо на „Златните копчета“ и да се усмихват. Говореха за него. Знаеше си го, както си знаеше и това, че където и да се появеше, ставаше обект на странно внимание от всички около него. Беше му стара дарба да привлича вниманието, ако това изобщо би могло да се нарече дарба. В повечето случаи тази дарба не му бе от полза.

Двама от тримата седящи край бара мъже бяха въоръжени. „Златните копчета“ също бе въоръжен с „Деринджър“, или някакъв подобен на него малък пистолет, който бе закачен от вътрешната страна на жилетката му. Чернокожият не носеше оръжие.

От мястото, където беше седнал, Линк виждаше мъжете край бара, а също и собственика. Зад гърба си чуваше, че младежът мете. Линк реши да не обръща внимание на усмивката, довърши свинското краче и се захвана със сандвичите. Имаха чудесен вкус и той се опита да яде колкото е възможно по-бавно, за да се наслаждава по-дълго на удоволствието. При допира с храната челюстта му чак изтръпна от приятното усещане, а задоволството му се подсилваше от мисълта, че има още две яйца за изяждане.

Мъжете на бара продължиха да си говорят, но той вече не беше обектът на техните приказки.

След няколко минути, след като преглътна и последния залък от храната, от която най-вкусни бяха яйцата, Линк се надигна и тръгна към бара. „Златните копчета“ и мъжете, с които говореше, се обърнаха и се загледаха в него, докато той се приближаваше към тях.

— Извинете, че прекъсвам разговора ви, господа — каза Линк. — Но вие ли сте собственикът на това място? — продължи той, като последните му думи бяха отправени към „Златните копчета“. Той пък, изненадващо за Линк, му подаде приятелски ръка и кимна:

— Аз съм и смятам да продължа да бъда такъв. — Имаше шотландски акцент, макар и много слаб. Вероятно бе роден там. — Името ми е Макдаф.

Беше як човек, изглеждаше силен и имаше добре поддържан малък мустак, каквито барманите обикновено носеха.

— Казвам се Линк.

Другият мъж на бара се усмихна и също протегна бледата си ръка с дълги пръсти към Линк.

— Аз пък съм Уилсън Коу. — Линк се здрависа с него и усети, че тази ръка бе толкова гладка и нежна, че приличаше на момичешка, което означаваше, че бе ръка на умен мъж. Някой, който не се занимаваше с превоз, нито със земеделие, нито пък работеше в мините, за да изкарва прехраната си.

— Е, мистър Макдаф — каза Линк, — чудех се дали нямате нужда от помощник, който да работи като барман.

— Търсиш си още безплатни обеда ли? — попита онзи с нежните ръце. Онзи, Уилсън Коу. Това, което изрече, бе доста неприятно, но той се усмихна приятелски и непринудено на Линк и дори му намигна, като че ли наистина бяха стари приятели. Линк не му отговори с усмивка.

— За щастие, тъкмо ми се отвори едно място — каза Макдаф. — Въпросът е дали би могъл да се справиш, както трябва. — И той протегна ръката си към бара. — Няма да е достатъчно само да чистиш, а ще трябва и да сервираш, и не само това. Има вечери, когато идват около стотина мъже и си поръчват любимите питиета тук, на този бар. Виждаш ли, за тази цел ми трябва човек, който да си разбира от работата.

— Аз съм бил в този бранш — отговори Линк. — Работил съм тази работа в Сан Франциско, а също и в... Денвър. — За малко от езика му щеше да се изплъзне „Додж Сити“.

— В Сан Франциско ли? — попита мистър Коу и повдигна вежди в знак на учудване. После се усмихна на Линк и отново му намигна. — Тази сутрин май се срещаме с опита на големия град, а, Ед, как мислиш?

Линк се престори, че не е чул последното.

— Защо не ме пробваш? — предложи той на Макдаф.

Макдаф смръщи вежди, очевидно разсъждаваше върху предложението. Ако не го наемеше, Линк щеше да си замине и може би щеше да тръгне из града да си търси някаква работа, може би дори щеше да стигне дотам, че да се моли на някой кравар да го наеме да чисти оборите срещу десет цента на ден. Нямаше намерение да казва нищо, но все пак промърмори:

— Ами защо пък да не опитаме! — Наистина му струваше доста усилия да изрече тези думи.

После Макдаф го изгледа критично — препасан пистолет, мръсни, набити с прах от дългото пътуване дрехи, белег на бузата — и поклати глава — „НЕ“.

ГЛАВА ВТОРА

— Ооо, хайде сега! Защо не дадеш възможност на човека да покаже какво може? — каза Уилсън Коу и се усмихна на Линк. — Обзалагам се, че това приятелче е способно да ни спретне едно коктейлче от тези, дето ги правят в Сан Франциско за нула време!

Макдаф отново погледна Линк и поклати глава.

— Съжалявам, господине, не мога...

Коу го прекъсна точно в този момент:

— Разбира се, че можеш, Ед. — Коу бе спрял да се усмихва. — Позволи на господина да ни покаже какво умее сега, тук, нека да направи нещо пред нас! Ще го наречем „специална закуска“.

Лицето на Макдаф бе почервенияло, но той отново погледна към Линк и този път поклати глава в знак на одобрение.

— Е, добре! Ако можеш да дойдеш тук зад бара и да направиш някакъв коктейл, който може да се преглътне...

— Коктейл с мартини — обади се Уилсън Коу. — Направи ни един от онези, дето ги сервират в „Палмър Хауз“ в Чикаго!

Линк беше доловил, че Макдаф започва да става доста раздражителен, и се чудеше защо пък беше това. Чудеше се и бе любопитен да разбере защо му позволи да опита — дали заради пари, или пък поради липсата им? Коу се държеше като негов кредитор, така че ако тези побойници играеха на страната на Линк, толкова по-добре за него.

— Добре, ще го направя — отговори той и се отправи към края на бара.

Бавно пристъпяше по дъските — Макдаф бе прекалил с водата, докато чистеше. След това се наведе, за да огледа какво има под рафтовете с алкохол. В първите два шкафа имаше мръсни чаши и стари парцали за бърсане. След това попадна на едно шкафче с вино, в дъното, на което зад другите бутилки, имаше половин бутилка с вермут. Търкаляха се и празни шишета от уиски, нащърбени чаши и

покрита със слама бутилки с италианско вино, което едва ли беше кой знае колко добро.

Джинът се намираще в дългата редичка от бутилки, подредени под огледалото, а в кутията за лед имаше само начупени кубчета, които плуваха в някаква мътилка. Линк взе една медна купа, в която се правеха коктейли, отиде до мивката и започна да отмерва от двата вида мартини. След десет години — дори повече от десет години — той си спомняше всичко с удивителна яснота. Всичко, свързано с баровете, бе абсолютно свежо в паметта му.

Ако можеше да го види Холидей сега зад бара, сигурно щеше да умре от смях. Франк Лесли — комарджия, сводник, изключителен стрелец — сега, благодарение на късмета си, отново се бе превърнал в барман и то само за да се сдобие с пари за залагане. Спечелването на пари при залагането на покер никога не бе представлявало проблем за Док. Все измисляше по нещо — кога ще избие зъбите на някой побойник, кога ще вземе на заем от някоя проститутка, дори би ограбил някой дилижанс, ако му се наложи. Да бъдеш барман бе приемлива и почитена професия, каквато бе например да си зъболекар и Линк бе твърдо решен да остане и да работи като барман, а най-вече — да спечели малко пари от престоя си. Една седмица, а може и две седмици ще прави питиета и ще разлива бира на тълпа от пияници. После със спечелените пари общо от заплатата и бакшишите, които можеше да достигнат до трийсет-четирийсет долара, щеше да направи няколко дребни залагания и от тях щеше да спечели пари за едно истинско залагане. А ако и късметът беше на негова страна, от това щеше да натрупа още по-стабилен капитал.

Линк постави две заскрежени чаши върху тезгяха, разклати добре медния съд, като правеше кръгови движения, после го отвори и разсипа коктейла в чашите. Така, нека сега да дадем на тези диваци да вкусят от цивилизацията...

Макдаф отпи една голяма глътка и след кратка пауза облиза мустака си. Уилсън Коу много предпазливо отпи от своето питие — моментално веждите му се извиха в знак на задоволство.

— Я виж ти! Май че сред нас има човек на изкуството — каза той.

После отново се усмихна и намигна на Линк, като че бяха приятели, откакто се помнят. Макдаф довърши питието си, избърса

мустака си с опакото на дланта и сложи отново чашата на бара, като я удари, както бе направил това Линк по-рано.

— Добре е, получаваш работата, въъ... Как, по дяволите, каза, че е името ти?

— Линк.

— Добре, ако можеш да ми събереш голяма клиентела, ще ти давам по двайсет долара на седмица, а това са страшно много пари, нали така? Но това ще стане само ако ми събереш тълпа от клиенти, ясно ли е? И те предупреждавам, че едва ли между тези селяни ще се намерят много, които да желаят коктейл с мартини.

Линк кимна. Чак се засрами от себе си, че се чувства толкова благодарен, не само на собственика, ами и на онова конте с нежните ръце, което се забавляваше от това, което се разиграваше пред очите му. Двайсет долара и това, което успееше да отмъкне от касата, щяха да му осигурят капитал за залагане за няколко седмици, може би три.

— О, боже! Това е невероятно! Макдаф се е сдобил с майстор на коктейли! — Уилсън Коу изрече това с усмивка и вдигна чашата си към Линк и собственика.

Макдаф се изчерви малко, но не каза нищо, а Линк забеляза нещо странно. Другите двама мъже, които седяха малко по-нататък от тях на бара, бяха там през цялото време и без изобщо да се помръднат от местата си, се бяха наливали с бира. Никакъв опит от тяхна страна да се включат в разговора, никакви въпроси към новия барман относно неговите способности. Нито пък водеха някакъв приятелски разговор помежду си. Те само си седяха и се грижеха за техни си работи. Като че ли не изглеждаха враждебно настроени, нито пък ядосани, може би бяха малко поуплашени. Уплашени, обаче от какво? Едва ли от Макдаф, който непрекъснато се изчервяваше! А Линк нямаше откъде да познават. От какво тогава се страхуваха?

Уилсън Коу се усмихна на Линк, намигна му, като че бяха стари приятели, и довърши мартинито си.

— Да, наистина най-доброто сутрешно питие. Отлично! Страшно ми се понрави, човече! — каза Уилсън и потупа Макдаф по рамото: — Ще се видим следобед в моя офис, Ед! Ще те чакам и моля те, не закъснявай!

Той се обърна с гръб към бара и напусна „Бялата роза“, като помахаша за довиждане, без да се обръща към тях. Другите двама мъже

го следваха с поглед, докато вървеше, но не се обърнаха да го проследят, а гледаха отражението му в огледалото.

— А сега, Линк, чуй ме внимателно! — каза Макдаф, като все още гледаше към вратата, откъдето бе излязъл Коу. — Вече си нает на работа и това е положението, но много внимавай, защото не желая от касата ми да изчезне и едно пени! Само ако посмееш да направиш такова нещо, ще изритам парцаливия ти задник оттук и никой няма да може да ми попречи! Даже и Уилсън Коу, ясно ли е?

После Макдаф подвикна на момчето, което подреждаше масите в края на бара:

— Хей, Джордж, занеси черния си задник до кухнята и ми донеси нещо да закуся! — После пак се обърна към Линк: — А ти добре да запомниш какво съм ти казал!

Един час по-късно, приключил с топлатата и мазна закуска, приготвена специално за него и донесена му от мълчаливия Джордж, Макдаф се поукури, а Линк седна на тясното столче зад бара, до шкафа с напитките, и реши да постопли ръцете си на една разкривена овчарска печка. Сега кръчмата бе неговият дом и той наистина я чувстваше като такава. Беше топло и навсякъде миришеше на бира, а това бе точно представата му за уютен дом.

Зад бара имаше едно малко походно легло и като го видя, на Линк му се прииска да полегне. Така, както си беше, все още с ботушите на краката, той се опъна върху плетената от бамбук покривка на леглото. Нямахше значение, че това покривало бе цялото в мазни петна, важното беше, че коремът му е пълен, а костите му се бяха погрели. В сегашния момент това му беше повече от достатъчно. Усети, че започва да се унася.

Сън. Да, нуждаеше се от здрав сън, а не от някакъв, който го спохождаше досега — лек сън, неспокоен и неотморяващ. И онези странни сънища, които бе по-добре човек никога да не сънува — високо в планината... планинско ранчо... едно момиче. Едър ирландец с огромна шапка. И... стрелба... ожесточена стрелба... Линк изхълца и се сепна, а ръката му беше вече на дръжката на неговия „Бисли“.

Чу някакъв звук като от счупено. Звукът беше някак си тъп и Линк се огледа, за да разбере откъде идва. Отсреща на улицата, точно

срещу бара, някой цепеше дърва.

Линк си отдъхна и се настани обратно върху леглото. Нямаше причина да бъде толкова нервен и неспокоен. На никого наоколо не би му минало през ума да дойде и да стреля по някакъв си барман, наречен Фред Линк. Изобщо нямаше нужда да се тревожи.

Продължи да лежи все така отпуснат на леглото, заслушан в приглушените звуци, които долитаха от улицата, както и лекото шумолене и търкане, което идваше от дъното на бара, където негърът изпълняваше задълженията си — подреждаше масите и столовете в редица. Сигурно е свършил с бърсането, помисли си Линк. Дали имаше шанс да заспи отново? Господ му беше свидетел, че се чувстваше уморен до смърт. Преди можеше да премине огромни разстояния — без значение дали той преследва или е преследван — и да се завърне от това преследване свеж като планинско цвете. Е, вярно, че не ухаеше толкова добре, но се чувстваше свеж и силен, както преди да започне преследването. Минали дни... Отдавна отминали, а сега...

Той полежа още малко, не защото толкова много му се искаше да заспи, а защото се чувстваше удобно край печката. След малко, изоставил неуспешните си опити да заспи, се надигна и седна на ръба на леглото, порови се в мешката, намери масло и парцали, измъкна пистолета си и го сложи в скута си, за да го почисти. Извади барабана, разви дръжката, освободи спусъка и отпусна чукчето. Направи всичко това толкова внимателно, както само един майстор по оръжията би могъл да го направи. След това започна да почиства всяка част и докато работеше, тихичко си тананикаше под носа нещо, а мислите му бяха много далеч оттук.

Когато револверът бе смазан, а по него нямаше нито едно петънце, той се зае да го сглобява. Избърса с омаслено парцалче мястото, където се поставят патроните, и постави обратно барабана, а след това намести чукчето в позиция „празно“. Кобурът също се нуждаеше от почистване, а за тази цел му трябваше от сапуна, с който се почистват седлата, и той реши да поиска като отиде в обора. И на седлото му едно почистване нямаше да се отрази зле.

А и дрехите му имаха нужда от среща със сапуна, така че би било добре да потърси сапун. Сигурно вече миришеше на вкиснало. Ще трябва да се погрижи да му стоплят в кухнята няколко чайника с вода, за да свали от себе си мръсотията, която бе насъбрал по време на

пътуването. Същото важеше и за дрехите му. Те щяха да изсъхнат бързо върху тази печица, дето седеше ей там.

Той върна колта обратно в кобура, стана прав, закопча отзад на кръста си колана с револвера и започна да се рови в мешката за нещо друго. А там нямаше много голямо разнообразие от предмети — една раирана риза с разпран ръкав, две евтини якички за еднократна употреба, чифт вълнени панталони с дупка на лявото коляно и резервен чифт чорапи. И всичко това беше много мръсно, страшно протрито и износено, да му е жал на човек да го гледа.

Линк събра всичко на вързоп, сложи го под мишница, отвори вратата встрани от рафта с алкохола и тръгна навътре. Голямата стая беше празна, слабо осветена от една леко мъждукаща лампа, чиито стъкла бяха невероятно зацапани. Скоро сигурно щяха да започнат да пристигат първите клиенти за обяд, но засега нямаше още никой.

Две големи печки, боядисани в някакъв неопределен нюанс на червеното, бяха поставени до двете срещуположни стени на стаята и макар да не успяваха съвсем да затоплят помещението, все пак не бе студено като навън.

Линк се отправи към другия край на стаята, премина през едни червени плюшени завеси, които бяха целите в мазни петна, и навлезе в дългия коридор, който водеше към кухнята. Докато вървеше към кухнята, мина покрай две дебели момичета, които бяха седнали близо до вратата. Навярно бяха от проститутките на горния етаж. Бяха бели момичета, дебели и пухкави като понички, а наместо очи като че ли имаха стафиди от черно грозде. Приличаха си, вероятно бяха сестри.

Един възрастен китаец шетаеше из кухнята. Той първо хвърли към Линк свиреп поглед, а после му каза:

— Здравей, ти ли си новият барман? — В речта му нямаше и следа от китайски акцент, говореше си като всеки друг в града.

— Да, аз съм.

Старецът кимна. Имаше кръгло лице, цялото прорязано от бръчки, и малки, дръпнати очи. По долната му челюст бяха останали само един-два зъба. Китаецът имаше и брада, която вече бе цялата побеляла. Носеше я по доста необичаен начин — прегъната на две и завързана с въженце. Линк си помисли, че това е начин да я предпази от сапунената пяна, докато готви и мие.

Дебеланите кимнаха на Линк, когато той мина край масата. Да, със сигурност бяха сестри и бяха доста ярък показател за ниското качество на „Бялата роза“.

— Мери и Мърси Касмиър — представи двете момичета китаецът, и добави: — И двете глухи и неми. — После повдигна капака на едно гърне, откъдето се разнесе миризма на задушен дивеч, и отново додаде: — Пълни глупачки.

— Това задушено мирише доста вкусно — каза Линк с намерението да се подмаже на стареца и да получи по-лесно топлата вода, която му бе необходима.

— Месо от елен. Специално за едно частно парти довечера. — Той върна капака обратно върху съда и рече: — Искаш да ти стопля вода на печката, нали?

— Ще съм ти много благодарен.

Старецът изсумтя и вдигна капака на друг съд. Без съмнение, там се вареше боб.

— А това тук е за хора като теб — ухили се той и разкри всичките си зъби: долу имаше три, а отгоре — четири. — Добре, мога да ти стопля вода. Само кажи на негъра да я донесе. — Той се захвана да лющи бобовите зърна.

Линк свлече дрехите си на пода и излезе от кухнята. Мина по едни разбити стъпала, които водеха към калния двор. Калта беше тук-там замръзнала, а на места — размесена с вода. Чернокожият цепеше дърва до един навес.

— Ей, момче! Трябва ми малко вода за миене — подвикна Линк.

Момчето прекъсна работата си и се втренчи в Линк. Беше дребен, кокалест мъж, очите му бяха зачервени и без искрица живот в тях, кожата на ръцете му беше цялата напукана от работата и от студа. Изглеждаше неспособен да се справя с това, което вършеше.

— Ще ти бъда много задължен! — каза Линк и както стоеше в калта, се вторачи в младежа.

Негърът сведе поглед и кимна в знак на съгласие, а Линк се обърна и се прибра вътре. Беше мразовит леден ден. Навън беше толкова студено, все едно, че са те оставили в кутия с лед. Погледът на Линк се залепи на задното стълбище — изкъртено и полусрутено... трябваше да има предвид този факт, в случай че му се наложи да мине оттам тичешком или през нощта... Преди много години Линк се бе

научил да проверява задния изход. „Задният изход е най-добрият изход“, му бе казал Мастерсън на една танцова забава във форт Смит, а след това му разказа за една престрелка в Канзас, на която бе станал свидетел. Двама първокласни стрелци, които му били вдигнали мерника, се появили един ден с пушките си на вратата на един публичен дом и затрополили по нея. Мастерсън се спуснал по задната стълба и попаднал на една тераса, за чието съществуване дори и не подозирал. Отнякъде изскочило едно зло куче, което охранявало къщата. И всичко това се разиграло в дяволска тъмнина.

Кучето застрашително се приближило до Мастерсън, а онези двамата седели на терасата, държейки пушките си, и се превивали от смях. Това било като обица на ухото му и оттогава Мастерсън винаги проверявал възможните изходи. Линк също бе получил подобен урок, но за разлика от този на Мастерсън, неговият изобщо не беше забавен.

Странно беше, че много хора не го харесваха. Може би беше прекалено смешен за изисканите им вкусове, помисли си Линк. Всичко си му беше наред — беше си куражлия, изстрелът му беше точен, макар и не много бърз. Какво конкретно не харесваха у него?

Той се върна обратно в топлата кухня и седна до момичетата край масата. Масата беше огромна и цялата ѝ повърхност беше изпонарязана от дългите години на употреба. Едно от момичетата издаде в гърлото си някакъв много странен звук, после кимна на Линк и му се усмихна. Той също ѝ кимна и се усмихна в отговор. Предположи, че такива звуци са начинът ѝ да разговаря. И двете бяха долнопробни, дори за такова малко градче, да не говорим пък колко неподходящи бяха за един голям и прилично изглеждащ бар като „Бялата роза“. Другото момиче — Линк не се постара да запомни коя беше Мери и коя — Мърси — издаде почти същия звук и наведе главата си към него по доста странен начин. С тези движения тя приличаше на кокошка, която се кани да кълве. Линк изпита съжаление към тях, толкова бяха дебели и грозни... а на всичко отгоре и проститутки. И като за капак — глухи и неми. Беше прекалено сурово наказание за две обикновени дебелани, които нямат и пукнат грош.

Последва един силен ритник по задната врата и негърът Джордж влезе с две големи ведра, пълни с вода от кладенеца. Сложи ги на пода до печката, а китаецът през това време гледаше да не би момчето да се

спъне в някой от съдовете за готвене. Линк си спомни, че негърът се бе погрижил за закуската му и се обърна към него:

— Има ли навън още кофи с вода, Джордж?

Негърът кимна и изглеждаше някак недоволен. Линк стана от масата:

— Ще ми трябва още малко вода. Хайде, ще дойда да ти помогна.

Изражението на момчето стана малко по-ведро. Джордж не беше свикнал на такова време и студът навън доста го тормозеше.

На Линк му отне повече от час, докато успее да свали мръсотията от себе си. Изкъпа се зад печката, стъпил в най-голямата от кофите. После сапуниса, изплакна, изцеди и простря дрехите си на една телена жица, опъната край печката. Момичетата изобщо не се впечатлиха от голотата му, просто си седяха край масата и пиеха кафе, след това измучаха нещо на китаеца, надигнаха се и се понесоха към вратата на кухнята, приличащи на крави, които се придвижват от едно пасище към друго.

Джордж донесе малко дърва за огъня и после изчезна по задното стълбище с една чиния боб в ръка. Дрехите на Линк вдигаха пара и се сушаха доста близо до печката. След около трийсет минути той вече ги бе сложил на гърба си. Беше си облякъл риза, чорапи и леко влажни панталони, онези вълнените, с дупката на коляното. С чисти дрехи и корем, пълен с две чинии боб, приготвен от китаеца, бе напълно готов да се справи с работата в бара, където вече бе започнала да се събира тълпа от клиенти за обяд.

Бяха се насъбрали толкова много хора, че Макдаф изпитваше затруднение да ги обслужи всичките. Линк си проби път покрай масата, където бе сложен безплатен обяд. Този път остатъците бяха повече от тези, които бе заварил той, изглеждаха по-вкусно и дори имаше парчета месо. Линк се вмъкна зад бара. Един от мъжете, които се намираха близо до него, го позагледа, а после насочи поглед към револвера на кръста му.

— Чух за теб — каза той, като се провикна високо, за да заглуши поне малко шума, идващ от масите, където мъжете се надвикваха, за да си поръчат бира или уиски.

Новият познайник беше висок мъж, млад — даже повече приличаше на момче — и когато Линк го погледна право в очите, той

срамежливо сведе поглед. Имаше вид на човек, който през повечето време си стои вкъщи. Зъбите му бяха обсипани с кафяви петна — сигурно дъвчеше евтин тютюн. Държеше се много свободно в бара. Линк си помисли, че Макдаф може да го е наел да му помага през деня, докато трае обядът. Предположението излезе вярно.

— Аз съм Рос Паркър — каза мъжът и се протегна през бара за бутилка уиски „Пенсилвания“. — Много се радвам, че се запознах с теб! — Той погледна към широките стълби, които водеха към малка, тясна тераска, откъдето пък се тръгваше към втория етаж на кръчмата. — Макдаф е готин тип, но там зад бара не се чувства много добре. — Рос наля уискито и се протегна да налее две бири. — Имаше още един мъж, който работеше тук. Името му беше Ханк Трокмортън. Той се справяше отлично, но напусна. А аз трябва да се грижа за майка си...

Линк отиде до другия край на бара и започна да налива бира. Наливаше, а когато изкараше малко пяна извън чашата, минаваше отгоре с парцала с много плавно движение на ръката и изтриваше всички петънца от махагоновата повърхност на бара. Умът му несъзнателно запомняше всички поръчки, той записваше сметките и докато сервираше, проверяваше дали всичко е точно. Вършеше всичко това напълно автоматично и никога не грешеше.

Беше му забавно. С всяка следваща поръчка се чувстваше все по-отпуснат и по-добре. Понякога повдигаше поглед и се взираше в тълпата от клиенти, опитваше се да отгатне желанията им и да ги запомни. Няколко от гласовете се провикваха за смесени напитки — коктейли с уиски и коктейли със загрято вино. Линк отстъпваше на Паркър клиентите, които си поръчваха бира, като се правеше, че не ги чува, а обслужваше тези, които поръчваха уиски или някакъв коктейл, затопляше виното върху пламъка на спиртната лампа и сипваше бренди. В шкафа с подправки намери индийско орехче и слагаше от него по мъничко във виното. Сипваше го, все още димящо, в ниска чаша и го плъзгаше по цялата дължина на барплота, която беше около десет стъпки, а питието се спираше точно под носа на удивения клиент. Като видяха това, някои от мъжете на бара подсвирнаха и изръкопляскаха. Линк видя, че му плащат по същия начин — парите се плъзнаха по тезгяха, а той с бързо движение на ръката ги взе и ги пусна в касата.

Изпитваше удовлетворение от работата, усещаше спокойната, приятелска и топла атмосфера, която клиентите създаваха. Те се забавляваха, като си разказваха разни истории, разменяха си приятелски, безобидни закачки, спореха незлобливо и се смееха, докато се тъпчеха с хамбургери и шунка.

Техният начин на живот бе по-безполезен от този да се препитаващ като барман.

— Казвам се Линк — обърна се той към Паркър, когато ръцете им се кръстосаха в един момент, докато и двамата се опитваха да наляят уиски.

— Да, знам. Макдаф вече ми каза — отговори момчето.

После се пресегна през бара натам, накъдето стоеше Линк, и се опита да достигне до бирата, за да налее. Линк му посочи, че на земята до него също имаше бира. Чудно беше колко неопитен помощник бе Паркър, той дори не знаеше къде се слага бирата.

Линк държеше в ръка три халби и наливаше в тях бира. Докато гледаше питието, си помисли, че сигурно е с добро качество, а за това градче направо си беше чудесна. Вероятно бе местно производство — едва ли Макдаф би си направил труда да я докара отнякъде и да пръска пари за транспорт. Когато вдигна поглед, над главите на клиентите забеляза Макдаф, който стоеше на тераската до втория етаж и наблюдаваше какво става долу. Доколкото виждаше Линк, никъде в залата не се играеше комар, значи Макдаф просто следеше дали всичко е нормално. И ако бе преценил изражението му правилно, той изглеждаше доволен от това, което вижда. Линк сервира едната бира точно вдясно от себе си, другата — на един човек малко по-наляво, а последната плъзна по тезгяха и тя мина покрай Паркър. Спря се точно пред копчетата на ръкавите на клиента. Събра парите, отдели настрана четиридесет цента и пусна отвисоко останалите в чекмеджето. При падането си вътре те произведоха много приятен за ухото звън.

Линк реши да изпробва реакцията на Макдаф, като удари две чаши силно една в друга — стар бармански трик — но собственикът не чу нищо. Изглеждаше истински щастлив там горе. Какво по-хубаво от шеф, който стои далеч от касата си! Трябваше само да се държи приятелски с него. Така след две седмици щеше да е готов за първото си залагане. Две седмици щяха да са достатъчни, дори предостатъчни.

Разбира се, той напълно съзнаваше, че това, което се канеше да извърши, бе много подло и недостойно и си беше чиста проба кражба. Имаше такъв период в живота му, когато той би убил човек за време, по-малко, отколкото бе необходимо, за да се отмъкне една бисквита, но това беше много, много отдавна. Сега беше друго време и условията му налагаха да действа по този начин. Сега, в този град, той се чувстваше сигурен, беше прекратил с пътуването, имаше чиста риза на гърба си, а и той самият бе чист, коремът му бе пълен, беше си намерил работа, която вършеше по-добре от всеки друг, и беше си заделил малко от рестото за едно съвсем малко залагане. Все неща, които го караха да се чувства прекрасно, а и предвкусването на кражбата подсилваше доброто му настроение.

Някога съществуваше мъж, който непрекъснато играеше на рулетка, жените го обожаваха, можеше да застреля някого само защото го бе погледнал накриво. Едва ли този мъж тогава е предполагал, че ще трябва да се задоволява с жалки остатъци.

ГЛАВА ТРЕТА

Времето, през което клиентите обикновено обядваха, почти приключваше. Линк се чудеше как Макдаф успяваше да събере такава тълпа, като предлага толкова оскъден обяд. Вероятно и другите кръчми в Колт Крийк предлагаха същото. Той изми една препълнена мивка с чаши, като първо изплакваше всяка поотделно, след това я търкаше със сапунисана гъба и после я изплакваше отново. С периферното си зрение забеляза, че младият Паркър се опитва да му подражава и Линк си помисли, че младежът вероятно се престарава. Момчето със сигурност имаше какво още да научи.

Като си проправяше с лакти път сред тълпата, Макдаф се приближи до бара.

— Е, виждам, че си наясно в какво се състои работата ти. Мога да кажа, че се справяш добре.

„По-добре, отколкото ти се справяш с своята“ — помисли си Линк.

— Добра работа. Наистина добра работа. Ти какво ще кажеш, Паркър?

— О, наистина е страхотен, мистър Макдаф.

Беше заслужил похвала от господаря. Линк си спомни един човек, за когото беше работил в Денвър преди години. Беше един дебел германец, който се казваше Дитерс. Той не бе доволен от работата на Линк, а на всичко отгоре го бе хванал да бърка в касата. Но Дитерс си разбираше от работата. Не се бе смутил нито от пушката на Линк, нито пък от репутацията му на скандалджия и отличен стрелец. Изобщо не бе обърнал внимание на всичко това. При Дитерс или си вършиш работата както трябва, или те изхвърлят от мястото ти. Все пак се чувстваше благодарен на Макдаф, че го е наел на работа, защото обикновено скитниците не са най-търсената работна ръка, а и беше доволен, че е попаднал тъкмо в това градче.

— Благодаря за добрите думи, господин Макдаф! — с много учтив тон каза Линк.

След като приключи с бърсането на дъските (Паркър се беше помолил на Линк да довърши работата му, за да може той да се прибере по-рано и да се погрижи за болната си майка), Линк се облекчи, като изпусна малко газове, защото бобът, който беше изял, упорито го тласкаше към тази постъпка. После навлече щубата си. В ума му се въртеше приятната мисъл, че може да заплати храната си само от рестото, което бе отмъкнал. А го очакваха още дни като този и още много пари, изкарани по този начин.

Той кимна на готвача и излезе през задната врата. Беше вече видял по-голямата част от главната улица. Реши, че това му е достатъчно и е по-добре да мине и по няколко от страничните улици, за да опознае града. Вероятно имаше и публичен дом, а може би дори два — той едва ли можеше да си го позволи, но не беше зле да разгледа града. Трябваше да спестява пари, за да залага, щяха да са му нужни много пари. И трябваше да бъде много предпазлив. Комарджиите отдалеч се надушваха един друг и паметта им беше завидна, следователно трябваше много да внимава кога и къде залага. Беше му се случвало да бъде разпознат от някоя проститутка или келнерка, и тогава животът му ставаше доста сложен. Веселият, истинският живот кипеше на места като Сан Франциско и Ню Йорк Сити, а също и в далечна Европа. Там момичетата и сводниците, дамите и мошениците, комарджиите и хулиганите — всички си живееха спокойно, като в едно мирно голямо и весело семейство, но рано или късно се появяваше някой, който да те разпознае. Така че за него беше по-добре да стои далеч от публични домове. Веднъж, преди по-малко от година, една жена го беше нарекла Франк. Това се случи в Уайоминг, и то в една кръчма, където беше тъмно и задимено като в лисича дупка. Тя го бе разпознала, че е Франк Лесли, още в момента, в който погледът ѝ се бе спрял върху него. Бяха се срещнали и запознали в Солт Лейк. Преди много, много години беше изгубила едно от момичетата си заради него.

Някога ходеше в публични домове и не му пукаше от нищо, а когато някой го разпознаеше — толкова по-зле за него. Сега вече не желаше да си навлича неприятности.

Всичко това му беше омръзнало до смърт. А и се чувстваше уморен, просто се бе уморил от онзи живот.

Сега градът бе по-спокоен и по-тих, отколкото беше рано сутринта, като пристигна. Навярно рано сутрин хората от съседните села пристигаха за провизии, а други бързаха да си вземат сутрешното питие, преди да отидат на работа, и затова по улиците се срещаха толкова много хора. Линк си помисли, че горе в планинските местности, където живееха предимно овчари, все още е рано да се изкарват стадата, но може и вече да са започнали да се приготвят да излизат на паша. След около седмица в Колт Крийк сигурно щеше да е мъртвило, поне в почивните дни положително щеше да е така. В съботните дни мъжете, които караха дилижанса, все някак щяха да успеят да се доберат до кръчмата за по едно уиски и една игра на покер, ако изобщо им бяха останали някакви пари от заплатите дотогава, защото те имаха навик да играят покер всеки ден.

Линк се изкачи по една кална странична уличка и се озова само на една пряка от „Бялата роза“. Там имаше някакви магазини, където се продаваха стоки за оседлаване на коне, пособия за обработка на почвата и различни видове семена, а също и всякакви други дреболии. Мъжът прекоси през улицата и се качи на един от тротоарите. Все още се усещаше студеният вятър, който идваше от планината, но слънцето вече беше позатоплило скованите улици и ги беше превърнало в смесица от рядка кал, боклук и конски тор. Всичко това джвакаше около ботушите му и стигаше почти до горния им край. Дървените тротоари бяха сравнително високо от калта и отчасти облекчаваха придвижването, но в такова време беше абсолютно невъзможно за човек да остане чист и неопръскан с кал.

Две жени, които бяха излезли да пазаруват, се разминаха с него по тротоара и извърнаха главите си, за да го разгледат. Изглеждаха почтени жени и бяха облечени в дълги, тъмни рокли. Вероятно бяха съпруги на чиновници. Перата на шапките им бяха твърде модни. Сигурно са жени на банкери или на търговци на храни. Дамите изглеждаха твърде заинтересовани от Линк. Колко странно, но суетността се крие у всеки човек. Беше време и то не беше чак толкова отдавна, когато той минаваше за един от най-елегантните и галантни мъже. Последните няколко години обаче бяха отнели голяма част от тези негови преимущества. Сега и белегът не му придаваше онзи

специфичен чар, както преди време. Жените бяха склонни да намерят един белег за привлекателен, отличителен и дори възбуждащ елемент, но не и когато този белег бе твърде грозен. А този на Линк беше точно такъв — дълъг, минаваш през цялата му буза, розовеещ и се набръчкваше, когато излезеше на студено. Общо взето, беше доста отблъскващ.

— Ще избледнее — беше му казал докторът през онзи слънчев ден, когато зашиваше раната. — С времето ще избледнее, а може и съвсем да изчезне.

А времето си минаваше и от онзи ден в просторния и луксозен хотел беше изтекла много вода. А хотелът наистина си го биваше, беше напълно достоен и за кралска особа. Отдавна... много отдавна... А и колко бързо можеше да изважда пистолета си в онези дни! Шанън, това име бе заявил, когато пристигна. Тогава беше рус мъж, едва започващ да побелява. И тогава носеше дреха от еленова кожа — бричове. На колана си имаше огромна сребърна тока, а върху нея — сребърна плочка с надпис „Пазител на мира“. Носеше пистолета си по-добре от всеки друг и беше много бърз и ловък, когато правеше онова завъртане...

А всичко това беше достатъчен повод да си спечели едно разрязване на бузата. Беше се пуснал слухът, че е убил Слим Уилсън от племето на шайените. Никой не се съмняваше, че може да го направи, защото знаеха колко е бърз.

Както и да е. А дамите не харесваха грозни белези, поне не си падаха по такива, особено ако бяха в съчетание с изтрити панталони и ако човекът, който ги носеше, не притежаваше нищо ценно, освен пистолета си.

Линк мина покрай магазина със стоки за езда — в момента нямаше нужда от добри пособия за езда, тъй като нямаше и добър кон, който да бъде оседлан. Седлото, върху което досега пътуваше, бе достатъчно удобно, юздите също бяха достатъчно здрави — засега Линк нямаше намерение да връзва с тях диви елени. После приближи един магазин за железария и се спря пред голямата му стъклена витрина, за да види какво се продава. Вероятно за да бъде прекарано през планината това огромно стъкло, собственикът е платил цяло чисто ново, лъскаво пени. Линк се загледа в стоката — все още не беше срещал мъж, който да подмине подобен магазин, без да погледне

към витрината му, независимо дали работеше като обущар, чиновник, издател на вестници или каквото там ви хрумне. Един мъж изпитва някакво необяснимо задоволство, когато гледа витрината на железария. Човек се чувстваше щастлив от това, че може, когато си пожелае, да влезе в магазина и да си купи необходимите инструменти за построяването на една колиба или пък може, когато му хрумне, да зареже всичко, да отиде на брега и да си направи една лодка. Инструменти и време беше всичко, от което човек се нуждае и може да направи каквото си поиска...

Той излезе отново на главната улица и установи, че тя беше също толкова безлюдна, колкото и страничните.

Забеляза знака, посочващ накъде да тръгне, за да стигне до конюшната, и сви надолу по една малка уличка. На знака беше отбелязана бяла стрелка, сочеща на юг след най-близкия ъгъл.

Линк вървеше, по-точно газеше през главната улица. Единственото движение в този момент се състоеше в придвижването на една товарна кола, теглена от четири коня. Понеже това придвижване ставаше много бавно, той реши да избърза и да ги подмине. Линк тъкмо се канеше да продължи пътя си и иззад каруцата изскочи един мъж на огромен, красив кон, който за малко щеше да го премаже. Ездачът беше дебело момче с риза на червени точки. Погледът на Линк се спря върху лицето на момчето и той забеляза с учудване, че момчето е много младо, а вече има двойна брадичка. Докато минаваше край него, ездачът подвикна през рамо:

— Хей, дядка, я по-добре се дръпни малко назад! — После продължи пътя си.

Мъжът забеляза, че дебелакът носеше две пушки. Определи ги като модел „Перот“ от марката „Колт“, вероятно бяха 38-ми калибър. Двущевки. Сигурно беше много тромав, защото, освен че беше дебел, си бе навлякъл и няколко ката дрехи.

Качи се на един тротоар и продължи разходката си по главната улица. Стигна до редица от магазини за дрехи и реши, че скоро ще има възможност да влезе в един от тях и да си купи цял кат нови дрехи, за да махне най-после от себе си тези дрипи. По-нататък имаше аптека и до нея беше офисът на шерифа. „Градски шериф на Колт Крийк“ беше изписано със златиста боя на една табелка, закачена над вратата. Сградата беше от дърво, а талпите просто бяха подредени една върху

друга така, както бяха отсечени — без абсолютно никаква обработка. Вероятно това е била една от първите сгради в града. Офисът на шерифа и до него — затворът.

Докато ги подминаваше, Линк надникна вътре. Нямаше шериф, само един дребен човечец, вероятно надзирателят, метеше помещението. Шерифът в момента може би се разхождаше из града, но едва ли си имаше много неприятности. Линк не беше издирван за никакво криминално престъпление, или поне такова нещо не му бе известно, но много правни служители биха се зарадвали, ако имаха възможността да си поговорят с него. Беше издирван, и то неведнъж, но все за неща, които сега не биха представлявали интерес за когото и да било. Неща като например неуредени сметки с един сводник в Галвстън, или неплатени дългове от комар, но никога за убийство. Досега нито един представител на закона не го бе арестувал за убийство. А ако някой е имал намерение да го стори, бе размислил навреме и се бе отказал от идеята си. Линк беше чувал какво е станало в затвора с Уес Хардин. Говореше се, че са го скопили. Трудно е да го повярва човек, но така казваха хората. Линк никога не бе имал намерение да се остави да го тикнат в затвора. Човекът, който се опитваше да го стори, щеше да е мъртъв, това е положението. А ако се случеше скоро след това и самият той да бъде убит, толкова по-добре. Никога в затвора — така си беше обещал Линк.

Хората на закона, изглежда, предчувстваха това. Полицията беше влизала в много кръчми и игрални зали, където той работеше, беше залавяла и опандизила много мошеници, безделници и комарджии и въобще не се замисляше. Но когато се приближаха до Линк, виждаха, че той не се отличава от почтените граждани — много мирни жители носеха пистолети. В такива случаи полицията просто си подвиваше опашката и се омиташе. Погледите на полицаите минаваха през него, сякаш той изобщо не беше там. И си заминаваха по пътя, а него го оставяха на мира. Така беше, може би полицаите наистина притежаваха някакво шесто чувство.

Той стигна до ъгъла и зави, след това мина покрай двор, пълен с дървен материал. Навън имаше неколцина мъже, които подреждаха нарязаните дъски. Линк се сети за дърветата, дето ги цепеха някъде край „Бялата роза“. Това безспорно беше град, в който кипеше усилено строителство, типично малко каубойско градче. Всички планински

градчета живееха по-благополучно от тези на юг. Бяха богати градчета. Хората покриваха дървения материал със слама и така успяваха да преживеят тежките зими. По този начин те се бяха спасили от суровата зима, която върлуваше преди две години. На юг в Тексас хората, занимаващи се със земеделие, нямаха такъв късмет. Линк беше работил там известно време като търговец на добитък и беше виждал цели стада, замръзнали в преспите сняг. Да не дава Господ на никой да види подобна гледка. Тази зима беше сломила много здравеняци в Тексас.

Високите врати на конюшната бяха здраво залостени и Линк започна да думка силно с юмруци, за да го чуе някой. Никакъв отговор. Той натисна по-здраво и вратата бавно се отвори. В офиса на Вийнпоул беше тъмно, шефът сигурно се беше оттеглил за следобедна дрямка.

Линк реши, че момичето в обора сигурно има достатъчно мозък, за да му върне ресто. Той беше платил за два дни при нея и й каза да даде парите на господаря си.

В двора на конюшната не се виждаше никой.

— Хей, има ли някой? — подвикна Линк.

Не се чуваше нито звук. Нямаше и следа от човешко същество. Той влезе в конюшната и тръгна по тъмната алея. За пореден път Линк с учудване установи колко много си приличат църквите и оборите по своето разположение. Наоколо не се мяркаше никой. Имаше само две редици коне от двете страни на алеята. Главите на животните стърчаха над преградите, като се поклащаха от време на време. Някой предъвкваха бавно храната си, а други, които се намираха накрая на обора, неспокойно цвилеха. Имаше и такива, които просто седяха и хапеха горния край на преградите. Той се огледа, но не откри кафявия си спътник. Ако момичето не беше се погрижило за болния му крак, тогава той трябваше да го стори. Не можеше да си позволи конят да окуцее напълно, трябваше му животно със здрави крака. Ако останеше куц, това означаваше, че трябва да си открадне здрав, в случай че внезапно му се наложи да напусне града. Тогава повече от сигурно е, че ще бъде търсен от закона.

Линк продължи по алеята, търсейки своя кон, и го откри в последната преграда вляво. На врата му се белееше торба със зоб, а миризмата на храна се усещаше навсякъде. Момичето беше свършило работата си чудесно. Кафявия, както винаги, даде признаци, че го

разпознава. Почти безполезен кон, повечето нямаха нищо в главите си, а когато човек попадне на напълно безмозъчно животно, не му остава нищо друго, освен да бъде доволен, когато това животно се навежда да му сложат юздите.

Мъжът се зае да отваря вратата на яслата, за да провери дали са му сложили вода. И внезапно чу нещо наистина много странно. Може би плач? Или нещо друго? Линк притаи дъх и се послуша. След няколко секунди отново чу същия звук. Този път беше по-ясно, приличаше на гласа на момичето от обора. Плачеше или стенеше. Горкото съществуване! Наистина имаше за какво да плаче и да стене!

Той отново тръгна към яслата и почти беше стигнал, когато чу двама мъже да се смеят. Момичето отново проплака. Линк се стаи в една от сенките на обора.

Мъжете пак започнаха да се хият. Чу се звук като от плесница, после от нещо счупено и момичето отново започна да плаче.

Без да се усети, Линк беше тръгнал към мястото, откъдето идваха звуците. В следващия миг се спря. „По дяволите — помисли си той. — Това изобщо не е моя работа. Няма да я убият я! Стой далеч от тази история, човече!“

И в следващия миг вече се беше качил по стълбата. Стараеше се да се движи колкото е възможно по-тихо. Катери се доста време, трябваше да изкачи височина, равна приблизително на двуетажна сграда. Докато се промъкваше нагоре, изпод краката му се вдигаше прах от сламата, а миризмата на слама около него беше много силна. От време на време ботушите му леко изскърцаваха по сламките.

Той много внимателно мина покрай една бала, за да не издаде нито звук. Навесът беше огромен, а покривът му беше целият в греди. Човек имаше усещането, че се намира в кораб. Тук-там през процеците на гредите се прокрадваха тънки слънчеви лъчи и в тях много ясно се виждаше как се вдига праха.

Линк видя трима мъже, които бяха повалили момичето на земята. Един от тях се беше облегал на една от балите и само гледаше. По сметките на Линк това бяха двама мъже повече от него, а отгоре на всичко този, дето седеше облегал, имаше пистолет, втъкнат в колана си. Но той очевидно не беше стрелец. Останалите двама също не бяха. По всяка вероятност бяха хора, занимаващи се с тежка физическа

работа, навярно бяха дошли от дъскорезницата, която се намираще наблизо.

Мъжете бяха разсъблекли момичето. Беше почти гола, ако чорапите, смъкнати около глезените ѝ, изобщо можеха да се броят за дрехи. Доколкото успя да прецени, чорапите ѝ също бяха мъжки. Единият от мъжете се беше разсъблякъл само по риза, беше нисък, набит. Останалите двама също бяха свалили панталоните си. Червендалестият беше седнал в сламата до главата на момичето и държеше раменете ѝ, а тя се мятеше, опитваше се да се измъкне и издаваше странни звуци. Другите двама бяха върху нея, единият мачкаше и дърпаше малките ѝ, вирнати гърди и силно стискаше зърната им. Пенисът му се подаваше изпод края на ризата — огромен, разгорещен, силно възбуден. Третият от мъжете се бе качил върху нея, беше напъхал крака си между нейните тесни, слаби бедра и дърпаше единия ѝ крак настрани и нагоре, за да ги разтвори. Кожата ѝ беше снежнобяла. Само в слабините ѝ се тъмнееше кафяво петно, което върху тази белота изглеждаше като кръпка. Мъжът, който се опитваше да разтвори краката ѝ, беше сложил ръката си точно там, и се мъчеше да напъха пръстите си вътре в нея.

Момичето изкрещя още веднъж и започна да вие, а със свободния си крак риташе напосоки. Докато се съпротивляваше, мускулите ѝ се виждаха как се движат под бялата ѝ кожа. От работата в обората тя беше станала само кости и мускули, по тялото ѝ нямаше нито грам тлъстинка, която да ѝ предаде женски форми.

Линк имаше две възможности — да връхлети вътре или да се изниже навън. И в двата случая после щеше да съжалява. Можеше да разкара тези мъже оттам, нямаше да му е особено трудно да се справи с тях. Но от този момент нататък щеше да е белязан. Историята щеше да се разчуе и тези мъже задълго щяха да му имат зъб. Може би щяха да търсят отмъщение. Линк щеше да бъде като маркиран с табелка, на която е изписано „Тежък случай“.

От друга страна, можеше да се спусне обратно по стълбата и да си остане незамесен в цялата тая каша. Това би било най-умното решение и във всички случаи — най-доброто за самия него.

„Вече си стар — вече си много, много стар за тази работа“, повтаряше си Линк.

Мъжът, който стискаше гърдите на момичето, внезапно я удари много силно и бързо се повлече към нея. Тя се мятеше насам-натам в сламата, отново проплака, по-точно изписука като уплашено врабче, и се опита да отблъсне натрапника с тънката си бяла ръка.

Линк изскочи от купата слама, без да издаде дори звук, постоя малко притихнал в една сянка и после бавно започна да се придвижва надясно, като вървеше плътно до една дълга редица балирана слама. Мъжът с револвера седеше облегнат тъкмо на една от тези бали, на разстояние не повече от трийсет стъпки от Линк, и все още наблюдаваше това, което приятелите му правеха с малоумната. Докато гледаше, беше пъхнал едната си ръка в панталона и упорито търкаше гениталиите си.

Линк леко се показа от сламата. Не биваше да има стрелба, на всяка цена трябваше да избегне стрелбата, ако е възможно. Наведе се леко, достигна горния край на ботуша си и извади оттам ножа, който всъщност беше кама, защото имаше острие и от двете страни, беше остър като бръснач, а дръжката беше изключително красива, направена от орехово дърво. Когато бръсначът на Линк се захабеше, той използваше за тази цел ножа си. Бръснеше много гладко, но дължината на острието му го правеше твърде опасен, когато трябваше да се избръсне добре горната устна. Ако човек използва за бръснене нож, с който се убива, би трябвало да си пусне мустаци.

Линк беше срещал мъже, които толкова се гордееха с това, че бяха много добри в бой с ножове, че изобщо не носеха пушки. Смяташе такива хора за пълни глупаци. През целия си живот беше убил с нож само четири човека, двама от тях точно с този нож, и във всеки един от четирите случая си беше мечтал за зареден пистолет, ей така, за всеки случай.

Сега момичето сякаш грухтеше, устата ѝ беше запушена. Докато стъпваше много внимателно по разпръснатата слама, Линк слушаше звуците, които идваха от устата на момичето, чуваше и бръцолевенето на мъжете. Беше сигурен, че не бива да стъпва по-нататък, ако не иска да изръси задника си върху чайника, който се намираще в стаята точно под краката му.

Още няколко съвсем мънички стъпчици и той се намери пред един процеп в купата. На това място няколко бали се бяха свлекли и през облака прах, който се носеше из въздуха, Линк видя дясното рамо

на мъжа, който седеше и наблюдаваше. Той беше облечен в риза на сини квадрати. Рамото се движеше ритмично, онзи очевидно мастурбираше. Линк чуваше дишането му, гласовете на другите се смесваха с този на момичето. Тя стенеше... после се чу звук като от удар на плът в друга плът.

Линк стъпи върху една широка развързана бала и се озова точно срещу гледация. Само с едно бързо движение отрязва върха на носа му, една съвсем малка частичка от върха.

Пострадалият застина в пълен шок. Една тънка струйка кръв, яркочервена, се спусна върху ризата му. Когато си пое въздух, за да повика помощ, Линк опря бързо ножа в гърлото му и усети как кожата му леко се разрязва. Резна съвсем леко и нежно прошепна в ухото му:

— Да не си посмял да гъкнеш! Само един звук и ще ти прережа гърлото! — Изрече всичко това с голяма доза сигурност в гласа, сякаш даваше обещание в някоя търговска сделка.

Зяпачът вече не се интересуваше какво става около момичето. Тялото му силно трепереше до това на Линк. Отрязаният му нос обилно кървеше и съсипваше ризата му. Беше затворил очите си и ги стискаше здраво. Имаше вид на уплашено дете.

Линк протегна ръката си първо напред, а след това малко надолу, за да извади револвера от колана на мъжа. Докато мятеше пистолета зад гърба си в сламата, Линк се оглеждаше за останалите мъже. Те бяха изцяло заети с момичето и не бяха видели нищо. Тя все още се мятеше под тях и се съпротивляваше. Червендалестият все още я държеше за раменете и ги притискаше към земята. Другият, който преди малко стискаше гърдите ѝ, сега се беше навел и мляскаше зърната ѝ, после жестоко ги хапеше, а тя се мятеше все така упорито. От това място Линк виждаше всичко по-ясно, защото един слънчев лъч падаше точно върху момичето. Третият беше вече успял да разтвори бедрата ѝ и беше пъхнал пръстите си в нея. Линк забеляза, че около пръстите на този мъж кожата на момичето бе силно зачервена. Онзи се беше вече изгърбил над крехкото тяло, а с другата си ръка държеше набъбналия си член.

— Стой мирно! Не мърдай, чуваш ли, кучко! — Гласът му беше дрезгав и плътен от прекомерната възбуда.

— Ти застани мирно, задник такъв! — извика Линк.

В момента, в който изрече тези думи, той видя как момичето отчаяно се извъртя в сухата слама, вените по тънката ѝ шия се отпуснаха с облекчение, и тя успя да извърне глава към възпламенения член на червендалестия, облиза го и с все така превито като арка гърло се нахвърли върху члена и започна да го смуче като умиращо от глад бебе. Дори мъркаше от удоволствие.

Мъжете застинаха на място, подобно на хора, на които току-що бяха прекъснали съня. Те се вторачиха в него и си останаха така, както беше ги сварил — държаха момичето и не мърдаха.

Беше странно, но Линк се почувства толкова засрамен и потиснат, както никога досега. Поне не си спомняше такъв момент. И това беше срам не за това, че беше взел животинското поведение на момичето и мъжете около нея за жестоко изнасилване, а заради това, че беше получил подобаваща награда за намесата си. Вече съжаляваше, че се забърка в тая каша.

Герой! Несравнимият стрелец и смелчага, който раздава правосъдие и справедливост! Тръгнал да спасява едно малоумно момиче! Голям герой, няма що! Как би му се смял Холидей в този момент. Щеше да каже:

— Франк, ти възвърна вярата ми в доброто човешко начало! — И щеше да му се подиграва за случката поне един месец, щеше да се залива от смях — онзи негов присъщ сух, дрезгав смях. — Да, напълно върна вярата ми!

— По дяволите, кретен такъв! — Червендалестият изглеждаше побеснял от яд. — Какво си сторил на Уили? По дяволите, ранил си го! — и той моментално скочи на крака и тръгна към Линк.

Бяха твърде много за юмручен бой дори за прославен „герой“. Но Господ му беше свидетел: Линк не би застрелял толкова хора само заради собствената си глупост. А беше прекалено да се поклони учтиво и да си тръгне. Исусе Христе! Беше разрязал носа на този нещастен глупак и сега някак трябваше да оправи положението, и всичко това поради негова собствена грешка!

Червендалестият се приближаваше с плавна, полюшваща походка — изглеждаше як като бик — Линк се дръпна встрани и се появи отново, само че този път държеше ножа си. Размаха острието над плешивата глава на червендалестия, а после и пред разголения му корем. От слънцето ножа блестеше като златиста панделка.

Противникът му посегна с ръка, за да хване острието, но Линк го завъртя във въздуха над главата си, прехвърли го в другата си ръка. Пречупи китката си, за да остане острието на ножа назад и удари с дръжката му мъжа. Чу се остър, силен звук, червендалестият направи много странен скок и се метна върху една бала. Линк го удари още веднъж, този път отстрани в главата, почти до слепоочието. Мъжът извика „Оох“ или нещо подобно, и се свлече върху сеното.

На останалите двама им трябваше малко време, за да си обуят панталоните. Докато направят това, червендалестият беше вече на земята. Много отдавна Линк беше разбрал, че не трябва да оставяш противника си да си поеме дъх по време на битката, затова бързо се спусна към другите двама, като размахваше ножа си. Те леко отстъпиха назад, той извади пистолета си и дръпна петлето.

Мъжът със синята карирана риза стоеше зад Линк и се чуваше да плаче за носа си — никак не му се искаше да го остави там, в сламата. Двамата пред него погледнаха пистолета, после погледнаха и лицето му.

— Вземете приятелите си и се омитайте оттук! И ако още веднъж обезпокоите малкото ми момиче, ще ви убия!

Доста добре се справи. Звучеше така, сякаш беше баща или някакъв роднина на момичето. Може би бяха повярвали, че е такъв. Мъжете се подвоумиха малко, погледнаха Линк, после пистолета му, накрая се спогледаха помежду си.

Единият, който имаше много голяма долна челюст и нос, напълно подходящ за нея, се изкашля леко и като не откъсваше очи от колта, каза:

— Ами, сега... виж, господине, сега ние, такова... ние не знаехме...

— Млъквай, кучи сине! — повиши глас Линк и насочи цевта на пистолета към очите му.

— Нат, кажи какво да правим? — обади се другия мъж. — Аз викам — най-добре да изчезваме, а?

Нат мълчеше.

— Вземайте приятелите си и се изпарявайте!

— Е, добре! — каза мъжът на име Нат. — Добре, повече няма да създаваме неприятности нито на момичето, нито на теб, господине!

Погледна още веднъж пистолета, после ножа и бавно се наведе да помогне на червендалестия да се изправи. Той стана сравнително лесно, но като че ли нямаше никаква представа какво се беше случило. Постоя малко, олюлявайки се леко. Непрекъснато мигаше, очите му още не бяха привикнали към ярките слънчеви лъчи. По главата му не се виждаше кръв. Нат го поведе натам, откъдето Линк беше дошъл, назад към стълбата.

— По дяволите! — обади се другият мъж. — Бил е съвсем гол! Чуваш ли, Нат!

— Тогава донеси проклетите му дрехи!

Нат очевидно не желаше да се размотава. Другият хукна към сламата, събра дрехите, отиде да прибере онзи, дето плачеше, хвана го под мишницата и всички заедно тръгнаха към изхода.

Линк ги проследи с поглед, те вървяха двама по двама, газеха в сламата и подкрепяха пострадалите си приятели. Когато бяха почти до стълбата, онзи, дето се казваше Нат, се извърна и подвижна нещо през рамо, явно беше събрал кураж, защото беше решил, че опасността е отминала.

— Какво каза? — извика Линк и видя как смелчагата отведнъж пребледня.

— Казах, че няма защо да се държиш грубо с нас, господине! Ние не сме лоши хора. И ние като теб работим, за да си изкарваме хляба, обзалагам се, че сме от една черга хора. Нямахме и представа, че момичето има и други роднини, освен стария Пери, а на него изобщо не му пука за това.

— Сега вече знаете — отвърна Линк.

Мъжът млъкна и бутна онзи с отрязания нос надолу по стълбата и много припряно тръгна след него. Червендалестият беше най-смешната фигура в цялата група.

Линк постоя известно време, заслушан в стъпките на мъжете. Долу в обора се чу глъчка. Един много сърдит мъжки глас се извисяваше над всички останали. Червендалестият се беше осъзнал и настояваше да се качат обратно горе, за да продължат схватката. Линк с повишено внимание слушаше разпаления спор, който се водеше долу, и му ставаше все по-смешно и по-смешно не само заради това, че великият комарджия Франк Лесли се беше спуснал да спасява едно малоумно момиче, което би се чувствало по-добре в някой бардак,

отколкото да стои тук и да храни коне. Просто цялата ситуация беше много смешна. А и онзи нещастник с отрязаното крайче на носа, ами онези другите със свалените панталони... Линк не се сдържа и започна да се хили, като отчаяно се опитваше да спре или поне да не вдига шум. Този кикот със сигурност щеше да докара обратно горе онези приятелчета и повече от сигурно е, че щяха да са много, много ядосани.

Избърса острието на ножа си в една бала слама и се наведе да го пъхне в ботуша си. Държеше устата си плътно затворена и в стремежа си да не се изхили на глас само пръхтеше през носа си. Мисълта, че трябваше да пази тишина само влошаваше положението. При всяко изшумоляване долу смехът го напушваше наново, коремът вече го болеше, едва се удържаше да не прихне.

След това чу, че мъжете излязоха на двора. Единият не спираше да се оплаква, вероятно беше онзи с отрязания нос. Линк се облегна върху балите и се отпусна. Отметна главата си назад и се разсмя така, както не се беше смял от години. Смя се, докато се почувства изтощен. В началото гласът му изпълваше всичко наоколо, после постепенно започна да затихва и накрая се превърна в отделни въздишки.

Каква глупава ситуация беше днешната, но Господ му беше свидетел, че след всичко това той се чувстваше чудесно. Би трябвало да черпи онези момчета по едно питие!

Нещо прошумоля в сламата. От цялата тази веселба беше съвсем забравил за момичето. Досега тя не беше помръднала, дори не се беше опитала да покрие тялото си.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Тя лежеше съвсем гола, ръцете ѝ бяха разперени в сламата. Върху плоския ѝ корем все още се виждаха капчици пот, избили по време на борбата с мъжете, от покрива проникваше слънчев лъч и подсилваше белотата на тялото ѝ. Очите ѝ оставаха в сянка, но Линк ги виждаше — светли, сини очи като небе през летен ден. Лицето ѝ беше костеливо, имаше хлътнали бузи и тънки устни, лежеше просната и дишаше като изтощено от тичане животно, всяко мускулче и веничка по тялото ѝ се виждаха много ясно.

Тя издаде онзи провлачен звук, който Линк бе чул първия път, когато дойде в конюшната. Измърка още веднъж и леко се раздвижи в сламата, сви в коляното дългия си, строен крак и после отново го отпусна върху сеното. При това движение Линк видя съвсем ясно слабините ѝ, кафявият триъгълник под корема ѝ беше по-тъмен от цвета на косата ѝ, която се бе разрошила в сламата и приличаше на възглавница под главата ѝ.

Линк все още стоеше и я наблюдаваше. Тогава тя докосна с дългите си пръсти гениталиите си, плавно и нежно придвижи пръстите си още по-надолу и бавно разтвори краката си. Малкият отвор се виждаше съвсем ясно, върховете на пръстите ѝ бяха покрити с влага, тази влага се спускаше към чатала ѝ и се събираше в края на тъмния триъгълник. Тя разтвори още по-широко коленете си и така цялата ѝ вагина се отвори пред него — аленочервена, блестяща на слънцето от влага.

Линк се вторачи в нея. Беше минало много време... Не беше го правил, откакто една дебела курва — индианка в Бат, преди две седмици...

Но не сега, не по този начин. Не с това нещастно малоумно момиче. Сигурно щеше да е като да се натискаш с някое животно. А и следите от онези глупаци бяха отблъскващи.

Не сега, не по този начин.

Момичето го гледа няколко секунди, след това затвори очи и извърна главата си встрани, като все още работеше с ръцете си и му се предлагаше. Това, което тя направи, това, че извърна главата си, беше от огромно значение за него. Това промени всичко. Сега всичко изглеждаше наред, щеше да е жестоко, ако в този момент се обърне и си тръгне, и я остави така, отблъсната...

Усети, че членът му започва да се втвърдява и да нараства в панталоните, докато той гледаше към нея. Сърцето му биеше като на момче, което за пръв път отива в публичен дом.

Сега вече не се интересуваше каква беше тя. Виждаше само това, което му се искаше да види: дълги, стройни крака, понатъртени туктам от работата в обора, гладко, бяло, крехко тяло, едри зърна, които стърчаха от малки гърди. Шията ѝ беше тънка като на дете, ръцете ѝ бяха обточени с тънки мускули, там отдолу, в средата на тялото ѝ, беше онзи отвор, който тя разкриваше с пръстите си. Този отвор, който приличаше на открита рана, страшно го привличаше.

Вече от нищо не му пукаше. Не се притесняваше дори от това, че някой може да се появи. Господ да му е на помощ на този, който дръзне да прекрачи прага на плевнята. Пред себе си виждаше нещо, което силно желаше и което също го желаше, и това беше всичко, от което Линк се нуждаеше в момента.

Той разкопча колана, на който висеше револверът му и го остави да падне върху разпиляната слама. Наведе се и смъкна ботушите си, а после и чорапите. Продължаваше да наблюдава момичето, което лежеше в същата поза: очите ѝ бяха затворени, главата — извърната встрани, а пръстите ѝ продължаваха работата си в слабините. Мъжът бързо свали ризата си, после и панталоните, и пристъпи към нея. Членът му беше достигнал максималната си големина.

Постоя известно време изправен до нея, като вдишваше неприятната, кисела миризма, която излъчваше тялото ѝ. Характерните за обора миризми се бяха наслоили върху нея, усещаше се и тази на нечиста женска плът. Не се и обърна да го погледне. Лежеше си неподвижно, с изключение на работещите пръсти. Линк коленичи, хвана китките ѝ и отмести ръцете ѝ встрани. Сега вече тя бе напълно неподвижна. Той сложи ръцете си върху тънките ѝ бедра, бавно наведе главата си и започна да лиже. Започна да лиже онази влажна цепнатина

между краката ѝ много внимателно, но много настойчиво, както правят котките, когато са много гладни.

Усещаше различни неща, вкусваше нежност, влага и в същото време като че ли пиеше от извор със застояла вода. Линк започна да пие, използваше устните, езика, носа си, всичко, с което можеше да погълне влагата от нея. Дори изпитваше чувството, че се храни, след като е стоял гладен дълго време, и е бил гладен тъкмо за нещо такова. Момичето започна да скимти като малко кученце, дългите ѝ, стройни бедра трепереха неспокойно от двете страни на тялото му. Тя постепенно започна да се притиска все по-плътно и по-плътно към него, разтваряше все по-широко краката си и притискаше слабините си все по-силно към устата му. Ръцете ѝ — тънки, но жилави от постоянната работа, започнаха да ровят из косата му, тя се опитваше да го приближи до себе си колкото е възможно повече. Когато леко започна да я хапе, като дразнеше нежната, хлъзгава плът със зъбите си, скимтенето започна да става все по-високо. И тя започна да говори, или поне се опитваше да казва някакви думи. Носово крещеше нещо, от което се различаваше само нещо като „майчице“. Това обаче не носеше на Линк необходимото удовлетворение. Той леко се отдръпна от нея, освободи се от ръцете, които здраво го стискаха и се пресегна към раменете ѝ. С едната си ръка хвана шията ѝ, а с другата насочи члена си към нея. С върха му вече усещаше топлината на влагата, която излъчваше онази толкова желана част от нея. Точно в този момент тя силно се дръпна, дали от желание, дали от страх, но се отдалечи от него.

Линк хвана шията ѝ още по-здраво, отпусна тялото си върху единия ѝ крак, за да я задържи на едно място, членът му отново намери пролуката и бавно, но настойчиво се плъзна все по-дълбоко и по-дълбоко в тялото ѝ.

Тя го пое и го обхвана плътно като горещ, влажен юмрук. В този момент сякаш си беше изгубил ума, наслаждаваше се на удоволствието, а докато се подпираше върху нея, ръцете му трепереха. При всеки тласък членът му произвеждаше във влагата бълбукащ звук. Момичето, което сега не издаваше нито звук, започна да се движи бавно под него, правеше леки, въртеливи движения — беше нещо подобно на танц, чрез който тя се притискаше в него, докато той проникваше все по-дълбоко в тялото ѝ. Дългите стройни крака сега

бяха обвити около тялото му и го притискаха плътно, малките здрави ръце се бяха вкопчили в раменете му толкова силно, че му причиняваха болка.

Продълговатото ѝ лице, приличащо на конска физиономия, беше напълно безизразно. Очите ѝ сезираха в него с празен поглед, сякаш срещу него седеше статуя. Единствените признаци на страст бяха непрекъснатите движения на тесния ѝ таз и все по-силното бълбукане. Може би в този момент тя си мечтаеше за нещо друго, но движенията под него не стихваха, а напротив — ставаха все по-бързи и по-бързи.

За известно време в сламата не се чуваше нищо друго, освен ритмичното шумолене на телата им върху една разпръсната бала. Докато се работеха така, дишането им ставаше все по-учестено.

След малко Линк започна да губи контрол над себе си, усещаше, че удоволствието му нараства все повече и повече, и тогава нещо странно се случи с момичето.

Тънките ѝ, силни ръце, които допреди малко го стискаха и драцеха, внезапно започнаха да удрят по гърба с все сила. Краката ѝ отчаяно започнаха да ритат напосоки и цялото ѝ тяло започна да се блъска в неговото, като че ли искаше да го отхвърли от себе си.

Твърде късно беше за такова нещо.

Линк се протегна малко и сграбчи косата ѝ, беше решил да я задържи, докато свърши. Натискаше се в нея все по-плътно и по-плътно, а отворът около члена се свиваше все повече и повече и започваше да го стяга толкова, че чак го болеше. За него точно сега нищо нямаше значение, не го беше грижа, че тя започна да вие. Един пронизителен звук излезе от гърлото ѝ и този звук ставаше все по-остър. Чувстваше члена си огромен, готов всеки момент да изригне и да освободи всичкото напрежение, което му се беше насъбрало.

Момичето под него сякаш се давеше и тялото ѝ се гърчеше в конвулсии. Точно в този момент го обзе пълното задоволство и облекчение.

Линк се подпря на ръцете си и започна да ръмжи от удоволствие, наслаждаваше се на мига, в който всичко като че ли изтичаше от него, цялото му напрежение и умора. И тогава — както между впрочем винаги в такива ситуации — той усети, че се влюбва в момичето. Обичаше я заради красотата ѝ... и най-вече заради огромното удоволствие, което му беше подарила.

И тогава той наведе поглед към нея.

Момичето цялото се тресеше в конвулсии. Безизразните сини очи се бяха обърнали и сега от тях се виждаше само бялото. Струйки кръв се стичаха по устата ѝ. Беше прехапала езика си и продължаваше да го дъвче.

— О, боже! — извика Линк и напъха дланта си между зъбите ѝ. Тя го ухапа до кръв. После усети върху чатала си топла струйка, горкото същество се беше изпикало върху него. Той леко се повдигна и излезе от нея, като все още държеше ръката си в устата ѝ. Това може би беше кулминацията на припадъка — клепачите ѝ бързо пърхаха, кръв, част от която беше негова, се стичаше по устата ѝ. Дишаше много тежко, сякаш не можеше да си поеме дъх. Краката ѝ постоянно се свиваха в коленете и отново се отпускаха.

Линк се погледна — чудна картинка беше, лъснат чисто гол, току-що облекчен и току-що напикан, и ръката му все още в устата ѝ. Хапането сигурно щеше да продължи, това беше лявата му ръка, с която беше доста сръчен, но както и да е — той се опитваше да я задържа, доколкото му е възможно, защото така, както се мятеше с все сила, имаше опасност да си счупи някоя става на крака или на ръката. Линк беше виждал един подобен случай на припадък и беше запомнил горе-долу какво трябва да направи. Този случай изглеждаше страшен почти като онзи, на който беше станал свидетел.

Конвулсиите продължиха до пълното изтощение на момичето.

Може би след около пет минути започна епилепсията. Конвулсиите започнаха да намаляват и вече не бяха толкова силни. След още няколко минути момичето се поуспокои и накрая вече лежеше почти неподвижно. Ръцете и краката ѝ висяха отпуснати, сякаш беше застреляна. Беше напълно изтощена.

Това беше огромно облекчение за Линк. Той вече си представяше как тича по улицата, все още дърпа панталоните си нагоре и търси лекар. Издърпа ръката си от стиснатите зъби на момичето и огледа раната — никак не беше малка. Продължи да гали и да успокоява момичето. Говореше ѝ така, както говори ездач на болния си кон. Не след дълго тя изсумтя и отвори очи. Линк се опита да я задържи легнала, но тя се подразни от това и започна да се съпротивлява. Повърна. Крехките ѝ рамене се тресяха, а лицето ѝ цялото почервения,

докато връщаше обратно очевидно доста солидната закуска, която беше поела сутринта.

Този път нищо не попадна върху Линк.

Когато всичко отмина, той сложи ръце под тялото ѝ и я повдигна, после я премести на една купчина сено близо до стената. Остави я там и тръгна гол към стълбата. Излезе в двора на конюшната и се отправи към помпите и тръбите за вода. Не изчака да си наточи прясна вода, а направо се пъкна в един бидон с вода, като цапаше и пухтеше. След това се изправи и излезе. Тръгна към обора, за да вземе кофа. Върна се пак на двора, наточи вода, изкачи се бързо по стълбата и остави кофата върху сламата. Намери ризата на момичето и докато тя лежеше покорно, като вярно куче, започна да я бърше.

После с огромно облекчение избърса и себе си с ризата си, облече се, обу чорапите и ботушите и закопча револвера на кръста си. Момичето лежеше неподвижно и с присъщия си тъп поглед го наблюдаваше, докато се облича и изтръска сламките от косата си.

— Как си, миличка?

Тя продължи да го гледа и се опита да каже нещо.

— По-добре ли си? — Линк просто изрази предположение, но тя кимна одобрително. После пак се зае да го изучава с кравешки поглед. — Просто си лежи тука, докато се почувстваш добре, чуваш ли! Лежи си и си гледай! Аз ще сляза долу за едно конско покривало.

Постоя още малко, донесе покривалото и ѝ даде вода. Очевидно е била жадна, защото пиеше с огромно настървение. Попита я дали знае, че получава припадъци. Някои хора с такива заболявания дори и не предполагат, че са припадали. Беше чувал за подобни случаи. Но тя явно знаеше, защото при споменаването на думата „припадък“ тя измуча и кимна.

После Линк се опита да ѝ каже, че ще извика лекар, но тя по всяка вероятност не схвана нищо от думите му. Изглеждаше по-добре, може би беше вече достатъчно добре. Беше стоял по-дълго, отколкото трябваше. Не искаше да се среща със собственика, който ѝ се падаше някакъв роднина. А като капак и онзи с отрязания нос. Все пак остана още малко, просто за да се увери, че няма да последва нов припадък и тя да прехапе езика си или нещо от този род.

Когато излезе навън, чувства огромно облекчение.

Излезе от двора, погледна към стаичката на Вийнпоул и през пращните прозорци видя, че беше празна. Линк се чувстваше много, много особено. Цялото му тяло като че ли потръпваше от най-могъщото и най-сладко усещане в живота... и то с момиче-полуидиот. А това момиче дори получи припадък от усещането. Изобщо нямаше причина да бъде горд от себе си, беше се натискал с нещастното същество, за което това усещане беше всичко, което получава от живота; същество, което нямаше и представа какво е това прилично поведение. Да, хубави работи вършиш, господин Франк Лесли от Сан Франциско, вечният джентълмен и непоправим комарджия. Хубави работи, няма що, мислеше си Линк.

„Следващия път сигурно бих изучкал и овца“ — продължаваше да се критикува той. А и колко неприятности си беше навлякъл... И то още от самото начало. Червендалестият едва ли щеше да забрави удара, който му беше нанесъл. Той и приятелите му нямаше да престанат да търсят удобен случай да останат насаме с един мъж, който носи нож в ботуша си и пистолет „Колт“, модел „Бисли“, на колана си.

Би могъл да си замине по пътя още щом чу първите звуци, идващи от плевнята. Можеше да си гледа своята работа — да напои коня си, да види дали е покрит с чул и да си омете задника обратно в „Бялата роза“.

Излезе на главната улица. Все още нямаше голяма навалица. Тръгна по тротоара в посока към „Розата“, ботушите му тракаха по дървото. Сега бе по-топло от сутринта, но дали от чуването с момичето или от нейния припадък, а може би и от дългото пътуване, Линк се чувстваше много, много уморен. Като се настани до нажежената до червено овчарска печка, а после и като напълни корема си с нещо, приготвено от китаеца, и накрая като се мушне под завивките, щеше да се почувства наистина великолепно. Нуждаеше се от дълъг и спокоен сън.

В живота му имаше време, когато цял ден работеше като барман, приключваше към три посред нощ, изиграваше няколко игри на карти, а после се замъкваше до някой бардак и пожелаваше някоя уморена и вече заспала проститутка. После с часове наред се забавляваше с нея.

Доброто старо време...

Но край на всичко това. Ето го сега тук, този господин. Той е само един обикновен и много уморен жител на градчето, който си мечтае само за топло легло.

Паркър вече беше започнал работа, когато Линк влезе през люлеещите се врати. Момчето разнасяше бира по масите. Линк го попита за майка му и това като че ли скъси дистанцията между тях. Момчето се поотпусна и се усмихна:

— Добър вечер, господин Линк! — Последва дълъг отчет за състоянието на майка му.

Госпожа Паркър допреди четири години се бе радвала на отлично здраве, но оттогава се чувствала все по-отпаднала. Докторът казал, че имала нещо на черния дроб и тази болест я приковала на легло. Единственият, който се грижел за нея, бил той. Имал и сестра, но тя се омъжила надалеч. Пък и не я било особено грижа за майка им. Въобще не се и опитала да помогне с нещо. С всичко трябвало да се справя сам. И бил много горд, че го правел успешно. Не съществувал друг човек, който така добре да се грижи за майка си.

Търговските пътници в кръчмата бяха изтупани от главата до петите. Единият, представител на фирмата „Глидън“, носеше модерно куфарче. Другият, представител на фабриката за пистолети „Стейли-Уитфорд“ в Питсфийлд, седеше много важно до масата.

— Все пак е истинско ангелче! — каза единият от изтупаните търговци и продължи: — Чувал съм, че насам имало индианки, които били готови да ти духат или каквото там си пожелаеш, и то само срещу един долар. Кажи, вярно ли е, а?

Паркър така се изчерви, че пъпките му грейнаха.

— Не знам, наистина не знам — отговори той. Тази тема явно го смущаваше.

— Аз съм в града съвсем от скоро — каза Линк, — но не бих се изненадал, ако е вярно.

— Ах, тези дяволи червенокожите... — каза онзи от „Глидън“ и щракна с пръсти за още една бира. — Проклетите индианци избиха цялото ми семейство и на чичо ми — също. Това беше там, в Тексас. — Беше дребен, мършав човечец, с червен и подут от пиенето нос. — Само си представете! — продължи той. — Аз съм убеден, че все още държат леля ми за заложница — и той намигна леко. — Сигурно я използват да тъпче на някой от команчите лулата с тютюн.

Всички се съгласиха, че индианците бяха наистина жестоки към белите жени, истинска напасть. Уиски и бели жени — за това бяха създадени индианците.

— По дяволите, аз самият съм луд по тях! — каза мъжът от „Глидън“, за да подкрепи всеобщото съгласие.

Това бяха обичайните глупости, които един барман трябваше постоянно да слуша и понякога да им отговаря, но не трябва да взема много навътре почти нищо от тези разговори. Линк отдавна беше прозрял истината, че много от мъжете в кръчмите ходеха там, защото се чувстваха самотни. Пиенето беше само оправдание за посещението им в това заведение пред самите тях.

Скоро барът се напълни и Линк остави търговските пътници на Паркър и се зае да обслужва шумната тълпа от търговци на животни и каруци, които се намираха в другия край на бара. Този вид клиенти обикновено не живееха в града, а в къщи с ранчо някъде наоколо. Линк видя как пчели Макдаф. Търговците на добитък бяха постоянни клиенти, а и винаги се намираха преминаващи пътници, които да се отбият на чашка, имаше и такива, които бяха пратени от работодателите с поръчка до града и те използваха случая да си откраднат половин час за почивка, изпиваха по една бира в Колт Крийк и пак се връщаха на работа.

Това обясняваше и защо Макдаф предлага толкова оскъден безплатен обяд. Търговците можеха да ядат месо, когато си пожелаят, защото винаги се намираще по някое животно, което след дългия преход си контузваше крака и не можеше да продължи да върви. Линк често беше виждал подобни ситуации — груби, мръсни мъже, които седят край голям огън и пекат някое огромно парче месо, понякога от крава или теле, друг път нещо друго, но все се намираще по нещо. За такива хора безплатният обяд не представляваше никакъв интерес.

Тълпата в бара беше разнородна, срещаша се и лентяи, които от време на време печелеха на карти и се опитваха да се издържат с тези нищожни сумички. От мястото си Линк виждаше колелото на рулетката, около него нямаше много хора. И все пак нюхът му подсказваше, че тук залозите сигурно са доста тлъсти. В града сигурно имаше много страстни комарджии, които бяха готови да зложат всичко, което имат.

Линк занесе четири бири на една голяма компания пазачи на животни. Позна ги от пръв поглед, сякаш на лицата им беше изписано с какво се занимават. Задели в ръката си част от това, което те му платиха, останалото пусна в касата, и като се обърна с гръб към бара, пъкна задигнатото в джоба си.

Нощта му се стори страшно дълга.

Малката схватка в плевнята, а после и момичето доста го бяха поуморили. Не беше си отпочинал още от дългото пътуване. А нямаше и полунощ. Това обаче не пречеше на Линк да си мечтае за малкото диванче в стаичката, където беше складиран алкохолът. Последното нещо, което му се искаше в момента, бяха някакви неприятности.

Малко след полунощ Линк се оттегли в края на тезгяха и поля малко уиски върху мястото, където го беше ухапало момичето. Беше чувал много случаи, в които яки мъже бяха получавали възпаления само от едно ухапване. Не искаше да си има и такива неприятности и затова реши да се погрижи за ръката си. Свиваше и отпускаше дланта си под тезгяха и от време на време поливаше по малко уиски върху следите от зъби. Течността го изгаряше като огън. Нещастното същество! Сигурно вече се беше съвзело от припадъка и се бе заело с обичайните си задължения в обора.

Над всичкия шум, който се вдигаше от бара, Линк чу гласа на Паркър, който говореше на някого.

— Хайде, човече, хайде...

Линк беше наясно за какво би могъл да се води подобен спор. Бързо си проправи път през тълпата, мина покрай няколко маси и стигна до мястото, където се разиграваше сцената. Наум си повтаряше непрекъснато „Давай го спокойно. Тихо и кротко!... И, за бога, никаква стрелба!“

Паркър се беше облегал върху бара и говореше с благ тон на един търговец на добитък. Онзи беше висок, имаше скулесто продълговато лице с огромни бакенбарди. Беше облечен много по-добре от останалите каубои, носеше шалче на врата и имаше модерна раирана риза. Цинично се хилеше на думите на Паркър. На коляното му седеше една от дебелиите курви. Линк видя, че пръстите му бяха вкопчени в пухкавата ѝ ръка.

— Чуй ме сега хубавичко — каза търговецът. — Ще наричам тази дебела повлекана както си искам!

Дебеланата беше започнала да трепери от страх, а онзи все повече впиваше дългите си пръсти и стискаше ръката ѝ над лакътя.

— Ще наричам тази глухоняма глупачка както ми харесва, разбра ли ме добре!

— Не искаме неприятности — отвърна Паркър, като гледаше с надежда седящите около тях мъже и очакваше някой да го подкрепи. Но те само си седяха и гледаха.

Дебеланката започна да плаче. Големи, блестящи сълзи се зарониха по бузите ѝ. Тъмните ѝ очи бяха ококорени като на изплашено до смърт дете.

— О, скъпа — промърмори търговецът, като се опитваше да имитира тона на Паркър. — О, миличка, нали не искаме неприятности!

Линк забеляза, че мъжът има пистолет с барабан и дълга цев. Вероятно беше марка „Пийсмейкър“ и беше пъхнат в огромен кобур. Начинът, по който го беше препасал, беше удобен при езда и при работа, но щеше да му бъде много трудно да го извади бързо, ако му се наложи при евентуална схватка. Като стигна до Паркър, Линк се спря и започна да бърше махагоновата повърхност на бара. Търговецът се вторачи в него, но той се направи, че не забелязва нищо, изцяло отдаден на търкането и парцала.

Щом онзи отмести поглед от него, Линк остави парцала, грабна една дебела дъска, която изпълняваше ролята на рафт за бутилки, и удари търговеца отстрани по главата, точно през средата на ухото. Чу се силен звук и в кръчмата изведнъж настана необикновена тишина.

Мъжът все още стискаше момичето за ръката, но от силния удар залитна и се свлече по колене на пода. Със свободната си ръка се пресегна към бара, за да се хване и да се изправи на крака. Линк отново хвана с две ръце дъската, вдигна я високо над главата си и я стовари с всичка сила върху пръстите на търговеца. Шумът не отстъпваше по сила от този на предишния удар.

Линк чу, че дъхът на мъжа секна от болка и той започна да диша много тежко. Клатеше главата си, както правят ранените коне и с много усилия успя да се поизправи. Беше оставил момичето, от силната болка едва успяваше да държи очите си отворени. Вторачи се в Линк, после се опита да измъкне пистолета си, но ръката, с която посягаше към оръжието, беше тази с премазаните пръсти и не можеше да му свърши работа.

Докато отчаяно се опитваше да извади пистолета, Линк се завъртя и още веднъж го удари с дъбовата дъска, този път през лицето. Носът му се счупи и той се просна на прашния под в целия си ръст. Ръцете му бяха вдигнати към лицето, като че ли се страхуваше, че Линк може отново да го удари.

— Всеки мъж или жена са добре дошли в този бар. Няма да позволя на когото и да било да притеснява по какъвто и да било начин мирните клиенти на заведението! — каза Линк достатъчно високо, за да бъде чуто от всички.

Всички мълчаха и гледаха ту към него, ту към лежащия на пода, чиято хубава, скъпа риза беше цялата изцапана с кръв. Търговецът се обърна по корем и се опита да застане на четири крака.

— Има ли тук приятели на този човек? — попита Линк.

След малко се показа един нисък мъж с криви крака, с няколко липсващи зъби отпред в устата и с жълта лента на главата. Пристъпи леко напред и каза:

— Да, аз го познавам. Ще го кача на коня му.

Мъжът отиде до ранения, хвана го под мишницата, помогна му да се изправи и го поведе към вратата, а тълпата му правеше път.

— Браво!

Тези думи принадлежаха на някого, който седеше в дъното на бара. Линк вдигна очи и видя Уилсън Коу. Беше облечен по същия начин, както когато го видя за пръв път рано сутринта. Облекло, подходящо за джентълмен. Коу вдигна чашата си в знак на поздрав.

— Добра работа, барман! — Уилсън се усмихваше все така приятелски, както сутринта.

Линк се обърна, без да му отговори, и се върна зад бара. Младият Паркър също му каза нещо, докато минаваше покрай него, но Линк и на него не обърна никакво внимание. Беше зает с това да си преповтаря на ум цялата история и се питаше дали изобщо беше необходимо да го прави. Глухонемите дебелани сигурно са навикнали на груби обноски. Май не биваше да се забърква и в тази история. Поне не се беше стигнало до убийство.

По дяволите, поне убийство нямаше...

Той забеляза погледите, които му хвърляха мъжете около бара. И преди беше виждал подобни погледи. Така мъжете изразяваха задоволството си, че стават свидетели на нещо, което самите те биха

желали да извършат. Много пъти беше срещал тези погледи, вече му бяха омръзнали до смърт. Ако не беше толкова уморен, сигурно би помислил няколко пъти, преди да повали на земята онзи мъж. Отиде в своята част на бара, на своето работно място и се обърна към насядалите наоколо. По всяка вероятност бяха пазачи на добитък, така поне ги прецени.

— Е, какво ще искате? Какво да бъде?

— Бира! — в един глас отговориха всички, досущ като църковен хор, а на всичкото отгоре и едновременно поклатиха глави и продължаваха да го гледат така, сякаш във всеки момент щеше да се взриви или нещо подобно.

Линк им наля бира, подаде я на всеки поотделно, взе парите и този път ги пусна всичките в касата. Прекалено много очи го наблюдаваха в момента.

Макдаф си пробиваше път, като побутваше по рамото някой от тълпата да се отмести и да му стори място да мине. Приблужи се до бара и хвърли към Линк суров поглед.

— Не съм те наел за бияч, господинчо! — каза Макдаф. — Този, когото току-що изхвърли, беше от хората на Коу. Това известно ли ти е?

— Той започна да създава неприятностите, не аз — отговори Линк и се чувстваше като малко момче, което са заловили да се бие в училищния двор. — Пък и Уилсън Коу не изглеждаше особено разтревожен от случилото се.

Макдаф го погледна още няколко секунди и посочи с глава към стълбите.

— Веднага се качи в стаята ми! — После се обърна и отново си запроправя път през клиентите.

Линк се питаше дали Макдаф не беше подочул нещичко за предишните му подвизи и сега да е навързал събитията. Или пък беше намислил да го уволни? Тогава сигурно щеше да му се наложи да тръгне да си търси нова работа, за която щяха да му дават смешни суми и вероятно нямаше да може да си отмъква нищо повече. Не, това не биваше да се случи, не и на него. На запаления комарджия и непогрешим стрелец — Франк Лесли, онзи Франк Лесли, който само с един поглед омагьосваше женските сърца. Не и на него!

Е, в такъв случай нямаше да има друг избор, освен отново да потегли на път. И всичко, което щеше да притежава, щеше да се състои от един пълен с двуцентови монети джоб и един кафяв куц кон. Отново на път, а щяха да минат поне още две-три седмици, преди пролетта да се усети в това планинско градче.

„Наистина ли съм в такова окаяно положение? — питаше се Линк. — Да, май наистина доста съм я закъсал!“

Той тръгна след Мақдаф, мъжете се отдръпваха да му сторят път, а погледите им бяха приковани в него... а също и върху колта модел „Бисли“.

Малко шум в кучешката колиба, малко боричкане и ухапване тук-там и всички останали песове заставаха нащрек.

Какво да се прави, кучешки работи!

ГЛАВА ПЕТА

Това, което Макдаф наричаше офис, беше малка, уютна стаичка с изглед към улицата. Стаичката се намиреше може би точно над бара, така определи поне Линк. Той беше последвал собственика по стълбите. Бяха свили наляво, после бяха тръгнали по един празен коридор, в дъното на който се намиреше офисът.

Вътре в стаичката нямаше нищо особено, нито пък нещо, с което Макдаф би могъл да се гордее. В повечето кръчми, които беше посещавал Линк, собствениците се стремяха да си обзаведат добре стаите, където живеят, слагаха си от модерните завеси от кадифе, покриваха диваните си със специален плат, в който беше втъкната конска грива, а в стаите на проститутките за всеки клиент се слагаше върху калъфката нова копринена кърпа. При Макдаф нямаше такива работи.

Линк предположи, че шотландската му кръв е онова нещо, което го прави стиснат и му пречи да си създаде уютно гнезденце за живеене. В офиса нямаше нищо друго, освен едно бюро, направено от бор, и два плетени бамбукови стола. На стената висеше снимка, на която бе фотографиран някакъв стрелец, по-точно престъпник, и бе обявена награда за залавянето му.

Приличаше на снимка от „Полийс Газет“, вероятно беше точно от този вестник. Лицето на бабаита беше непознато за Линк.

Макдаф се вмъкна зад бюрото. Изглеждаше доста сърдит, седна на единия стол и кимна на Линк да се разположи на другия. После се облегна назад, погледна към една кутия и извади от нея една пура — дълга, дебела и тъмна като бирена мая, сигурно пурите бяха марка „Хавана“. Не предложи на Линк да си вземе.

Собственикът отново се облегна назад, бави се малко повече от необходимото, докато си запали пурата, всмукна от нея, издуха дима и през всичкото това време не сваляше очи от Линк.

Линк беше започнал да свиква с Макдаф и дори да го харесва по начина, по който харесваше всички ексцентрични хора, които не

носеха злоба в себе си и не желаеха да нараняват никого. Напомняше му на един пруски генерал, когото беше предвождал по време на един лов. Гонеха лосове. Макдаф беше същият такъв чешит като генерала, с две думи — тежък случай.

— Чуй ме сега, господине... — Макдаф използваше пурата най-вече за да си придава тежест. — Линк — допълни той. — Сега хубаво ме чуй, господин „Еди-кой си“. Наех те едва тази сутрин, а ти вече успя да набиеш един от клиентите ми. Няма да търпя това! Разбра ли ме?

Макдаф се облегна в стола си, а бамбукът под него изскърца. Линк си помисли, че собственикът се обляга твърде много върху облегалката и тя скоро би могла да се пречупи под тежестта му. Помисли си също, че думите на шефа не звучаха точно като за уволнение. Дали все пак щеше да го изпъди?

— Схващаш ли какво искам да ти кажа?

— Онзи си го изпроси — отговори Линк.

— Но не ти трябваше да правиш това! По дяволите, никой от хората ми не трябва да се забърква в подобни работи. Имаш ли представа за кого работи онзи човек? За Анс Коу, ето за кого!

Линк седеше срещу него и го гледаше. Пурата ухаеше дяволски добре. Повече от сигурен беше, че е марка „Хавана“. Имаше значи нещо, за което Макдаф харчеше пари. Ако не за хубави мебели и безплатни обяди, то поне за скъпи пури.

Шефът помълча малко, като само пушеше и от време на време поглеждаше ту към Линк, ту навън към улицата, от която всъщност не се виждаше почти нищо заради мръсните прозорци. Чуваше се, че някой вика нещо, вероятно някой фойтонджия навикваше конете си. Макдаф остави пурата в една спукана чиния, която използваше като пепелник, и се облегна напред. Допреди малко се беше подпрял само на задните крака на стола, но сега вече и четирите бяха опрени на пода. Докато се придвижваше напред, бамбукът отново изскърца.

— Виж — каза той, — колко дълго възнамеряваш да останеш в града? Бих искал да знам, ако нямаш нищо против.

— Няколко седмици, може би — отговори Линк.

— Няколко седмици... Докато спечелиш за залагане, така ли?

— Само за едно скромно залагане, нищо повече.

— Надявам се, че няма да ги вземеш от касата ми! — каза Макдаф и хвърли към Линк най-суровия поглед, на който беше способен.

— Аз не съм крадец — отговори Линк и някога това действително беше вярно.

Шефът си отдъхна.

— Слушай ме сега много внимателно! И ако повториш пред някого това, което ще ти кажа, ще те нарека безсрамен лъжец. Разбра ли ме добре? — Той изчака за някакъв отговор от страна на Линк и като не получи такъв, продължи. — Фамилията Коу — и като казвам това, аз, а и целият град, имам предвид Чарлз Джаксън Анс Коу — на практика управлява града. А също и стотина мили около града.

— Навсякъде има такива хора — отговори Линк. — Какво общо имам аз с цялата тази история?

— Може и да имаш, барман, защото онзи, дето го изхвърли тази вечер, беше човек на Анс Коу. — Той отново се върна към пурата си. Да, наистина миришеше чудесно. — Господин Анс Коу притежава най-голямото ранчо по тези места. Всъщност притежава по-голямата част от града, и... — внезапно той стана някак тъжен. — Ами това копеле притежава петдесет и един процента от дяловете на „Бялата роза“.

Той не казваше нищо ново на Линк. За разбойнически градчета като Колт Крийк това не беше нещо необичайно. Така се обясняваше поведението на собственика сутринта, когато послуша Уилсън Коу.

— А онзи Коу, дето е долу в бара...

— Уилсън ли? — каза Макдаф и всмукна по-дълбоко от пурата. — Онова мамино синче, дето е завършило колежа в Йейл. Пак те предупреждавам, че ако споменеш пред някого това, ще те обявя за лъжец! А онзи кучи син, дето не спира да се подсмивва, е адвокат, не знаеше ли? Занимава се с мръсната работа на Анс. Уилсън му е племенник. Чрез него старият си измива ръцете, никога не си ги цапа, по-точно казано. Безгръбначният му племенник върши тая работа. Достатъчно е само да се завърти някъде и да спомене, че господин Коу много би се зарадвал, ако... Проклет кучи син!

Явно Макдаф от дълго време таеше гняв в себе си.

— Според договора ми с Коу, аз имам право да притежавам „Розата“ само за известно време.

Линк се подсмихна.

— Да, барман, можеш да се подсмиваш под мустак колкото си искаш, но ще ти кажа, че макар Анс Коу да е вече много стар, хората му се грижат всички договори да бъдат стриктно спазвани. — Той погледна настрани и започна да дъвче мустака си. — Преди време тук имаше един човек на име Креймър, Евърет Креймър. Беше най-честният човек, живял някога по тези места. Занимаваше се с търговия, превозваше стоки оттук до Боаз. Много печеливш бизнес... — Макдаф беше заговорил толкова тихо, че Линк едва го чуваше. — Коу се вмъкна в този бизнес, купи по-голямата част от акциите и дори принуди Креймър да се грижи за работата вместо него. Тогава старият Евърет просто си събра багажа и изчезна. Офейка към Пенсилвания, във Филадельфия и се установи там. — Той хвърли един бърз поглед към Линк. — Обзалагам се, барман, че си мислиш, че така приключи цялата онази история, но много грешиш! Някой... *Някой* е пропътувал цялото разстояние до Филадельфия, щата Пенсилвания и е убил нещастния Ев Креймър в дома на сестра му. Изстрелял цял пълнител в него, а после удушил една прислужница, защото случайно и съвсем неволно станала свидетел на това престъпление. — В очите на Макдаф блестяха сълзи. — Както вече ти казах — Макдаф обърса очите си с ръкава на ризата, — Ев Креймър беше много честен човек. А и беше... беше най-добрият ми приятел.

В този момент Линк си помисли, че Макдаф се държи повече като ирландец, отколкото като шотландец. През живота си беше чувал много мъже да се оплакват от различни бандити, но така бе устроен светът. Поради тази причина предположи, че Макдаф се оплаква просто защото се е срещнал с един от хората на Коу, па макар и този човек да е бил набит и изхвърлен от бара. Това наистина беше тъжно. Беше също така изключително странно да седи в офиса на Макдаф и да го слуша. Та самият Линк доскоро принадлежеше към хората, от които той се оплакваше. За такива като него, бързи и сръчни с оръжието, винаги се намираше повод да покажат на какво са способни, независимо дали се намират в игрална зала и залагат или пък просто изпълняват служебните си задължения. Винаги се отваряше работа за такива хора, поне при него беше така.

Макдаф пое дълбоко въздух, вторачи се в Линк и като че ли вече съжеляваше, задето му беше казал толкова много.

— Така че бъди внимателен в Колт Крийк, барман. На Уилсън Коу може да му е забавно, че изхвърли онзи досадник, но на стария Анс това никак няма да му се стори смешно. Така че, като видиш някой от хората му тук, дръж се кротко! — Той се изкашля и се надигна, като плъзна бамбуковия стол зад себе си. Линк също се изправи.

— Благодаря за съвета — каза той. Изчака да разбере дали Макдаф има намерение да каже още нещо, но собственикът — поточно партньорът на собственика — само стоеше и гледаше през прашния прозорец. Навън вече беше тъмно. Тъмно, ветровито и студено.

Докато слизаше по стълбите, Линк огледа много внимателно всяко кътче. Не че се страхуваше, просто проучваше мястото, в случай че му се наложи да изчезне. Денят беше изпълнен със събития. Първо момичето в обора, после онези мъже и накрая този приказлив и заядлив търговец.

Може би щеше да е по-добре просто да оседлае куция си кон и да напусне веднъж завинаги този град, отколкото да стои тук и да проявява излишна смелост. Ако фамилията Коу бяха от хората, които трудно понасят обиди, вероятно щяха да решат да дадат един добър урок на един барман, който превишава правата си. Но никъде в града Линк не беше забелязал стрелци. Нито в „Бялата роза“, нито извън нея се срещаха от така наречените „тежки случаи“. По улиците нямаше скандалджии, които да стоят и да търсят удобен повод да се сбият. Кое то говореше, че Колт Крийк беше едно спокойно градче, или пък беше градче, в което всичко живо се страхуваше от фамилията Коу.

Чувството за свобода упорито му нашепваше: „По-скоро се омитай оттук! Колкото по-бързо, толкова по-добре!“

Но навън беше студено и ветровито, твърде студено и ветровито за един мъж с посивели коси и куц кон, който в джоба си нямаше нищо друго, освен една съвсем нищожна сумичка, отмъкната от касата на бара.

По дяволите, беше адски студено и ветровито.

Линк се завърна на работното си място. Докато наливаше бира за няколко клиенти, които вече едва се държаха на краката си, той забеляза, че Уилсън Коу вече го няма в края на бара. Дали беше все още в кръчмата?

Търговците на добитък, които пиеха около бара, си говореха за войната. Линк разбра, че братът на единия бил участник и бил загинал в нея. Една от многото жертви на войната.

Линк заспа дълбоко.

Засънува, че отново е на път, че пътува някъде много далеч оттук, че е някъде в прерията и се движи през високата трева...

Птички... заедно с тях и скакалци... се вдигат под краката на коня му като облак, а той яздеше все по-нататък. Далеч пред себе си виждаше как тревите се полюшват от лекия ветрец. А полето се простираше далеч пред очите му и приличаше на огромен килим, изтъкан от нежнозелени, бледожълти нишки, тук-там напръскан от цветчета с нежен син цвят. И този килим като че ли нямаше край. Докъдето стига погледът му, все това се виждаше.

В съня си Линк не яздеше кафявия кон. Движеше се на гърба на един красив кон, който бе срещнал в един от многото градове, в които бе отсядал. Животното раздвижваше с гърдите си високите треви, които отново се изправяха след него и образуваха малки вълни, подобни на тези, които образуват корабите в морето.

Такива картини съхраняваше в паметта си Линк от своята младост...

Сънува, че препуска цяла сутрин. Чуваше скърцането на седлото, усещаше миризмата на коня. Там, където не беше под сянката на шапката му, бузата му се зачерви. Наслаждаваше се на чистия въздух. Всичко това може някога да се е случвало и наяве, но със сигурност е било много, много отдавна.

Внезапно в тревата видя една жена. Стоеше точно пред него, но не съвсем близо. Държеше в ръка шапката си, а слънчевите лъчи падаха точно върху косата ѝ. Цялата беше облечена в черно.

Някой го заговори, но като се обърна, не видя никого. Пак обърна глава напред. Жената все още си беше там. Седеше си сред гъстите високи треви, които стигаха почти до гърдите ѝ. Над избуялата зеленина се виждаха само раменете и бялата ѝ шия.

Тази жена му беше позната. Приближаваше се към нея, а тя все още си беше там. В такива моменти винаги си мислеше, че сънува... винаги щом видеше тази жена, си го мислеше...

Тя живееше в едно ранчо. В голям град може би нямаше да прави впечатление на изключителна красавица, но беше с приятна външност, имаше нежно лице, а очите ѝ издаваха смелост. Тя също го познаваше. Като мина покрай нея, тя му помахаша. Дори му извика:

— Почакай!

И той се опита да го направи. Дръпна юздите, но животното не пожела нито да спре, нито дори да намали ход. Обърна главата си, защото не искаше да я изпуска от очи, после започна да дърпа юздите като луд и не преставаше да ругае и проклина коня си. Но всичко беше напразно. Дори в съня си Линк почувства, че това не беше обикновено животно, а някакъв вълшебен кон, който не се подчиняваше никому.

Той извади краката си от стремената, праметна единия през седлото и се спусна на земята. Конят отпраши напред.

Жената също беше изчезнала. Беше се скрила от него някъде във високата трева. А растителността беше вече избуяла чак до ушите му и се издигаше все по-високо и по-високо пред очите му. Конят го нямаше, а с това беше приключило и пътуването му. Нямаше шанс да открие и жената отново.

Някой почука на вратата и прекъсна съня му. В малката стаичка беше тъмно, овчарската печка леко пукаше в ъгъла, сигурно беше съвсем изстинала. Линк прецени, че е спал доста дълго. Прозя се и се протегна. Чукането се повтори. Чу как негърът Джордж говори нещо до вратата.

Линк провеси босите си крака, стъпи на пода, изправи се и събра дрехите си. Ако изобщо се бяха затоплили тази вечер, вече съвсем бяха изстинали.

— Успокой се малко, почакай, по дяволите. Ей сега ще дойда! — Джордж отново беше започнал да хлопа по вратата.

Линк препаса пистолета си, отиде до вратата, смъкна райбера и тя увисна върху пантите. Джордж седеше, облегал на стената.

— Шерифът те вика, господин Линк!

Негърът не изглеждаше притеснен и Линк реши, че може да бъде спокоен. Доколкото му беше известно, по тези места не беше обявен за издирване, пък и другаде май вече не го търсеха, освен може би в Калифорния или в Ню Мексико. Но тук беше чисто, освен заради

търговеца тази вечер, или пък онези момчета в обора се бяха оплакали...

— Кажи му, че идвам веднага.

Негърът кимна и се отдалечи. Линк не се опита да се движи предпазливо, защото от бара не се виждаше пътят, по който трябваше да мине. Все пак, като стигна до бара, хвърли един поглед на махагоновия барплот.

Вътре беше светло, слънчевите лъчи пръскаха обилна светлина през високите прозорци. Беше късно, може би около единайсет часа. Нямаше никой в бара, освен Джордж и един дребен, набит мъж, на когото негърът предаваше съобщението.

Линк влезе в бара и тръгна към тях. Слънцето блестеше в очите му, но това не му правеше никакво впечатление. При бой или престрелка слънцето никога не му беше пречило. Просто поглеждаш към мишената и това е... Няма значение дали слънцето е срещу теб или не. Виж, терасите можеха да създават проблеми, и той погледна към терасата, която беше в края на кръчмата. Един опитен шериф на всяка цена би поставил поне един въоръжен свой човек на терасата.

Но там не се виждаше никой.

Джордж не се движеше много бързо и докато стигне до шерифа, Линк вече се беше появил. Сега мъжът забеляза, че човекът на реда и закона беше не просто як и набит, а и доста дебел всъщност. Дребен, възпълничък човечец с огромна шапка. На карираната му риза беше закачена значка. Носеше пистолет 38-ми калибър, но Линк се усъмни в способностите на този пълничък човек да извади оръжието си бързо и ловко.

Старецът повдигна ръка и килна шапката си назад на тила, за да види по-добре Линк, но не я свали от главата си. Много старци бяха доживели дните си само благодарение на това, че не сваляха шапките си на обществено място. При това движение Линк видя, че пръстите на шерифа са изкривени в ставите, явно го мъчеше ревматизъм.

Мъжът имаше много светли сини очи, каквито всъщност имаше повечето старци. И тези очи гледаха Линк по начина, по който хората на закона обикновено гледаха непознатите им лица. И този поглед ясно казваше: „Зная, че все някъде си извършил нещо нередно. Но бих могъл да се направя, че не съм забелязал нищо. Просто си гледай своята работа и не създавай проблеми!“

— Ти ли си Фред Линк?

— Да, аз съм. С какво мога да ви помогна, шериф? — „Управител на града“ по щеше да му приляга. „Шериф“ беше доста ласкателна титла за този човек.

Дребничкият шериф погледна към колта, а после и към лицето на Линк.

— Използвал ли си някога това нещо срещу човек? — попита той.

Линк се усмихна:

— Един-два пъти, навремето, когато бях млад и глупав.

— Сега предпочиташ буквите дъски, така ли? — намръщи се шерифът.

Значи цялата работа беше заради търговеца снощи. Линк се изненада, че онзи се е оплакал. Смяташе, че мошеници от този род приемат сбиванията в бара за нещо съвсем естествено.

— Само в случай, когато съм принуден да защита някой клиент на заведението. Онзи мъж тормозеше една от жените, дето работят тук. Просто си го търсеше! — отговори Линк.

Шерифът отново смръщи вежди, докато разсъждаваше върху това, което току-що беше чул. Някога този човек сигурно е бил много як и здрав в раменете и вероятно доста добре се е справял, използвайки юмруците си. Сега обаче той изглеждаше съвсем неподходящ за работата си. Но в случай, че е от хората на Коу, дали е подходящ или не нямаше никакво значение. Предположението му обаче се оказа грешно.

— Няма да укоря когото и да било, задето е поставил някой от хората на Коу на мястото му, особено ако онзи е бил причината — каза старецът. — Но това, което няма да позволя, е да дойде някакъв си скитник и да започне да създава неприятности там, където никога не е имало такива! Разбра ли ме, разбойнико?

Нямаше никакво съмнение, че някога този човек е бил полицаи и то от онези, „тежките случаи“.

— Разбрано, шериф! — каза Линк. — Аз само работя тук, за да изкарам малко пари, с които да продължа пътя си. — Налагаше се да поохлади малко стареца. Май беше успял. Погледът на шерифа сега се рееше някъде из вътрешността на кръчмата.

— А Макдаф къде е? — попита той.

— Нямам представа, шерифе.

— Добре, чуй ме сега! Тази вечер не искам да работиш. Днес е събота. — Това вече беше истинска новина. Докато пътуваше, Линк беше изгубил представа за дните. — Онези мъже довечера ще се съберат тук. Повече от сигурно е, че и Чарли Коу ще дойде. Няма да има място за теб тук. — Ясните сини очи отново се върнаха върху лицето на Линк.

— О, ще си бъда тук, шерифе. Но само ще наливам бирите и няма да правя нищо, което не влиза в служебните ми задължения. — Шерифът като че ли искаше да оспори това, но после се отказа.

— Ще видим какво ще направиш. Ще бъде интересно как ще си гледаш само служебните задължения. И повече никакви букови дъски по хората, ясно ли е?

— Разбира се — отговори Линк. — А сега, ако нямате нищо против, ще отида да закуся, че скоро ще дойдат клиенти за обяд.

Дребничкият шериф се изкашля, завъртя се на пети и излезе през люлеещата се врата. Движеше се наперено, макар че леко понакуцваше. Приличаше на стар петел, който не искаше да повярва, че му е минало времето. През люлеещите се врати влизаше много студен въздух. Линк все се канеше да попита Джордж защо са свалени зимните врати. Беше още много рано да ги свалят. Прекалено рано. Навън беше студено като в сърцето на банкиер.

Старият китаец се въртеше в кухнята около печките и бъркаше яденето. Когато Линк влезе, той вдигна глава и за момент се вторачи в лицето му. След това отново се зае с работата си.

— Не е ли прекалено късно за закуска?

— Не — поклати глава китаецът. — Ще ти приготвя нещо. Какво искаш: яйца, шунка?

Линк седна край дългата маса. Джордж и дебелианите не се мяркаха наоколо. Сигурно нещо наистина важно ги е принудило да останат далеч от храната и топлата кухня.

— Защо са свалени зимните врати? Дяволски е студено, а онези малки печки не вършат никаква работа.

В собствените си уши прозвуча като старец, който постоянно се оплаква. Китаецът вероятно си беше помислил същото, защото се усмихна, докато слагаше една тенджерата върху печката.

— Миналата седмица беше по-топло. — Дългата му бяла брада, сгъната на две и омотана с връвчица, се движеше напред-назад, когато говореше. Мина през задната врата, забави се няколко минути и като се върна, носеше едно огромно парче шунка.

— Тази сутрин ще ти дам бисквитата — каза той, сложи шунката в тенджерата и оттам се чу леко цвърчене, причинено от парата и мазнината.

— Бих се радвал и на студена бисквитка — отговори Линк.

Китаецът бъркаше в тенджерата с една огромна, дълга вилица.

— Снощи разбрах кой си — каза той и продължи да наднича към шунката, сякаш се страхуваше да не се повреди тенджерата.

Линк замръзна на мястото си. Бутна кухненския стол на мястото му и се изправи. Къде, по дяволите, сложи китаецът сатъра? А, ето там, на рафта зад печката. Ако застреля готвача и мине през задния вход... после по някоя странична уличка... след това по главната... ще трябва да открадне и кон. Кафявия никак не го биваше в момента. Нямаше да издържи на дълго преследване, макар че едва ли тези хора биха се впуснали в дълго преследване заради един стар готвач. Но можеше и да не стане точно така. Китаецът си беше отличен готвач, а такива не се намират лесно.

— Лицето ти ми изглеждаше познато — каза старецът, като избягваше погледа на Линк. — Снощи, като чух, че долу става нещо — той кимна с глава към вратата, — надникнах и те видях как халоса онзи каубой — отново погледна към шунката и започна пак да бърка с дългата вилица. — Спомних си изражението на лицето ти. Джао Фенг! Богът на войната! — помислих си. — Китаецът обърна парчето шунка и то отново зацвърка.

— За бога, какви ги приказваш, старче?

Може би все пак старецът може и да е сгрешил.

— Видях те как застреля един мъж на име Луис Пиншот, беше при една игра на покер, в заведението на Хърман „Ресторант Вкусна пържола“. Това е в Ел Пасо, Тексас. Ти го простреля под масата и когато онзи започна да вика, ти го застреля в лицето. — Старецът жестикулираше и предаваше доста образно случката. — Всичко, дето беше в главата му, изскочи оттук. — Той показа към тила си. После се усмихна, явно със задоволство си припомняше този случай.

Линк неусетно се бе хванал за пистолета си. Мисли, стрелецо, мисли добре! Ако този старец се разприказва и Фред Линк ненадейно се окаже Франк Лесли, тогава нямаше да има място, където да се скрие. Децата щяха да го използват за мишена, по която да се учат да стрелят, старците също щяха да упражняват уменията си.

Изведнъж Линк щеше да се превърне в убиеца, който за повечето хора, които го познават, отдавна е мъртъв. И изведнъж — хоп — взел, че възкръснал. Първо сигурно ще го черпят с бира, после ще накарат някой глупак да се сбие с него, просто за да могат после да се похвалят, че са го виждали на живо. После щяха да извикат шерифа, съдията и хората им да го приберат.

„О, старче, защо просто не си беше държал устата затворена? Защо не продължи да пазиш тайната в себе си?“

Линк се прицели в шунката. Китаецът го погледна и се усмихна. По долната му челюст бяха останали само два-три зъба.

— Същински Джао Фенг! Да му се ненагледаш! — Той отново се усмихна и се загледа в шунката. Вече не цвърчеше както преди. — Ще запазя тайната ти, господин Лесли. — Звучеше като китайски престъпник от някоя мелодрама, играна в Сан Франциско. — Господин Луис Пиншот не ми беше приятел.

Линк забеляза, че китаецът не среща никакви трудности при изговарянето на звука „р“. Говореше си като всеки друг старец в околността.

Много добре си спомняше Луис Пиншот. Той също беше готвач. Един от хората на Хърман, които приготвяха пържолите. Луис беше голям скандалджия и си умираше от удоволствие, когато му се удадеше случай да разбере нещо гнило за някого. Линк го беше предупредил веднъж. Но Пиншот беше дребна душица, която много си падаше по идеята да се опита да сгромоляса някой солиден човек.

Линк го беше предупредил. Но Пиншот си беше твърдоглав, беше съвсем наясно с кого си има работа и не мирясваше. Носеше джобен пистолет и гледаше на Линк отвисоко, както някой всемогъщ владетел гледа на някоя буболечка, която се кани да смачка с тока на обувката си. Линк забеляза, че онзи непрекъснато държи дясната си ръка в джоба на палтото, вероятно се канеше да стреля през плата, ако му се наложи.

Само млад мъж можеше да се справи с такова положение, да извади голям револвер под масата и да стреля. А Линк беше точно подходящият млад мъж. И понеже беше млад, беше и много лекомислен. Готвачът нямаше просто никакъв шанс.

Първият изстрел го беше улучил в корема и беше изкарал оттам обяда му. Вторият, право в главата му, го беше убил.

Старият китаец извади с вилницата шунката и я сложи върху една чиния, намазана на дъното с масло. След това доволно въздъхна:

— Луис Пиншот слагаше много сол във всичко.

Линк върна пистолета си обратно в калъфа и се зае с вкусната закуска.

ГЛАВА ШЕСТА

Ако изобщо щяха да изникнат проблеми с хората на Коу, това със сигурност нямаше да се случи в часовете за обяд. Паркър изпя дежурния си отчет за състоянието на майка си: „Да, господин Линк, благодаря за загрижеността, тя днес се чувства по-добре...“ и така нататък. Момчето все така вяло си вършеше работата и вече не беше така припрян, защото знаеше, че няма да му се наложи да обслужва сам всички клиенти.

„Бялата роза“ беше една от петте кръчми в града, като не се броят кафенетата и баровете, които задължително присъстват във всички публични домове. Като се има предвид този факт, а също и това, че и другите кръчми не страдаха от липса на клиенти, човек стигаше до извода, че в Колт Крийк съществува огромна „жажда“. Днес основната клиентела в „Розата“ бяха снабдителите с хранителни продукти. Почти всеки втори около бара миришеше на овес и алфа, а по палтата им можеха да се намерят и стръкчета от тези продукти. Това напомни на Линк, че трябва да отиде да нагледа коня си, да се увери, че храната, която му дават, е достатъчно добра. А трябваше да нагледа и момичето.

Щеше да е много хубаво, ако след като си е тръгнал, тя бе получила нов припадък. Ами ако се е задавила или пък е прехапала езика си? А той си седи в кръчмата и разлива бири, или пък се занимава с неща, като например да удря хората с букови дъски по главата. Да, наистина щеше да е много весело. Първо се възползва от една малоумна, а после я изостави, и то точно когато се нуждаеше от него. Няма що, това беше една наистина достойна мъжка постъпка. Да, наистина нямаше да му е никак приятно, ако нещо лошо се беше случило с нея. Започваше да изпитва угризения, защото я беше изоставил точно в онзи момент.

Беше вече почти два часът, навалицата започна да понамалява. Търговците на храни се бяха върнали обратно при мерките и теглилките си, и слава богу, защото иначе се отваряше доста работа.

Линк беше забравил колко изтощителна е работата на бармана, изтощителна най-вече за краката. Едно е да стоиш и да си залагаш, съвсем друго е да тепаш цял ден нагоре-надолу из бара и да разнасяш бири или каквото там му хрумне на клиента.

Ботушите с токове, каквито бяха неговите, се оказаха съвсем неподходящи за този вид дейност. С тях човек не се придвижваше достатъчно бързо зад бара. Сега Линк си даде сметка защо опитните бармани работеха с домашните си чехли. Някога това му изглеждаше много смешно, беше му забавно да наблюдава как разни дебели чичковци шляпат зад бара с огромни стари чехли. Сега вече изобщо не го намираше за смешно.

Почувства се страшно доволен, като видя и последния клиент да тръгва към вратата. Имаше още двама-трима, но те висяха край масите просто за да поддържат някакъв разговор и поръчките им бяха незначителни. Все още проклинаше на ум Макдаф, задето беше махнал зимните врати. Нито печките, нито голямата тълпа в бара успяваха да попречат на студения въздух да изпълни всяко кътче от „Розата“.

— Аз ще почистя, господин Линк.

— Да ме вземат мътните, ако с нещо се опитам да те спра, Паркър. — Линк беше много доволен от неочакваното предложение.

Обърна се и тръгна през задната врата, докато минаваше през кухнята, китаецът му се усмихна и му намигна. Нещата като че ли отиваха твърде далеч. Може би съвсем скоро един обикновен трудов човек и мирен гражданин щеше да омете задника си надалеч от това място.

В обора имаше някакви хора, един мъж с жена си и дечицата им — близначета, които бяха дребнички като бобови зрънца. Искаха да вземат под наем една каруца, за да отидат до някакво ранчо и вдигаха голям шум около себе си. Оглеждаха каруцата отвсякъде, повдигаха я леко и въртяха колелетата, чудеха се дали конете са достатъчно добри — това бяха най-смотаните коне, които Линк беше виждал през живота си, абсолютни кранти — и си предаваха важности пред собственика на обора — стария Вийнпоул и момичето.

Тя държеше поводите на конете, очите ѝ гледаха все така тъпо и празно, като че ли се беше отнесла нанякъде. Мислите ѝ витаеха

безкрайно далеч. Беше облечена в стари, протрити дочени панталони и синя риза. Изглеждаше добре — нямаше признаци да е получавала припадъци от епилепсия или каквото там ѝ е заболяването. Като видя това, Линк въздъхна с облекчение, но се почувства и някак неудобно. Мислеше си, че тя може да направи нещо, с което да разкрие какво се бе случило между тях, страхуваше се, че целият град ще разбере. Но тя не даде никакви признаци, че го е виждала, освен когато докара коня му. Вторачи се в него за известно време, това беше празен животински поглед. Може би изобщо не си спомняше какво всъщност се бе случило.

Когато наемателят на каруцата — привлекателен мъж в черен костюм — настани цялото си семейство в нея, Патерсън с накуцване се приближи до Линк и взе предплата за следващата седмица за подслона и храната на Кафявия. В следобедната суматоха касата на Макдаф бе малко поолекнала — оттам бяха парите за конюшната. После собственикът на обора подвижна на момичето да заведе Линк при коня му, за да се увери, че кракът на животното се лекува.

Тя почака малко, докато младият мъж с черен костюм се настани до семейството си, взе поводите на конете и ѝ даде знак да пусне главите на животните. Очевидно бе очаквал някаква съпротива или проява на характер от конете, но те само изпръхтяха и бавно поеха към вратата. Мъжът обаче продължаваше да държи юздите здраво и с тази своя смела постъпка си спечели възхищението на цялото си семейство.

През това време Патерсън говореше на Линк за войната и се опитваше да изкопчи от него в коя част е воювал. Линк беше свикнал с подобни въпроси и в такива случаи обикновено пускаше по някоя лъжа, или с голяма скромност разказваше за извършена от него героична постъпка, в която е спасил живота на много хора, като е изложил на риск своя собствен. Патерсън изглеждаше напълно доволен от разказа, сякаш беше очаквал да чуе точно това и нищо друго. После поклати глава и отправи няколко забележки срещу янките.

Момичето се появи и зачака чичо ѝ да приключи с разговора. Тя поведе Линк към обора, минаха през едно малко дворче, където имаше помпа за вода, и продължиха навътре. Линк чак сега се досети защо този път му беше нужен водач, за да открие коня си. Момичето го беше преместило в друга част на обора, беше постелило сухи стърготини по

пода и му беше дало да яде топло мляко, в което има и овес. Болният крак беше здраво привързан, сякаш конят щеше да се състезава. Очевидно всичко това беше нейна работа, и то отлично свършена работа.

Тя коленичи пред животното, вдигна крака му и го потупа доста силно. Искаше да покаже на Линк, че конят вече не чувства болка. В този момент тя се държеше съвсем нормално, в постъпката ѝ нямаше нищо глупаво, дори беше логична. И очите ѝ вече не бяха така безизразни, имаше някаква топлина в тях. Вероятно с животните се чувстваше по-сигурна, отколкото с хората.

— Добра работа! — похвали я Линк. — Много добра работа!

Той поклати глава, за да се увери, че го е разбрала, но беше трудно да се каже дали беше успяла да го разбере. Подвоуми се дали да не ѝ даде част от парите, които беше задигнал от Макдаф, но реши да не го прави, защото Вийнпоул щеше да ѝ ги вземе. Помисли още няколко секунди, после бръкна в задния си джоб и извади жълтата лента, която обикновено носеше на главата си. Беше от хубав плат — жълто, а на няколко места имаше червени точки. Предишния ден я беше изпрал и сега лентата изглеждаше наистина чудесно. Момичето погледна към кърпата и Линк прочете в очите ѝ, че цветът много ѝ харесва.

Когато ѝ го подаде, тя като че ли се притесни и поклати глава, но Линк взе малката, загрубяла от работа ръка и сложи кърпата в нея. После притисна пръстите върху парчето плат.

— Това е за теб — каза той и кимна към коня, за да разбере тя, че това е подарък, задето е излекувала болния крак. — За добрата работа, която си свършила.

Тогава тя взе кърпата и я пъкна в ризата си. Изглеждаше доволна, но беше трудно да се каже дали в действителност беше точно така. Що се отнася до коня — той си беше кранта и в това нямаше никакво съмнение, но така, с излекуван крак, може би щеше да пропътува още някоя и друга миля. Линк вече го беше отписал, така че си струваше да жертва кърпата си в замяна на горе-долу приличен кон. А и момичето имаше нужда да се порадва на нещо.

Линк реши да излезе да се поразходи из града. Продължителният и спокоен сън, както и солидната закуска, му помогнаха да се почувства отпочинал и изпълнен със сила, и дори нещо повече —

накараха го да се почувства щастлив от това, че вижда слънцето, от това, че е жив...

Той тръгна по тротоарите, като се оглеждаше с намерението да си купи нова шуба. На всяка цена трябваше да е пак от еленова кожа. Вярно, че те не топлеха колкото вълнените, но в тях имаше някакъв стил, а и му напомняха за доброто старо време. Най-добрите шуби бяха тези, направени от индианките. По дяволите, тези жени наистина знаеха как да обработват еленовите кожи. Мажеха ги с някаква смес от урина и специална съставка, която извличаха от мозъка на животното, подсушаваха кожата, ако случайно бъде намокрена от дъжд и така нататък, с две думи — разбираха си от работата. Разбира се, трябваше да почака известно време, за да си позволи такова яке. Трябваше да се пипа внимателно в касата и парите да се измъкват с мярка, и без това касата на Макдаф беше олекнала достатъчно през последните дни. Трябваше да се действа внимателно. Всяко нещо си има граници.

След около седмица вече щеше да има възможност да заложи една нищожна сумичка срещу онези гледачи на животни. Изглеждаха симпатична компания, а и бяха напълно пораснали за един добър показан урок в хазарта.

Докато се разхождаше из Колт Крийк, Линк реши, че тук много му харесва — по главната улица имаше доста магазини, железария, бояджийски стоки, галантерия, един магазин за мъжка мода, два за оръжие, четири ресторанта, всеки от които изглеждаше по-зле от този, който бе видял преди това — малко градче, но много привлекателно за човек като нашия герой. В края на града, след едно доста обширно пространство от замръзнала кал се виждаше сградата на местната църква. Малко по-нататък от нея се забелязваше двуетажна сграда, това беше къща, боядисана в светлосиньо. По всяка вероятност боята бе все още прясна, защото тук-там земята около къщата беше поръсена със сини точки. В задния двор се ветрееха няколко реда пране. Дрехите бяха предимно женски, но точно сега това изобщо не привлече Линк, след всичко, което се бе случило с момичето в обора най-вече, а може би и от годините. Каквато и да бе причината, тази къща не го привличаше, макар да знаеше, че в нея има жена.

Този факт обаче изобщо не го смущаваше. Отдавна не се бе чувствал толкова добре. Имаше си работа, топло легло, в джоба му

подрънкваше част от рестото на Макдаф. Всичко това беше чудесно и покриваше напълно нуждите му за момента.

Внезапно му хрумна мисълта, че някои от хората на Коу все пак може да се появят и да му създадат неприятности. Вероятността да се случи подобно нещо беше много малка, но Линк отдавна бе разбрал, че хората правят най-невероятни неща, така че трябваше да внимава. Реши, че малко тренировки с пистолета няма да му са излишни, но за тази цел трябваше да си намери някое спокойно, усамотено местенце. Тръгна към покрайнините на града и откри нови пасища и поляни. Тези райони му бяха непознати, затова той реши, че на следващия ден може да се поразходи натам и да огледа местата по-добре. Сигурно щеше да потърси онези гледачи на животни, за да провери дали изобщо някога им се случва да бъдат трезви. През лятото тук сигурно е осеяно с боровинки, предположи Линк, а магарешките бодили вероятно достигаха на височина един човешки ръст. Продължи да върви и се удиви на това как човек си почива, докато се разхожда. Уж краката му са преуморени от работа и чак го болят, а колкото повече се разхожда, толкова по-добре се чувства.

Мястото зад шубраците беше това, което търсеше. Имаше малка яма, която беше почнала да се пълни с вода, но все още беше не по-дълбока от един фут. Отзад зад изкопа беше най-подходящото място, там нямаше нищо друго, освен кал и корени на дървета. Идеално място за стрелба. Преди да се изкачи по пръстта, се огледа — не се мяркаше никой, нито пеша, нито на кон.

Патроните струваха пари, затова — само няколко изстрела, по един-два с всяка ръка, не повече...

Извади пистолета още докато се движеше, бдителността му беше повишена, не спираше да газии гъстата кал. Вдигна ръка и насочи куршума си към един наклонен дънер на разстояние около двайсет и пет стъпки от него. Дънерът се намираше вдясно, под много остър ъгъл, беше доста трудна мишена.

Куршумът мина на три пръста встрани. Линк отново зареди пистолета си, вдигна ръка и пак стреля. Този път дънерът се падаше почти зад гърба му и беше на разстояние около трийсет стъпки.

Отново не уцели, размина се само с около един пръст от целта.

Мъжът остави настрана пистолета и се замисли за стрелбата си, като риташе нервно по един камък. Не беше свикнал да пропуска. Това

бяха трудни мишени и при евентуално спречкване той вероятно би ги улучил още първия път, в най-лошия случай — от втория. А сега не успя... Чувстваше се някакво отклонение наляво, усети го при втория изстрел. Може би беше натиснал спусъка прекалено силно, а моделът „Бисли“ беше направен така, че не позволяваше силен натиск върху спусъка.

Накрая реши, че причината за неуспеха му е най-вече в липсата на практика, а не в оръжието. Обърна се рязко и отново стреля. Този път се размина на косъм от целта. Вече му беше безразлично. Беше му станало безинтересно да се опитва да компенсира грешката си, а и нямаше нужда да го прави. Важното беше, че упражни ръката си.

После пак вдигна пистолета, дръпна петлото, обърна се на другата страна и отново стреля. Прибра оръжието обратно в кобура и помисли малко. Това, което направи, като че ли беше достатъчно за дясната ръка. Измъкна го отново, бързо го преметна в лявата си ръка и без да спира, изстреля целия пълнител. Реши, че се е справил доста добре.

Линк с бодра крачка тръгна обратно към града. Беше в отлично настроение. Вървеше и се наслаждаваше на природата. Обратният път му се стори много дълъг. В този момент страшно му се искаше да има до себе си кон. Все пак не чувстваше неприятна умора. Сега си обясни защо хората в Бостър се разхождаха непрекъснато. Ходейки, човек вижда много повече неща, отколкото ако е на кон, а на всичко отгоре върху гърба на животното човек се чувства като колет, пътуващ за местоназначението си. Приятната миризма на барут, примесена с тази на свежия планински въздух, подсилваха удоволствието от ободряващата разходка.

Мина му през ум, че конят му се оправя сравнително бързо и ако стане така, че фамилията Коу се разгневи на постъпката му, в близките един-два дни ще му се наложи да напусне Колт Крийк. Но щом конят му е здрав, работата няма да е чак толкова страшна. Да, така трябва да направи: да се изнесе тихомълком, дори е препоръчително да го направи колкото е възможно по-скоро.

Сега обаче не му беше до това. Упражнението в гората бяха едно, реалната престрелка — нещо съвсем друго. През последните години

във всички престрелки, в които беше участвал, загубите за него бяха по-големи от печалбите. Затова, казваше си той, ако не искаш повече да понасяш каквито и да било загуби, довечера навеждай покорно глава и си гледай само своята работа. Не си пъхай носа в нищо, което не те засяга!

Зад гърба си чу далечен звук и се спря, за да види какво приближава. Беше дилижансът, който се движеше бързо към Колт Крийк. Като стигнаха до един склон, водачът започна да дърпа поводите на конете. Беше доста стръмно и файтонът можеше да се преобърне. Линк видя как водачът размаха камшика над главата си и чу плющенето му върху гърбовете на животните.

Линк се огледа, прецени, че мястото не е достатъчно, за да могат да минат той и дилижансът, и отстъпи встрани от пътя.

Файтонът се движеше изключително бързо, клатушката се непрекъснато и изпод колелетата хвърчаха буци пръст. Гърдите на конете бяха покрити с пот. Явно тежестта им беше почти непосилна. Дилижансът вероятно беше препълнен. Докато префучаваха край него, Линк забеляза, че файтонджията е прекалено млад, за да кара с такава скорост. Човекът, който охраняваше пътниците, беше по всяка вероятност един от тях, поне Линк си помисли така, носеше превръзка на окото и едва успяваше да се задържи изправен. А конете продължаваха да препускат. Чуваше се как пътниците вътре в каретата пицят. Беше трудно да се каже дали крецят, защото се забавляват или защото са уплашени до смърт.

Линк стоеше и се чудеше какво да прави. Момчето не преставаше да размахва камшика и да плющи по гърба на конете. Въртеше го все по-бързо и по-бързо и при едно мощно замахване камшикът лизна шапката на Линк и тя изхвърча надалеч от него.

— Хей, човече, защо не си вземеш кон! — провикна се сополанкото.

Шапката на Линк полетя във въздуха и се приземи далеч от него, а докато профучаваха край него, файтонът го опръска. Ботушите му бяха целите в кални петна.

Толкова беше с бостънските разходки. Линк стоеше край пътя, побеснял от яд. Чувстваше се като последен глупак, а пътниците се заливаха от смях за негова сметка. Никога не бе оправдавал

нападенията над дилижанси, но сега вече ги намираще за напълно основателни.

Проследи дилижанса с поглед, докато влезе в града и тръгна по главната улица, след това се захвана да търси шапката си. Откри я под един храст. Камшикът беше повредил периферията ѝ. По дяволите! Онзи лигльо можеше дори да му извади окото. Е, тази негова разходка му послужи като добър урок. Вече знаеше, че в малките градчета човек се чувства като пълен глупак, ако няма кон или пък просто е излязъл на разходка. Напуши го смях. Великият Франк Лесли да излезе да се разхожда извън града, при това да му свалят шапката по този унизителен начин. Такива случки вбесяват великите мъже...

Щеше да е забавно да се срещне с някой от онази тълпа в дилижанса. Можеше да ги научи на добри обноски. Линк сложи шапката на главата си и влезе в града.

Почти веднага забеляза дилижанса. Беше спрял до един обор. Пътниците бяха слезли, почти беше привършило и разтоварването на пощата. Представителят на пощенската служба на Съединените щати в Колт Крийк беше съвсем дребен човечец. Приличаше на метис. Водачът на дилижанса не се мяркаше никъде.

Съвсем неочаквано някъде изотзад на файтона се появи момчето. Линк веднага го разпозна, а и онзи го позна, защото избръщолеви:

— Охо, как си бе, човече? Виждам, че си успял да намериш шапката си! Браво на теб! — и всякакви там от този род.

Линк се засмя като глупак, който се радва, че са си направили майтап с него.

— Добре работя с камшика, а? Ти как мислиш? — после се обърна към онзи, дето се грижи за сигурността на пътниците. — Ей, дебелак, ела да се запознаеш с един глупак, дето все се хили!

Пазачът започна да пуска някакви плоски шеги и да се суети около дилижанса. Хлапето застана с ръце на кръста, стъпил върху тротоара, и започна да следи с поглед пазача. Гърбът му беше обърнат към Линк.

„Ето ти една малка изненада, сладурче!“ — Линк се спусна към сополанкото, хвана го през кръста, повдигна го на няколко сантиметра от земята и с всичка сила го тръсна в калта, и то точно пред краката на един кон, който се движеше доста бързо.

Момчето успя да се измъкне от ръцете му и не след дълго Линк усети върху гърба си удари — при това доста силни. В следващия момент осъзна, че момчето всъщност е момиче. То не успя да запази равновесие, олюля се и с все сила се плъсна в мръсната вода.

— Всемогъщи боже! Отмести се оттам, бе, човече! — извика беззъбият пазач, който в момента човъркаше нещо по тавана на файтона. Пощалъонът също седеше наблизко и дори не се сещаше да затвори устата си — беше зяпнал от учудване, докато наблюдаваше спектакъла, който се разиграваше пред очите му.

Точно в този момент на Линк не му идваше наум нищо подходящо за случая. Просто не знаеше какво да каже. Момичето долу упорито се мъчеше да се измъкне от калта и безпомощно пляскаше с ръце.

Накрая той се дръпна малко назад и погледна надолу. Тъкмо сега момичето се повдигна леко, хвана се за ръба на тротоара, но в следващия момент ръцете ѝ се плъзнаха, тя изпусна дъската и се плъсна в калта с цялата си дължина.

— Много съжалявам за всичко това, госпожо! Нямах и най-малка представа, че си имам работа с жена.

Нямаше смисъл да казва каквото и да било.

Момичето започна да бълва срещу него думи, каквито той дори не беше чувал. Не знаеше какво означават повечето от тях, а тя не спираше да бръцолечи. На всичко отгоре момичето току-що беше сложило шапката на главата си и тъй като в шапката имаше доста вода, сега тази вода се стичаше по лицето ѝ. Гледката беше незабравима, а младата жена беше толкова ядосана, че Линк се зачуди дали да не се обърне и да излезне от това място колкото е възможно по-бързо. Това беше най-мъдрото нещо, което би могло да се направи в момента. Той наистина се обърна и не би било съвсем точно да се каже, че побягна, но със сигурност би било вярно да се каже, че се изнесе от мястото на събитието, без да се мотае нито секунда. В движенията му се усещаше известна припряност.

Успя да се добере безпрепятствено до „Бялата роза“.

Нито момичето, нито някои от зяпачите успя да го настигне. Вероятно тя беше твърде заета с това да успее да се измъкне от калта, а хората от града сигурно бяха на мнение, че жена, която се облича като мъж, трябва да е подготвена за всички неприятности, които могат да се

случат на един мъж, така че никой не си направи труда да тръгне да го гони. Поне Линк се надяваше да е така. В противен случай можеше да си има проблеми. Понякога дори в градчетата като Колт Крийк наказваха за нападение на жена, пък била тя и проститутка от най-долен тип.

Вмъкна се зад бара с въздишка на облекчение. Паркър вече беше пристигнал и бършеше чаши. Като се има предвид кои бяха клиентите в „Розата“, това си беше чиста загуба на време.

— Случило ли се е нещо, господин Линк?

— Абсолютно нищо. Надявам се, че не наричаш това измита чаша?!

По всичко личеше, че онази амазонка няма да дойде да му създава проблеми, макар че изглеждаше склонна да направи подобно нещо. През цялата вечер Линк не откъсваше поглед от вратите, които му приличаха на крила на прилеп. Очакваше всеки момент водачката на дилижанса да се появи и да размаха над главата му камшика си или да направи нещо по-страшно. Той беше виждал много жени, които се обличат странно. Джейн Кейнъри например, а имаше и други като нея. Повечето от тези жени бяха по-издръжливи и по-яки от много мъже. По-голямата част от жените, които доброволно се разделяха с полите си и най-вече с предимствата, които те им даваха, бяха проститутки, а някои просто бяха обратни. Такива жени предпочитаха да се мотаят в компанията на мошеници, комарджии и сводници, отколкото да си седят вкъщи и да си вършат домакинската работа. Обикновено те бяха груби както в приказките си, така и на външен вид. Момичето, дето караше дилижанса, поне изглеждаше женствено.

Докато правеше на един клиент от Чикаго коктейл с бренди и лимонов сок — питие, подходящо повече за войник от Британската армия, на Линк му мина през ума, че за двудневния си престой в града бе натрупал завидно количество врагове. Първо онези в сламата — оттогава не ги беше виждал, сигурно ходеха да пият в друга кръчма — после онзи, дето го изхвърли от бара, но преди това добре го наложи с дебелата дъска, а сега и онази амазонка, дето караше дилижанса. Наистина завидна колекция за два дни. Сипа коктейла в чашата на клиента и се замисли за това, че колкото по-дълго се заседи в Колт Крийк, толкова по-голяма е вероятността някое от онези пиленца да

пропее. Търговецът на говеда от Чикаго помириса коктейла и доволно се обърна към приятелите си на масата:

— Досущ като питиетата в Палмър Хауз.

Линк му се усмихна в знак на благодарност и улови един цент, който мъжът му подхвърли като бакшиш.

Беше събота вечер. Този факт извика спомени в главата на Линк. Спомени за много други съботни вечери, само че тогава той седеше пред бара, а не зад него, носеше хубав костюм, от онези, дето тогава бяха на мода в Сан Франциско, имаше и риза от китайска коприна. На ръкавите си слагаше сапфирени копчета, досущ като на истинския Маккой. Всички момичета от балета на „Опера Хауз“ бяха луди по него. Добри момичета. Когато си лягаха с някого, го правеха само от любов, никога срещу пари. Е, не оставаха съвсем равнодушни при вида на някое бижу, пък даже и да е обикновена дрънкулка с нищожна стойност, но все пак бяха почтени момичета, а не уличници. Имаха бели рамене, а ръцете им бяха малки и нежни, с мека кожа като на дете.

Цигарен дим, френски парфюм и пляскането на карти и жетони върху огромна, тапицирана в зелено игрална маса...

Всичко това беше допреди няколко години. Само този вид живот може да формира един истински мъж. В тази среда човек получава такова задоволство, че всички други радости и удоволствия му се струват нищожни, низки и ограничени.

Обичаше също и да пътува през планините, но и това беше някога. Поляните постоянно го привличаха за езда, но и това беше отдавна, преди да падне онази страшна зима, която изправи пред него огромни прегради.

Ако някое от онези красиви момичета с бели рамене бе хванало ръката му да му предскаже бъдещето и ако случайно му кажеше, че след десет-петнайсет години ще има посивели коси и ще бъде много, много самотен, при това ще работи в един бар за нищожна заплата в едно градче, което се намира Бог знае къде, и като капак на всичко ще му се налага да отмъква пари от собственика, Франк Лесли би отметнал назад красивата си глава и щеше дълго да се залива от смях. Тогава изобщо не си бе представял бъдещето си по този начин.

Съвсем не по този начин...

ГЛАВА СЕДМА

Колкото повече напредваше нощта, толкова по-силно се затвърждаваше предположението на Линк, че момичето от дилижанса по всяка вероятност не го е проследило, защото просто го е взело за един от съботните посетители, които обикновено се появяват в каубойските градчета. Ако тя не посещаваше кръчми, или поне не и тази, то сигурността му беше отчасти гарантирана.

„Розата“ беше доста пълна. Носеше се едно бучене от всеки ъгъл, тъй като клиентите бяха многобройни и беше трудно да се различи някакъв разговор. Това, че имаше много хора, беше добре, защото в кръчмата ставаше по-топло. Във въздуха се усещаха различни миризми. Най-силната беше тази от цигарения дим. От мъжете, които работеха на открито, се долавяше тази на пушек, а от ковачите лъхаше на нагорещено желязо. Шумът не стихваше нито за миг. Хората си бърбореха, някои се хвалеха, други спореха, имаше и такива, които се заливаха от смях — на някоя глупост вероятно. Нямаше никакво съмнение, че в „Бялата роза“ кипи живот, а Линк вече беше напълно сигурен, че нещо привлича и задържа клиентите тук. Не беше нито безплатният обяд, нито уискито, не беше и бирата. А не се предлагаша и момичета, като се изключат двете дебелани, онези двете глухонеми сестри. И все пак на Макдаф не му липсваха клиенти. Най-вероятно приятелската атмосфера беше това, което ги водеше тук. Имаше кръчми, в които баровете изглеждаха зле — създаваха впечатление, че не се почистват редовно, освен това и пиенето в тях обикновено не си струваше, а и често там ставаха побоища, дори в повечето случаи се стигаше до престрелки, появяваха се и мошеници — комарджии, които измъкваша парите на хората. А „Розата“ не предлагаше кой знае какво, но поне осигуряваше условия за приятно прекарване на вечерта в приятелска атмосфера и предразполагаше преуморените работници да се отпуснат след тежкия ден и да разменят по някоя приказка с познатите си.

Да, „Бялата роза“ изглеждаше мирно и спокойно местенце, или поне относително мирно и спокойно.

Кимна на Паркър, че се връща на мястото си, и тръгна през тълпата, но вместо да се вмъкне зад бара, зави по коридора, който водеше към кухнята. Там видя нещо, от което „Розата“ си набавяше средства. Старият китаец приготвяше храна на няколко мъже, които се бяха струпали около него. Линк надникна и видя, че старецът пържи едновременно пиле и пържола в един тиган. Мъжете си говореха високо, така както и в предната част от заведението, но при тях шумът като че ли беше малко по-заглушен, тъй като те си говореха с пълни уста. В средата на кухненската маса имаше един буркан, пълен с банкноти. Явно клиентите си плащаха добре за това, което консумираха. Линк забеляза един огромен мъж с бакенбарди, който се хранеше доста лакомо и вече започваше третото или четвъртото си ястие. Чиниите пред него бяха много и броят им се определяше трудно, но със сигурност този симпатяга си хапваше добре.

Китаецът намигна на Линк, докато той минаваше покрай клиентите на път за двора. Барманът стигна до задната врата и излезе навън. Въздухът беше чист, свеж и доста хладен. Може би грешеше, но му се стори, че вкусът на зима, който доскоро се носеше, като че ли беше понамалял. Вероятно в някои части на страната пролетта вече бе настъпила. Когато се затопли и тук, помисли си Линк, ще се почувствам наистина добре. Луната хвърляше достатъчно светлина и той лесно намери пътя между купчините нацепени дърва и разпилени навсякъде изпочупени стари мебели. Имаше струпани тухли в един ъгъл и какво ли още не. Може би Макдаф възнамеряваше да разшири „Розата“.

Посетителите на заведението обикновено облекчаваха напрежението от изпитата бира до външната стена на кръчмата в задния двор. Луната осветяваше достатъчно ясно следите, оставени там, отзад. Линк подмина най-посещаваното място и отиде доста по-нататък, разкопча панталона си и се присъедини към групата на облекчаващите се. Интересно е, че когато мъж пикае на лунна светлина, ясно се вижда как тънката златиста струйка образува свод на арка и се изсипва в хрусталаците. Колко ли мъже бяха стояли в тази поза под луната, навън, и в този момент се занимаваха със собствените

си мисли и проблеми? Наистина, много интимен момент, един мъж, насаме с мислите си и луната...

След като извърши всички необходими процедури — изтръскване, прибиране и закопчаване на панталоните, Линк тръгна обратно към „Бялата роза“. Китаецът, все още зает с клиентите си, отново му намигна. Погледна към огромния мъж. Той все още се хранеше. Яденето изглеждаше вкусно, на Линк му мина през ума, че няма да му се отрази зле, ако дойде след малко да хапне нещо.

Веднага забеляза промяната в бара.

Първо, беше значително по-тихо отпреди и липсваше смехът, който се носеше доскоро. Мъжете си говореха тихо и спокойно. Вниманието им беше насочено главно към съседите им по маса или към самите себе си и всички държаха главите си наведени надолу.

Линк потърси причината за тази промяна и я откри.

Търговецът, дето го беше изхвърлил от бара, се беше появил. Седеше на една от масите, които се намираха в центъра на заведението, между двете печки, и говореше нещо на други двама мъже. Тонът му беше доста висок, а гласът му звучеше странно. Причината за това беше разбитият му нос. В момента той представляваше възел от аленочервени и сини нишки. Явно ударът е бил доста силен. Дясната страна на лицето му също имаше следи от удара. Линк се учуди как човек в подобно състояние може да се чувства достатъчно добре, за да дойде в кръчмата и да обърне едно питие. Вероятно болката в лицето му беше много силна. Може би това посещение не беше негова идея.

Двамата мъже, които го придружаваха, бяха причината за тишината в кръчмата на Макдаф.

Единият беше мъж на възраст някъде малко над трийсетте. Имаше рядка коса, дълъг нос и топли кафяви очи. Носеше евтин сив костюм, който се закопчава чак до врата, а от едната му страна сакото леко се повдигаше. Явно там беше препасал пистолета си. Седеше на стола отпуснато, сякаш си почиваше от нещо, в лявата си ръка държеше чаша бира, а лакътят му беше подпрян на масата. Странното беше, че мъжът изобщо не отпиваше от бирата.

Другият мъж Линк беше виждал и по-рано. Всъщност щеше да е по-точно да се нарече момче. Беше онзи дебел хлапак, който препускаше покрай него по улицата предишния ден и му беше

подвикнал: „Хей, старче, я по-добре се дръпни малко встрани!“ Сега бе облечен в зелена риза, а не онази на червените точки. И сега обаче пистолетът му марка „Колт“ 38-ми калибър беше с него. Оръжието висеше на колана на панталона му, а дебелия му корем беше толкова отпуснат, че скриваше предната част на колана. Едва ли беше на повече от седемнайсет, най-много — на осемнайсет години.

Физиономията му наподобяваше тази на прасе — овална, дебела, отпусната, като че ли имаше и нещо интелигентно в нея. В същото време изглеждаше напрегната, излъчваше бдителност и опасност. Очите му също бяха като на прасе — изпъкнали, бледосини и като че ли нямаха мигли.

Линк се изненада, че не беше забелязал всичко това още когато видя момчето за пръв път на улицата. Обикновено не пропускаше такива отличителни черти.

Предположи, че по всяка вероятност и той е от хората на Коу. Нито един от тримата не поглеждаше към него. Това, че се правеха, че не го забелязват, не беше добър знак.

— Паркър — каза Линк, когато момчето мина близо до бара. — Кои са онези двамата, дето седят с онзи нещастен търговец?

Паркър изобщо не попита за кои двама става въпрос. Наведе главата си надолу, докато сипваше някакво питие, и проговори много тихо, сякаш се страхуваше, че онези двамата може да го чуят:

— Това е Чарли Коу, а другият е Айки Стърн.

Линк дръпна бутилката от ръката на момчето. От притеснение то почти не улучваше чашата.

— Онова хлапе е Коу?

Паркър кимна:

— Той е най-малкият брат. Били и Рийд са по-възрастни...

Линк помисли за секунда върху това, което беше чул току-що, като хвана Паркър за ръкава, за да му попречи да изчезне, а той очевидно точно това смяташе да направи.

— Нали ти казах вече — промърмори Паркър, като се опитваше да отскубне ръкава си от Линк. — Айки Стърн, той е еврейн.

Линк беше забелязал, че повечето евреи смятат стрелците за пладнешки разбойници и нищо не беше в състояние да ги убеди, че грешат. Имаше, разбира се, изключения и сред тях, като например

Джими Рингголд, или както повечето хора го наричаха Ринго, но това име никога не се употребяваше в негово присъствие.

Пусна Паркър и той бързо се спусна да обслужва клиентите. Изглеждаше много притеснен и припрян. После Линк вдигна поглед и забеляза, че Стърн го наблюдава. За миг погледите им се срещнаха. Този на Стърн разкриваше интелигентност и интерес едновременно.

Явно, че посещението на тези хора в кръчмата на Макдаф не беше случайно. Те бяха дошли да създават неприятности. Някой от тях беше решил, че не могат да оставят някакъв си там барман да налага хората им. Още веднъж се взря в очите на Стърн. Беше виждал много такива със същото такова излъчване. Оpozнателен поглед от този род обикновено си разменят мъже, които скоро ще създадат неприятности един другиму.

Добре, приятелче — се четеше в този поглед. — Може би всичко това изобщо не си струва, но сега е моментът да се изясним.

Стърн разбра, че Линк е нещо повече от обикновен барман и Линк усети това. Интересното в случая беше, че онзи изобщо не си направи труда да сподели това с момчето. Вероятно мнението на хлапака не беше от особено значение.

Трябваше незабавно да вземе някакво решение. Онези двамата бяха твърдо решени да му създават неприятности и щяха да се опитат по всички възможни начини да го предизвикат. Когато човек живее в размирнен град, той трябва да може да чете по лицата на хората. Също така във всеки такъв град, където всички носят оръжие, си има ограничения на това колко хладнокръвни убийци могат да се разхождат там, защото повечето от тези, дето имаха пистолети, бяха почтени хора.

Да, със сигурност щяха да направят всичко възможно да го предизвикат.

Би могъл още сега да се отправи към задния двор — те едва ли бяха предвидили точно този ход — можеше да се промъкне до конюшната, да вземе коня си — или пък някой друг от конете, в случай че неговият още не се е оправил напълно — и да изчезне от града. Може дори и от страната да изчезне.

Имаше и такова време, когато той дори не би и помислил за подобно нещо. В онези дни, ако му се случеше нещо от този род, той

не би чакал нито секунда, а би отишъл до масата им и с усмивка би ги повикал навън.

Да... имаше и такива дни в живота му...

Линк метна парцала в мивката, кимна на един клиент, че е разбрал поръчката му, и се отправи към бутилките, но в следващия момент се отправи към коридора, който водеше към задния двор.

И точно в този момент забеляза шерифа да влиза през люлеещите се врати. Старият човек вървеше с обичайната си уморена, отпусната походка. Докато се двоумеше какво да прави, Линк забеляза погледа на шерифа върху себе си, после този поглед се обърна към централната маса.

По-добре от това не би могло и да бъде. Докато старецът си проправяше път към масата на Коу, Линк се вмъкна в коридора. Някъде зад гърба си долови сърдит глас. Като че ли беше дебелия хлапе. После се намеси още някой, а накрая се включиха и други гласове.

Линк се обърна, просто за да надникне вътре още веднъж и точно тогава видя хлапето. То се хилеше и налагаше здраво шерифа. Един силен юмрук беше отправен точно в лицето на стареца.

— Кого си дошъл да безпокоиш, а? — крещеше дебелакът. — Тревожиш се за някакъв си тъп барман, така ли?

Шерифът се опитваше да се отбранява и замахваше колкото може по-силно, но дори и не помисляше да посегне към пистолета си.

— Предполагам, че това е твой служебен дълг, така ли е, говедо! — Дебелакът продължаваше да крещи и не спираше да удря шерифа. Линк забеляза, че коленете на стареца започват да потреперват.

Мъжете в кръчмата завикаха на хлапето да престане, а двама яки работници тръгнаха към него. Тогава Линк чу Стърн да казва „не“. Не го произнесе високо, нито пък беше извадил пистолета си. Стоеше малко встрани от мястото на побоя и като се обърна към двамата работници, повтори: „Не“. Това беше достатъчно. Двамата мъже застинаха на мястото си, сякаш бяха животни, доловили опасен шум.

На Линк не му беше минало през ума, че шерифът ще си навлече такава неприятност заради един барман, когото дори не познаваше. Не предполагаше, че старецът ще се загрижи толкова за някой, който просто преминава през градчето. Обаче човекът го направи.

„Хайде, глупако, омитай се оттук. Едва ли ще ти се отдаде друга такава възможност“ — нашепваше в него един глас.

Старецът вече се бе свлякъл на пода, а Чарли Коу, с противната си усмивка, сега го риташе с остриите си ботуши.

— Това му стига, Чарли — каза Стърн.

— Така ли смяташ? — отговори Коу. — Мисля, че тази торба боклук може да понесе още малко от това!

После дебелакът се наведе, хвана с едната си ръка колана на стареца, с другата го сграбчи за яката, повдигна го и го метна пред едната от печките. Шерифът отдавна беше изгубил съзнание. После Коу притисна главата на стареца към нагорещената ламарина.

Някои от мъжете наскачаха и тръгнаха към Коу, но Линк се оказа по-бърз от всички.

Отмести мъжа, който седеше до вратата, и влезе вътре. Стърн обаче явно беше доста опитен, защото не го беше забравил. Веднага забеляза Линк, разбра изражението на лицето му и незабавно посегна към пистолета си.

Изключително сръчен, Стърн извади револвера си от калъфа само за миг. Не го правеше плавно и красиво, но бе невероятно бързо.

Линк дръпна пистолета си и отправи един изстрел към Стърн. Улучи го някъде в гърдите. Беше изстрел от голямо разстояние, може би около трийсет стъпки. Но не го уби. Стърн беше направил крачка встрани и това го спаси. Куршумът попадна малко вдясно от сърцето му.

Когато започна стрелбата, Чарли Коу беше отместил погледа си от шерифа и Линк го мерна сред множеството мъже, които се отдръпваха встрани, за да избегнат куршумите. Мъжете викаха, блъскаха се, някои от тях падаха на пода — и в тази суматоха Линк отново забеляза Коу. В ръката си той държеше своя 38-калибров пистолет, после вдигна и другата си ръка. В нея също имаше пистолет. Свинската му физиономия се беше изкривила от яд. Той с бърза крачка се приближаваше към Линк и не преставаше да стреля.

Линк го простреля в корема. Видя как зелената риза се разкъсва точно там, където бяха копчетата. Дебелакът се олюля, но продължи да стреля. Внезапно през рамото на Линк премина ледена тръпка и той отново насочи оръжието си към хлапака. Стреля — този път в корема му. Коу политна назад и изпусна единия от пистолетите, но другият не

спираше да бълва огън. Все още се стремеше да го убие — Линк чуваше свистенето на куршумите точно над главата си. В момента, в който се канеше да простреля Коу за трети път, той, все още олюлявайки се, се стовари на задните си части. В едната му ръка все още имаше пистолет. После той бавно се търколи по гръб и така си остана, загледан в тавана.

Димът от барута беше много гъст и Линк се отмести две крачки встрани по посока на бара. Усещаше, че момчето го е ранило в рамото, но явно раната не беше дълбока, защото Линк се чувстваше добре. Направо можеше да се каже, че се чувстваше чудесно.

За малко бе изгубил слуха си, защото шумът от стрелбата беше много силен, но постепенно започна да се възвръща. Мъжете около него викаха, но повечето от онези, които бяха пред очите му, седяха на местата си притихнали. Приличаха на замръзнали, защото изобщо не се помръдваха.

Линк направи още една крачка, за да се подпре на бара, и се огледа, за да се увери, че Стърн наистина е повален на земята.

Изведнъж усети силен удар от лявата си страна. Беше силен като конски ритник. Престана да чувства левия си крак. Силата на този удар го прилепи към бара, тогава той погледна пред себе си и видя, че Стърн е успял да се изправи и вече беше приготвил своя 44-калибров пистолет за втори изстрел към Линк.

Тогава той се наведе наляво, почти прегънат надве. В лявата половина на тялото си не чувстваше нищо. Лицето на Стърн изглеждаше съвършено спокойно. Линк забеляза, че от гърдите на мъжа обилно се стича кръв и прониква в сивия му костюм. На това място платът изглеждаше черен.

— Боже господи! — промълви един от мъжете в бара.

Линк и Стърн стреляха едновременно. Линк си помисли, че сигурно не е улучил, защото куршумът на Стърн профуча край ухото му. Внезапно един от посетителите, който седеше до бара, бързо пребяга пред Линк. Беше някакъв закръглен човек, вероятно търговски пътник или нещо подобно. За момент Стърн се подвоуми дали да стреля.

Линк обаче въобще не се замисли. Прицели се в противника си и стреля. Стърн се сгромоляса на колене. Линк се опита да направи още една стъпка вляво, за да избегне дима и най-после да довърши мъжа

срещу себе си, но тялото му отказа да се подчини. Той вече не усещаше нищо, наклони се встрани и се стовари като отсечено дърво. Размаха ръце, опитвайки се да се задържи, но само удари лакътя си в ръба на бара. Ръката му изпусна колта, модел „Бисли“.

Досега това никога не му се бе случвало. Независимо какъв вид беше боят — с нож, пистолет или само с юмруци, Линк никога не беше изпускал оръжието си. Никога пистолетът не се бе изплъзвал от ръката му. Пресегна се в прахта, успя да достигне колта си и бързо сграбчи дръжката му.

Огледа се наоколо и замръзна на мястото си — Стърн все още седеше на колене, цялата му ръка беше в кръв. В другата си ръка обаче здраво държеше пистолета си, а дулото му, подобно на огромно дяволско око, беше насочено право към Линк.

„Това копеле ще ме очисти...“ — Линк отчаяно вдигна своя „Бисли“ и стреля. Беше сигурен, че не е улучил целта си.

Застина в очакване Стърн да го довърши.

А той все така седеше на колене сред локва кръв. Очите му бяха някак неимоверно спокойни. В „Бялата роза“ беше много тихо. Не се чуваше никакъв звук.

След това бавно, много бавно, като все още държеше в ръка пистолета си, Стърн се наведе към пода, дулото опря в дъските, после мъжът се отпусна с цялата си тежест, а пистолетът отхвъркна от ръката му и падна на пода, като вдигна облак прах.

Айк Стърн беше изгубил прекалено много кръв, с него беше свършено...

Линк полежа така, проснат до бара, в продължение на няколко минути. Мъжете малко по малко започнаха да излизат от вцепенението си. По масите се чуваха тихи разговори. Хората започнаха да се раздвижват леко, а Линк през това време се чудеше дали раната му е опасна. Болеше го много и това по всяка вероятност означаваше, че е ранен сериозно. Неизвестно защо, но се чувстваше някак разочарован. Не беше искал да убива Стърн. Не, съвсем не беше искал точно това...

— Вървете по дяволите всички! — Един мъж с брада се беше надвесил над него. — Вървете по дяволите, ви казах! И наистина го мисля!

Мъжът го погледна още известно време и каза:

— Хайде, стига си лежал на пода! Я по-добре стани да видиш каква си я свършил!

И продължи да гледа Линк. Изглеждаше побеснял от яд.

На Линк му стана смешно. От шума не си усещаше главата — при стрелба винаги се чувстваше така. Той се извъртя по корем и започна бавно да се поизправя. Всички го гледаха и това го караше да се чувства като пълен глупак. Не успя да се изправи от първия път, кракът му се подхлъзна и той отново се отпусна на пода. При втория опит обаче успя да се изправи и да се задържи върху десния си крак. Левият беше напълно безчувствен. Мъжът с брадата само стоеше и го гледаше и дори не му подаде ръка да му помогне.

Когато Линк се подпря с лакти върху махагоновата повърхност на бара, мъжът кимна — искаше да му каже да погледне от другата страна на бара. Линк проследи погледа му и видя там младия Паркър. Един тип, който приличаше на хомосексуалист, седеше до него и държеше ръката му.

Младежът беше блед като платно. Изглеждаше като полумъртъв и непрестанно шепнеше нещо на онзи, дето го държеше.

По едно време онзи каза високо:

— Момчето пита за майка си. Може ли някой да я доведе?

— Ако в момента не е тук, когато дойде, сигурно ще е прекалено късно — обърна се Линк към мъжа с брадата. После се облегна на бара. — Съжалявам, Паркър, наистина страшно съжалявам.

Момчето изобщо не беше в състояние да го чуе в момента. Сега чак Линк разбра защо Стърн се беше подвоумил дали да стреля в онзи момент, когато един мъж притича между тях. Този мъж изглеждаше направо като паниран от страх. Вероятно беше видял как един от куршумите улучва Паркър. По дяволите, за какво беше всичко това?

Линк се огледа наоколо. Някои от мъжете се бяха обърнали към него, но повечето бяха навели глави и избягваха погледа му. Те нямаха оная смелост, която притежаваше мъжът с брадата. Видя и Макдаф, който гледаше от балкона. Неговото лице беше бледо колкото това на Паркър.

След това Линк видя червендалестия мъж, когото той отмести, като влизаше в бара. Червендалестият седеше до една от масите и

гледаше надолу към Чарли Коу. Изведнъж Линк се почувства уморен и отчаян. Колко много неприятности беше причинил, откакто пристигна!

Отблъсна се леко от бара и установи, че с повече усилия може да пази равновесие. Едно кокалесто момче, чиито предни зъби стърчаха напред досущ като заешки, стоеше на няколко крачки от Линк и с широко ококорени очи се взираше в мъртвия Стърн. На колана му висеше пистолет „Ремингтън“ с огромен барабан.

Линк се довлече до него и тихо му каза:

— Ще ми послужиш ли за малко с това?

Момчето обърна очи към него и докато се пулеше в лицето му, така както допреди малко се беше пулило в Стърн, Линк протегна ръка, хвана дръжката на пистолета и сръчно го извади от кобура. Момчето миришеше доста неприятно, вероятно от дълго време не се бе къпало както трябва, може би последното истинско къпане го е правила майка му, когато все още е живял при нея.

— Хей, ти! — извика Линк.

Червендалестият спря и се обърна към него. Още няколко мъже се извърнаха, но червендалестият знаеше, че става въпрос точно за него. Вдигна високо ръцете си, като разпери пръстите си, за да покаже, че не е въоръжен в момента. Пръстите на дясната му ръка бяха бинтовани. Той направи физиономия на съжаление и поклати глава:

— Кълна се в Бога, нямах представа, че ще се получи така!

На Линк вече му беше писнало от него — и преди, там на входа, и сега, този човек постоянно му създаваше проблеми. Вдигна ремингтъна, дръпна петлето и насочи дулото към червендалестия.

— Не, недей! — извикаха няколко от мъжете едновременно. Странни, отчаяни гласове.

Те си бяха помислили, че всичко вече е приключило. Огледа се и видя, че всички са се вторачили в него. Винаги беше харесвал марката „Ремингтън“. Бяха малко тежички, но си беше добро оръжие.

Този представител, калибър 44, достойно защити славата си. Петлето се дърпаше трудно, беше си тромаво оръжие.

Червендалестият, изпълнен със съжаления за стореното, се просна върху една маса. Линк чу екота и видя подметките на ботушите на мъжа. После се чу и удара на тялото в пода. Беше силен тъп звук. Червендалестият беше отписан завинаги от живите. Посетителите на

„Розата“ крещяха, псуваха и проклинаха, но никой не смееше да помръдне от мястото си. Повечето сигурно си мислеха, че е полудял.

Линк тръгна напред, за да види червендалестия и Коу. Движеше се много трудно. Провлачваше се — би било по-точно да се каже. Всеки момент можеше да се сгромоляса на пода. Хората му правеха път да мине. Трима мъже лежаха повалени. Червендалестият беше мъртъв. Коу лежеше неподвижно, все така загледан в тавана. От дупките на ризата му се подаваше едно от червата му, ръцете му бяха все още върху корема. Човекът все още дишаше, но много слабо.

Дребничкият шериф пък лежеше до печката, обърнат на една страна, отстрани на главата му имаше огромно червено петно — на това място Чарли бе го допрял до печката. От него идваше миризма на изгоряла коса.

— Спрете го! — тихо каза някой, но вече нямаше кой да го спре.

След около минута Макдаф, чието лице бе все така бледо, си проправи път и помогна на Линк да се качи по стълбите. Не би могъл да го направи сам. Една от дебелините дойде и го подхвана от другата страна. Беше силно момиче и той се почувства страшно признателен, но все още му се струваше невъзможно да изкачи стълбите. Чувстваше се много изтощен.

ГЛАВА ОСМА

Той все още беше буден, когато дебелилото момиче го сложи в едно легло в някаква стая на горния етаж и Линк дълго се чуди защо не го сложиха в неговото си легло до овчарската печка. Дълго време не можа да се стопли.

Когато заспа, започна да сънува, че при него идва доктор. Докторът беше млад мъж и имаше добре подстригана кестенява брада. Макар да беше само сън, Линк чувстваше физическа болка от това, което правеше докторът. Той ровеше нещо в тялото му, човъркаше дълго време и му причиняваше жестока болка. Не беше просто обикновен сън. Това беше кошмар и този кошмар беше пълен с окървавени парцали.

Събуди се някъде към обяд, но остана да лежи и да наблюдава слънцето, чиито лъчи стигаха до него през прозореца. Едното от дебелилите момичета спеше на стола. Линк усети, че около гърдите му са омотани бинтове. Най-силна болка чувстваше в рамото. Той се раздвижи леко, за да се намести по-удобно и да успокои малко изгарящата го рана, но това движение само влоши положението му. Заболя го нещо в стомаха и затова Линк предпочете да се опита отново да заспи.

Когато отново се събуди, вече беше сутрин. Със сигурност бяха минали един или два дни от стрелбата. Като помисли по-внимателно, прецени, че са минали най-малко два дни. Чувстваше се по-добре, толкова добре, че веднага се огледа от дясната си страна. Търсеше своя колт модел „Бисли“. Нямаше представа дали след престрелката всичко е приключило. По всяка вероятност не беше така. Сега вече беше въпрос на семейна чест и сигурно и останалите от фамилията щяха да тръгнат да разчистват сметки. Не вярваше, че е възможно Чарли Коу да е останал жив.

— Донесох ти това, ако искаш... — Макдаф седеше от другата страна на леглото и държеше една купичка със супа. Изглеждаше много уморен.

— Остави го някъде, където ще мога да го стигам — каза Линк. Гласът му беше хриптящ като на старица.

Макдаф се наведе и остави супата на пода. След това се изправи, отиде до едно шкафче, което се намираше под прозореца, извади пистолета на Линк от чекмеджето, върна се обратно и сложи колана с колта от дясната му страна, така че да може да го стига. С огромно усилие Линк се протегна, взе пистолета и провери дали е зареден. Успокои се, като видя, че в него има патрони.

Чувстваше се напълно изтощен, но със сетни сили се протегна отново и остави оръжието на мястото му. След това се отпусна върху възглавницата и си пое дъх.

— Дори бебе би могло да се промъкне тук и да ти прережи гърлото — каза Макдаф, докато се навеждаше да вдигне супата. Гребна една лъжица от нея и я поднесе към устата на Линк.

Той обаче взе цялата купа. Тогава Макдаф му подаде една покривка в червено райе, за да си избърше устата.

— Добро обслужване — отговори на този жест болният.

— Е — въздъхна Макдаф, — предполагам, че ни извърши услуга. — После въздъхна: — Поне докато Бил Коу и Рийд се завърнат.

Линк се чувстваше уморен.

— Ако не се беше намесил шерифът, нямаше да се стигне до всичко това. Те бяха дошли само за мен.

— Те са същински дяволи. Не, приятел, на тях изобщо не им пука за теб. Шерифът беше тяхната мишена, а не ти.

Макдаф се изкашля и продължи:

— И него добре го подредиха. Едва ли ще го бива за каквото и да било отсега нататък.

Линк усети, че лицето му пламва. Защо наистина двама стрелци от висока класа ще тръгнат да се занимават с един обикновен барман само защото е изхвърлил от кръчмата един досадник? Те нямаха дори и най-малка представа кой всъщност бе той. Просто се бяха опитали да предизвикат вече безпомощния представител на реда и закона да тръгне да въдворява мир. Не, престрелката не беше спонтанна. Разбойниците бяха планирали този бой дълго време. Вероятно бяха решили само да го осакатят завинаги, защото убийството на човек на закона би довело до лоши последствия за тях. А господин Франк Лесли не бе нищо повече от обикновена стръв, барман, който беше

надхвърлил служебните си задължения и в този случай бе използван като повод за премахването на шерифа.

— Ти ги изненада — каза Макдаф. — Повече от сигурно е, че ги изненада, и то по възможно най-неприятния начин. — Той се надигна и взе празната купа. — Къде, по дяволите, си се научил да стреляш толкова добре?

— Във войската — отговори Линк, а Макдаф искрено се засмя на това.

— Във войската значи? В публичните домове би бил по-правдив отговор! — и той се отправи към вратата. — Долу има една жена, която е дошла да те види.

— Така ли? И коя е тя? — Но Макдаф вече беше излязъл от стаята.

Жената, която влезе няколко минути по-късно, имаше дребно лице със злобно и напрегнато изражение. Беше облечена като дама, а косите ѝ бяха посивели. Видът ѝ бе почти същият както преди деветнайсет години във форт Артър, в Тексас.

Ако лицето ѝ се беше променило, Линк пак щеше да я познае — по походката. Тя внимателно и леко като врабче влезе в стаята. При всяка стъпка главата ѝ се поклащаше. Комарджиите и сводниците във форт Артър я наричаха Майка Кери, присмиваха се на походката ѝ, защото тя много наподобяваше на онази, с която квачките се придвижват, когато събират пиленцата си. Майка Кери беше най-добрата сводница в Тексас, нямаше друга като нея. Обикновеното ѝ място за работа беше гарата. Тя седеше там и когато се появяваха селски момичета, дошли да разгледат града, тя ги заговаряше и ги примамваше да дойдат да работят в нейния бардак. След това идваха офицери — това бяха основните ѝ клиенти, когато имаше нови момичета — и се заемаха с новодошлите.

Беше оперена жена, голям тарикат, и при това го познаваше отлично. Но може би сега с белега на бузата и с посивелите коси щеше да ѝ е трудно да го разпознае. Поне не още като го види. Но Майка Кери не можеше да заблуди задълго. И какво, за бога, правеше тя в Колт Крийк? Защо беше дошла сега при него?

— Исусе Христе! — каза той. — И ако това не е самата Шърмейн Карю!

Жената се сепна, сякаш я бяха простреляли право в сърцето. Тя се вторачи в облегатия върху възглавниците мъж пред нея. Лицето ѝ беше невероятно бледо.

— Кой... Кой...? — попита тя, в следващата секунда главата ѝ се повдигна и тя хвърли на Линк онзи поглед, с който кокошките гледат някое зрънце на земята. — Всемогъщи боже! — най-после промълви тя и цветът на лицето ѝ се възвърна. — Та това е самият Франк Лесли!

— Самият той — каза Линк. — Приседни тук, майче Кери, и ми кажи какво мога да направя за теб.

Шърмейн Карю беше замесена от много твърдо тесто. Тя го огледа още веднъж от всички страни, кимна и се доближи до стола, дето беше отстрани до леглото му. Настани се и започна:

— Ами виж сега, Франк — каза тя. — Напоследък се наричаш Франк Лесли, нали така? Да, трябваше да се досетя, че един обикновен пътник, просто минаващ през нашия край, не би имал куража да застреля Айк Стърн и онзи другия — отвратителното хлапе Коу. — Тя повдигна полите си, намести ги, облегна се и продължи: — Дойдох да благодаря на мъжа, който спаси моя нещастен Чарлз.

— Чарлз ли? — Линк не знаеше за кого става въпрос. — Чарлз чий? — Дали имаше предвид Чарли Коу?

— Шериф Суейзи е този, за когото ти говоря! Чарлз Суейзи. А аз съм госпожа Суейзи.

Линк се вторачи в нея за момент, после се отпусна на възглавницата и прехапа устна, за да не се разсмее. Как, за бога се бе случило така, че онзи твърд, принципен старец — шерифът... и Шърмейн Карю! Бяха горе-долу на една и съща възраст, но това беше единственото общо нещо между тях.

— Е, поздравявам те, Шър — искам да кажа — госпожо Суейзи. Шерифът беше смел мъж.

— Господин Суейзи е смел мъж, Франк! — В очите на старицата блестяха сълзи. — Чарли Суейзи е най-добрият и най-смелият мъж, когото някога съм познавала. — Тя избърса очите си с някаква смачкана кърпичка. — Предполагам, че сега щеше да е мъртъв, ако ти не беше... ако ти не се беше намесил.

Линк реши да не ѝ споменава, че ако не беше той, всичко онова може би нямаше да се случи и сега Чарли Суейзи може би нямаше да има и драскотина. Не ѝ каза, че той беше поводът да нападнат мъжа ѝ.

— Направих това, което всеки мъж би трябвало да направи. Те и с мен се опитваха да се заяждат, просто си го търсеха.

— За малко да го убият. Главата му е много лошо изгорена.

— Той е корав, ще се оправи — отговори Линк.

Старицата се надигна:

— Да, ще се оправи. И веднага щом напусне леглото, ще отиде да се срещне с щатския главен шериф. И тогава — ръцете й трепереха от гняв, — тогава всичките отрепки от фамилията Коу ще бъдат пратени в затвора или извън страната. Може даже и да ги обесят.

В този момент жената вече не предизвикваше у него смях. Линк имаше чувството, че ако някой от онази прословута фамилия Коу попадне в костеливите ръце на тази жена, здраво ще си изпати. После се замисли какво би станало, ако те му попречат да си тръгне мирно и тихо от града.

— Ами тези Коу...

— Какво за тях?

— Чух, че имало и някакъв по-възрастен мъж.

— Сигурно говориш за Анс.

— Да, аз случайно се срещнах с Уилсън Коу. Той не ми изглежда голям побойник.

— Уилсън Коу е като змия, която лази в тревата — отговори Шърли Суейзи. — Той би ограбил дори и мъртвец, безскрупулен е и не се спира пред нищо. — Сега тя пъхаше носната си кърпичка в ръкава. — А пък Анс Коу е самият дявол, дошъл от ада, и заслужава да бъде върнат там. — После отпрати към Линк един бърз поглед и добави: — И някой ще направи това по-бързо, отколкото онзи предполага.

Линк все така лежеше и я слушаше. Вероятно фамилията Коу от дълго време тормозеше Суейзи — притискаха го, изпробваха го, проваляха всяка негова идея. Да, сигурно е било така. Едва ли шерифът е имал някаква власт извън границите на града. Беше само градски шериф и нищо повече, при това един стар и много уморен шериф. Единственият начин, по който Суейзи би могъл да причини на Коу някакви неприятности, беше да се остави да бъде убит от тях. Това щеше да докара представителите на закона от столицата невероятно бързо.

Внезапно на Линк му хрумна, че е направил огромна услуга на господина, наречен Анс Коу. Ако той нямаше нищо против да жертва

някой от синовете си, но шерифът да бъде спасен, за да си нямат големи проблеми, то Линк бе свършил тази работа чудесно. Не се знаеше обаче дали старият Анс гледа на нещата по този начин.

— Младият Чарли Коу мъртъв ли е?

Усмивка на задоволство се появи върху устните ѝ:

— Умря снощи в къщата на доктор Мейбъри. — Птичешкото ѝ оченце отново се вторачи в Линк. — Ти си разкъсал всичко в корема му.

— Макдаф каза, че във фамилията имало още двама братя, по-стари от хлапето.

Шърмейн кимна утвърдително:

— Един от друг по-лоши. Били Коу застреля един човек и съпругата му на края на града преди около година. Съвсем хладнокръвно убийство. А съдията, който се занимаваше със случая, просто си затвори очите за станалото. Нямамо доказателства! А е имало двама свидетели!

Тя сложи длан пред лицето си и поседя така известно време. По ръцете човек можеше да отгатне годините ѝ. Преди деветнайсет години Шърмейн Карю би повдигнала рамене и би отминала с безразличие дори убийство, а и вероятно го беше правила. В онези дни да живееш във форт Артър бе много опасно. Но времето и грижите по стария шериф я бяха променили много.

— А Рийд е още по-лош и при това е много добър и бърз стрелец, Франк. Бъди изключително внимателен, когато се биеш срещу Рийд Коу.

Линк забеляза, че преродилата се в госпожа Суейзи майка Кери го съветва как да разрешава всички проблеми на стария шериф. Според него обаче, като се има предвид и силната болка, която изпитваше от няколко дни, тези проблеми съвсем не бяха негова грижа и той не би желал да се захваща с тях.

Но госпожа Суейзи действаше само в една посока.

— Фред, можеш да ми вярваш, че ще държа устата си си затворена. Никой няма да разбере, че те познавам отпреди. Това е най-малкото, което мога да направя за теб като отплата, задето спаси моя Чарлз.

Линк предположи, че тя ще държи устата си затворена дотогава, докато той държи своята. Сделката изглеждаше честна.

— Аз не съм говорила с Чарлз за това, а виждам, че ти си много зле в момента, за да мислиш за подобни неща, но аз мисля, господин Фред Линк, че ти си достатъчно умен и със сигурност си много смел, следователно ти си най-подходящия човек, който ще наследи шерифската значка от господин Суейзи.

Раната на Линк прекалено много го болеше, когато се смееше и затова той се опита да спре колкото му е възможно по-скоро напушилия го смях, но това беше трудна работа. С всички сили се опитваше да мисли за нещо друго, нещо различно от това да си представя стария Франк Лесли с шерифска значка. Но всичко беше напразно. Картината непрестанно изникваше пред очите му, а лицето на жената пред него я подсилваше още повече. Най-накрая болката го накара да се поуспокои. Постепенно смехът престана. Той си пое дъх, намести се по-удобно върху възглавницата и леко раздвижи лявото си рамо.

Шърмейн се надигна и се изправи. И така, с цялата си височина от пет фута, стоеше и го наблюдаваше.

— Много смешно. Как можеш да се смееш точно сега? Обаче хич няма да ти е толкова весело, като се върнат Рийд и Били Коу.

Последните думи тя изрече с особено задоволство. Обърна се и тръгна към вратата, а когато я приближи, се обърна и каза:

— Както и да е, благодаря ти все пак. Много съм ти задължена.

— О, Шърмейн, това беше просто една услуга от стар приятел. За мен беше удоволствие.

Когато старата дама излезе и вратата се хлопна зад гърба ѝ, Линк внимателно се обърна в леглото, като се стараеше да не размести бинтовете. Чувстваше се страшно уморен. Той пъкна пръста си в яката на нощницата, с която беше облечен и се опита да поотпусне малко превръзката, но не успя и тя продължи да му стяга.

После вратата на стаята се отвори и на прага се появи Макдаф. На рамото си беше праметнал една пушка — двуцевка.

— Какво, за бога, си мислиш, че правиш? Не пипай бинтовете!

— Да, много правилно, ще се замърсят раните, нали?

— Не ги пипай, чуваш ли! Мейбъри ще бъде тук след около час. Остави на него да прецени. За малко щеше да ти изтече кръвта.

Линк махна ръката си от бинтовете. Все щеше някак да изтрае един час.

— Какво искаш, Макдаф, за патици ли ще ходиш с тази пушка?
Макдаф изглеждаше притеснен.

— Няколко човека — аз, Мейбъри, Адисън и Пери Патерсън...
— ами, такава... ние ще се редуваме да те пазим още няколко дни, докато се пооправиш и стъпиш отново на крака.

— Но защо е всичко това, Макдаф? Не знам какво да ти кажа. О, господи, трогнат съм!

— Не си мисли, че искаме да те въвлечем в нова престрелка с фамилията Коу. Просто се опитваме да те опазим от тях, защото могат да дойдат, да те изведат оттук и да те обесят на първата лампа. Опитваме се да държим хората им настрани от теб.

— Благодаря, ще спя по-спокойно, като знам, че някой ме пази от враговете ми.

Странно колко трудно е да се благодари на хора, които се отнасят добре с теб, толкова добре, и дори са готови да си навлекат неприятности заради това.

— Благодаря на момчетата от мое име, Макдаф. Аз... ами аз съм им много признателен и задължен.

Макдаф измърмори:

— Все още ли не искаш онзи съд?

— О, по дяволите! Страшно ми е неудобно, но май ще имам нужда от този съд.

Минаха още седем дни, преди Линк да се изправи на крака. Все още не можеше да ходи и седеше седнал. Тези дни щеше да запомни със силната болка, особено когато доктор Мейбъри — дребничък русоляв човечец с брада, който изглеждаше на не повече от шестнайсет години — идваше и сменяше превръзката на Линк, а преди да му сложи новия бинт, винаги почистваше наново раните му.

— Чудесно — обикновено казваше той. — Много хубаво. Двете рани заздравяват добре. А тази, дето е встрани, при нея куршумът е минал само на косъм от черния ти дроб. Няма засегнато и ребро. Много хубаво, всичко ще се оправи. Ако те бяха улучили в ребро, навсякъде из вътрешностите ти щяха да се разхождат малки костички.

Линк чувстваше, че раните му заздравяват, защото вече го боляха по-малко. Мейбъри му слагаше някакъв мехлем, който той самият

беше забъркал и в началото този мехлем му причиняваше много силна болка. Постепенно тя намаляваше, с всяко поредно намазване се чувстваше все по-добре. По този повод Мейбъри гордо заявяваше:

— Това е моето тайно чудодейно лекарство. Мога да го изпатя като откритие.

Докторът изпитваше някакво особено задоволство, когато изпълняваше задълженията си.

— Трябва да призная, че господин Стърн е постъпил като истински джентълмен — спомена веднъж Мейбъри. — В тялото ти няма разпръснато олово. Куршумите са излезли много плавно и не са оставили никакви последствия, които да не могат да бъдат излекувани. Наистина, в Стърн имаше нещо джентълменско, трябва да му го признаем...

Седем дни бяха минали, а все още се чувстваше много изтощен, макар че по цял ден не правеше нищо. Само лежеше и гледаше в тавана. Веднъж Макдаф му донесе един стар брой на вестник „Полийс Газет“. Той му каза, че някои от хората в града имали някакви романи за четене и дори някои ги бяха чели. Имало няколко произведения на Шекспир и няколко Библии. Но Макдаф не познаваше тези хора лично. Не беше много удачно да поиска от някого, когото познава, да му услужи с някоя книга на Шекспир.

А Библията Линк вече я беше прочел.

И така, той четеше „Полийс Газет“, ядеше от вкусните ястия, които китаецът му изпращаше, и лежеше по цял ден. Усещаше как раните му постепенно престават да го болят и започват все повече да го сърбят. Имаше на разположение много време за мислене.

А имаше и много неща, за които да мисли.

Миналото... Това беше една мисъл, която нямаше край. Беше като някакъв сън. Припомняше си дългите часове, през които бе яздил неуморно, докато кръстосваше страната. Сеещаше се и за хубавите къщи, в които бе отсядал, и за момичетата, които бяха въздишали по него и потръпваха, като го видят. Момичетата, които постоянно се смееха, обичаха веселия живот, тръпките, удоволствията и най-много от всичко обичаха мъжете, момичетата, които обичаха да се срамуват от това, което правят...

Мъж, който не беше прекарал поне няколко седмици в някой елитен публичен дом, не познаваше удоволствието и не знаеше

истинската наслада на почивката, на отпускането. Такива мъже познаваха много малко жените, защото само в такива условия женската същност можеше да се опознае напълно. Докато наблюдава жените в луксозна обстановка, един мъж може би не ги опознава изцяло — само един кръгъл глупак може да твърди, че познава женския нрав — но поне добиваше представа за техните ядове, страхове и нещата, които ги правят щастливи.

Това си беше един вид образование. За мъжете, разбира се, също можеше да се получат знания в такава атмосфера. Но лично за себе си човек не можеше да научи нищо повече от това, което вече му е известно.

Дълги, прекрасни месеци, прекарани в красиви легла, покрити с дантелени завеси. Месеци, пропилены в стила на френските удоволствия — хубаво вино и прекрасни жени, тиха музика. Понякога имаше и цигулар. Смях... шепот... сълзи... писъци на ярост или страх. Стонове и въздишки на задоволство. Тихи разговори около траpezата в кухнята, някои забележки по адрес на мъжете. И много смях... Навсякъде се усещаше женско присъствие, разнасяше се обилният аромат на пудра и плът, на женска плът... Хубави времена бяха...

Понякога възникваха и неприятности. В такива случаи винаги умираше някой от счупена глава или от нещо друго. На него никога не му се беше налагало да се бие с някого в публичен дом.

Всъщност веднъж, в задния двор. Но това беше нещо различно... Онова си беше друга работа.

Може би, мислеше си Линк, за един мъж има и други приятни неща, освен това да седи в някой публичен дом. Например идеята да отиде да ловува някъде високо в планината много го привличаше. Най-добре би било, ако човек може да си позволи разнообразие. Например за около три месеца да се отдаде на удоволствия с жени — като, разбира се, тези три месеца са прекарани в различни публични домове, а после да отиде да ловува. Най-голямо удоволствие му доставяше да преследва елени или патици. Обичаше да се катери високо в планината, да върви по протежението на някоя рекичка, да отсяда вечер и да преспива край бреговете, да се наслаждава на кристалночистата ледена вода... да лови риба. После да си запали огън и да я опече, и през цялото време да седи близо до пламъците — е, не прекалено близо. За приготвянето на рибата не му трябваше нищо,

освен една дълга пръчка и малко сол. Това беше всичко, от което имаше нужда горе в планината. Беше много приятно, след като похапне, да се изтегне и дълго да се вира в звездите. За тази цел му беше нужно и одеяло. Не можеше да спи направо под открито небе ей така, без завивка. Тези неща го караха да се чувства чудесно.

Някога Линк се беше отдавал на тези удоволствия. Прекарваше в планините по повече от месец. За високите върхове не му трябваша пари, там се чувстваше напълно свободен и щастлив. А за градския живот, който водеше в момента, му бяха необходими пари и прилични дрехи — като например онази шуба, която си беше харесал в магазина. А имаше и такъв период в живота му, когато носеше златен часовник и хубави дрехи... Ботушите му бяха от много хубава и мека кожа, а пистолетът му — с красива перлена дръжка. Когато отсядаше в домовете, носеше копринен халат с рисувани на ръка дървета по него. Да, онзи халат наистина си го биваше. В клоните на дърветата бяха нарисувани бели птички. Този японски халат му беше подарък от Сузи Кранк. За какво ли му го беше подарила всъщност? Той никога не беше спал с нея. Тя предпочиташе жените, освен когато беше на работа. Тогава ѝ се налагаше да си ляга и с мъже. А, да, подаръкът беше за това, че измъкна нейната Сис от бардака на Ела. С две думи, дрехата си я биваше, дори Вандербилт не би могъл да си купи нещо по-хубаво.

Да, на удоволствията, които предлагат публичните домове, той се бе отдавал многократно. Беше преживял и романтични истории там. Чуكانето винаги присъстваше, но беше изживял и романтична любов, защото и курвите могат да бъдат нежни и прекрасни като всяка друга жена, но само тогава, когато не го правят за пари. Понякога, съвсем без повод, той си припомняше очите на някое момиче. Например тези на Даяна. Тя работеше в заведението на госпожа Робинс, имаше много мек поглед и прекрасни сиви очи. А към тях се прибавяше и незабравимата ѝ пленителна усмивка...

Почти всяка жена е като съкровище за един мъж и дори повече от съкровище. Той беше държал в ръцете си много от тези съкровища. Чувството, по-скоро споменът от докосването понякога се връщаше в паметта му. Случваше се да се държи с тях и по-грубо, но и това бе част от истинското удоволствие. Никога обаче не беше наранявал или осакатявал някоя. Но всичко това не беше кой знае какво, така че нямаше с какво толкова да се похвали.

Имаше и дни, когато водеше скитнически и дивашки живот. Беше ходил да краде коне. Всъщност никога не беше участвал в истинска кражба, но беше купувал и препродавал крадени коне. Обикновено ги прехвърляше в Олд Мексико заедно с Рамон Пиедрас и брат му. Беше бясно препускане, истинско удоволствие. Веднъж се бе случило така, че собствениците на конете ги бяха подгонили и им бяха устроили засада край реката. Тогава братът на Рамон стреля и тръгна на една страна, а Франк и Рамон хванаха друга посока. Рамон... Това беше човек, когото Линк познаваше като петте пръста на ръката си. Сега той си имаше лодка във Вера Круз и с това си изкарваше хляба. Може би ще си помислите, че след онази история страстта му към реките се е поохладила? Ни най-малко.

Собствениците успяха да си върнат само три от конете, които се бяха отделили от стадото край брега на реката в Тексас. Бяха препусkali осем хиляди мили, а спасиха само три коня.

Много пъти беше ловувал, за кратко време дори беше водач на ловни хайки. Но това бяха друг вид спомени. От онези, дето като се върнат в мисълта, причиняват физическа болка. Онези глупаци, руснаците... а и онзи проклет индианец. А може би най-големият глупак в цялата история беше Франк Лесли. Звукът на копитата... Спомни си как подковите на коня му отекваха. Тя се беше опитала да го задържи... Но всичко това е вече отдавна забравено.

По-добре, че не си спомняше за това често. Онази жена в ранчото и мъжа, който беше с нея... Най-добре би било, ако може завинаги да заличи от паметта си този спомен.

Ами стрелбите?

Линк прекара няколко часа в леглото. Денят беше топъл, слънчев, най-после се виждаше краят на зимата. Пред отворените прозорци кръжаха врабчета, жужукаха пчели и всичко това отчасти повдигаше настроението и духа му.

Продължи да лежи, защото все още не се чувстваше възстановен напълно. Все още не си беше възвърнал силите и докато се излежаваше, си мислеше за многобройните престрелки, в които беше участвал. Имаше и моменти, когато му се беше налагало да използва нож. Тези битки лесно се запомняха, нямаше нужда да напържа паметта си. Но колко пъти беше участвал в юмручна схватка? Това не можеше да си го спомни. Винаги се чувстваше някак неудобно, когато удряше

човек право в лицето. Предпочиташе, и му беше по-лесно, да го застреля, отколкото да го удари.

А онази схватка с англичанина наистина беше жестока. Дори си припомни как изглеждаше той, изненада се, че успя да го направи, тъй като онзи беше почти обезобразен след боя. Всъщност и двамата си бяха понесли последствията.

Останалото беше предимно бой с ножове и престрелки...

Спомняше си всяка една поотделно, дори знаеше точния им брой, и сега, като мислеше за всичко това, се изненада, че е останал жив. А би могъл да бъде убит. Имаше много случаи, когато беше раняван, макар и раните да не бяха сериозни. Стърн и Коу също бяха успели да го ранят. Все още не можеше да се начуди защо Стърн не стреля в него за последен път, а имаше тази възможност. Може би все пак не трябваше да убива този каубой...

Може би все пак щеше да е по-добре, ако го беше пощадил. Та това си беше чисто убийство.

Въпреки всичко изпитваше някаква гордост от сръчността си. Беше щастлив, че имаше смелостта да се включи в една битка, в която повечето мъже биха се уплашили. Това беше самата истина! В онези няколко секунди — всъщност беше много по-кратко от няколко секунди — той стоеше всред всичкия онзи дим и шум, чуваше как куршумите свистят над главата му, спомняше си всяка физиономия, всичко. Всички се чудеха какво да направят, но не и той. Той беше по-бърз от тях и направи това, което желаше.

За момент се почувства всемогъщ, като че ли беше самият Господ Бог. Майка му пък би казала, че е самият Сатана сред пламъците на ада.

Гордост... това все пак беше един от смъртните врагове. Мъже, които не са се чувствали по този начин, не биха разбрали. Това беше някакво всепоглъщащо удоволствие. Гордост! Дори ангелите понякога ставаха подвластни на този грях...

А жените, те бяха като искрица топлина в студен зимен ден. Бяха като най-могъщия опиум, който някога е съществувал. Никой вид опиум не даваше това усещане — сякаш се движиш по ръба на бръснача. Не можеше да се сравни с никое друго чувство...

Сега, като се замисли, прецени, че беше открил подобно нещо в очите на Стърн. Всъщност точно това изразяваха погледите, който си

бяха разменили.

Очакването... това беше споделено чувство, силно и завладяващо удоволствие, което и двамата усещаха едновременно.

Ако трябва да се признае, той много пъти бе изпитвал страх. Понякога дори нещо повече от страх. Докато си лежеше отпуснат върху възглавниците и се наслаждаваше на слънчевата светлина, размишляваше върху тръпката, която прави удоволствието истинско.

Човек трудно променя навиците си, особено ако и гордостта му участва в тях. Тогава наистина е много трудно. А времето лети толкова бързо. Докато се обърнеш, и животът отминал, младостта безвъзвратно отлетяла. Вече беше настъпил такъв период в живота му, когато беше неспособен да прекарва коне към Олд Мексико от Канада. Скоро щеше да настъпи времето, когато ще му бъде трудно дори и да язди. Дотогава вероятно из цялата страна ще бъдат построени железници и той ще може да се качи в една от тях, да качи и коня си и да слезе с него, когато пристигне на желаната спирка.

Звучеше направо смешно, но това си беше живата реалност. Всичко се променяше толкова бързо! Когато беше дете, нямаше такива неща. Имаше си бизони и човек трябваше дълго да обикаля, за да намира храна за семейството си.

В онези дни всички хора се познаваха. Сега повечето хора, които срещаш, са ти абсолютно непознати. Това започна след войната. Движението из страната не спираше, а напротив, с всеки изминал ден се увеличаваше.

Линк изведнъж се сети как застреля онзи огромен ирландец. Със сигурност не би желал да има за противник в юмручен бой човек като него. Може би живееше в Ню Йорк или нещо подобно, поне имаше вид на човек, който живее в такъв град. Принадлежеше към някоя банда, може би към Зайците... или пък към Гризачите.

В Сан Франциско живееха някои от членовете на Патките. Това беше друга разбойническа група, но хората бяха свестни, поне тези, които той познаваше, бяха такива. Бяха си добри, докато не посегнеш на интересите им.

Имаше нещо странно, което Линк не можеше да си обясни. Помнеше мъжете, с които се беше бил. Много от тях беше убил, но интересното и странното беше това, че беше запечатал в паметта си тези хора, докато бяха живи. Не можеше да си спомни нито един като

мъртъв. Пред очите му изникваше всеки един поотделно — например онзи дребничък, кротък човек. Името му беше Шанън. Ами един друг стрелец, който живееше някъде в Мисури? Него Линк си го спомняше качен на коня бавно да се движи по поречието на рекичката Райфъл. Ясно помнеше маниера и говора на този старец.

Спомняше си тези и още два̀сет и седем като тях.

Май бройката беше твърде голяма.

Но всичките ги помнеше живи. Не обичаше да си припомня как изглеждаха като мъртви. Повечето от тях биха могли да бъдат негови приятели, само че при други условия. В крайна сметка те имаха твърде много общи неща.

Тринайсет дни след престрелката Линк вече можеше да се изправя по малко и не стоеше по цял ден седнал или легнал.

Не беше съвсем добре, но се чувстваше и заякнал. Вече се разхождаше в стаята и дори слизаше до долния етаж, когато в коридора нямаше хора. По време на тези негови разходки се случваше и да го види някой, но това ставаше рядко. Някои го гледаха подозрително, но бяха сравнително малък брой, пък и това беше нормално. В крайна сметка, хората въобще не го познаваха, но затова пък познаваха фамилията Коу до болка. Те със сигурност знаеха как биха постъпили Коу с този невъздържан барман, знаеха как реагира всеки от тях, знаеха и какво леке беше хлапето Марли Коу.

Хората отправяха към Линк погледи, в някои от които се четеше възхищение, но никой не му предложи да го почерпи с уиски.

На него в действителност не му се пиеше уиски. През първия ден, който прекара на крак, Линк се чувстваше страшно уморен и беше много доволен, когато този ден започна да върви към края си. Той набързо излапа вечерята, която китаецът му беше изпратил: пържен черен дроб и лук. После бързо се вмъкна в чаршафите на вече добре познатото му легло и въздъхна с облекчение. Едната страна на тялото си чувстваше така, сякаш са го налагали с пръчки.

Това не му попречи да спи дълбоко през цялата нощ и на следващия ден се чувстваше много по-добре.

На третия ден Линк се движеше насам-натам из стаите и коридорите. Дори излезе отвън и се облегна на стената на „Розата“, за да се порадва на слънцето. Като че ли присъствието му не правеше впечатление никому. Никой не го обезпокои. Това беше добре.

Пистолетът все пак висеше на колата му. Сега той му се виждаше изключително тежък. Може би, ако му се наложи да го използва, ще трябва да го извади с двете си ръце.

Няколко младежа се приближиха до него, за да го погледнат поотблизо. Сигурно се прибираха от училище и си разнообразяваха пътя. Мина му през ума, че те вероятно бяха минавали край „Бялата роза“ всеки ден с намерението да го зърнат отнякъде. Някога това го забавляваше. Усецаше погледите на момчетата върху себе си. Те се опитваха да му подражават и непрекъснато надничаха през прозорците, за да го видят, когато отива на ресторант или пък на бърснар. Всичко, което някога му се струваше забавно, сега му беше досадно и го притесняваше.

Момчетата пресякоха улицата и спряха на тротоара срещу него. Наблюдаваха го, като от време на време си шушукаха нещо и се бутаха с лакти.

Линк се направи, че не ги забелязва. Облегна се на стената и усети върху гърба си нагрятото от слънцето дърво. Беше много приятно, топлината проникваше през ризата му. Най-последно зимата си беше отишла. Линк сериозно се замисляше да напусне града.

Ако искаше да го направи, не му оставаше много време на разположение. Вземеше ли решение, трябваше да действа бързо.

Само китаецът му беше достатъчен. Знаеше толкова много за него — знаеше името му, беше го видял да убива човек. За бога, това беше прекалено много, нищо, че старецът не изглеждаше глупав. Ако все пак му се наложи да изчезне бързо, щеше да вземе малко пари от касата на Макдаф. Колкото за едно малко залагане.

Предишният път, когато обмисляше планове за напускането на града, дойде стрелбата. При подобни случаи най-неприятно в цялата история му беше това, дето хората непрекъснато го зяпат — точно като онези момчета преди малко. Така го бяха гледали всички онази вечер в кръчмата. Вече имаше достатъчно провинения и основания да напусне Колт Крийк. Шърмейн Карю — понастоящем Суейзи, тя пък откъде изникна?

Да, наистина му беше време да изчезне. А и фактът, че скоро братята Коу ще се завърнат, го караше да бърза.

Щеше да остане само още един ден, нека раната в рамото му заздравее още малко, и тогава. Тя почти беше зараснала, но Мейбъри

не преставаше да го тормози с грижите си. Там, където куршумът беше излязъл, имаше само червено петно, същото беше и с раната на гърба му. Виждаше това на огледалото над шкафчето, но докторът не искаше да го остави на мира.

ГЛАВА ДЕВЕТА

На следващата сутрин той се почувства съвсем добре. Всъщност, откакто го бяха ранили, не се беше чувствал така. Като имаше предвид състоянието си, той взе твърдото решение да напусне Колт Крийк колкото е възможно по-скоро, защото всеки ден от престоя му тук увеличаваше опасността братята да се приберат и да трябва да се разправя с тях.

Мейбъри направи сутрешната си визита, като този път се суети значително по-малко около раните му. Превърза го наново и каза, като че ли с доза съжаление:

— Скоро ще се оправят.

Линк се безпокоеше с какво ще му плати — със сигурност сметката ще бъде доста тлъста — и най-накрая попита Мейбъри директно:

— За лечението ми дължиш трийсет-четирийсет долара — отговори след дълга пауза лекарят. — Но ми дължиш много повече, задето очисти Коу и Стърн — те ми създаваха постоянни клиенти от дълго време. Все пак мисля, че можем с право да наречем стрелбата „обществена услуга“ и тъй като ти вероятно не можеш да си позволиш да ми платиш, просто защото нямаш с какво, ще го впишем в сметките за благотворителност.

— Не, държа да си платя сметките, когато мога, разбира се.

— Както желаш — отговори Мейбъри. По всичко личеше, че не се надява скоро да си получи парите.

Когато Мейбъри си замина, Линк стана от леглото — дебелите момичета бяха изпрали дрехите му и ги бяха прибрали в шкафа — и препаса пистолета си. Днес не му изглеждаше толкова тежък.

После посъбра нещата си — те не бяха кой знае колко много. Сложи ги в мешката и излезе от стаята. Странно, но се чувстваше някак тъжен от това, че си тръгва. Бог му е свидетел, че този град не значеше много за него — просто беше място, където да се спаси от студа, да намери малко топла храна и подслон и да спечели пари за

едно дребно залагане... Някои от тези неща беше успял да получи, но не беше събрал необходимите пари. А освен това беше и с момичето, нещастното същество! На всичко отгоре беше участвал в престрелка. Във всичко това нямаше нищо необичайно. А и с ножа се беше упражнил в схватка.

Макдаф беше в началото на стълбите.

— Станал си вече. Съдейки по това, май се каниш да ни напускаш — каза той.

— Много съм ти задължен, Макдаф — отговори Линк.

— А това, с което ще ми се издължиш, предполагам ще дойде от собствената ми каса — добави Макдаф, като се опитваше да го гледа строго. — Но не мога да ти се сърдя за това, че прочисти града. Ако останеш, Анс Коу сигурно ще се опита да те убие — по-точно да те обеси.

— Ще ти изпратя пари, като ги спечеля, искам да ти се отплатя за леглото, за грижите...

— Нищо няма да ми изпратиш — отвърна Макдаф. — Ти се оправяше с бара ми по-добре от всеки друг, при това даде добър урок на една отрепка, а после очисти други двама, които просто си го изпросиха. Но онзи червендалестия, дето го очисти накрая... Е, в крайна сметка не е чак толкова страшно...

— Благодаря ти все пак. — Линк се подвоуми за момент и добави: — Ако загазиш заради всичко това, имам предвид заради престоя ми тук или пък заради стрелбата, просто изпрати някого до Ла Пас. Ще си опитам късмета, може и да успее да си намеря работа там. Само изпрати някого и аз веднага ще дойда.

Отдавна не беше изричал подобно нещо, чак се изненада от думите си.

Лицето на Макдаф почервения.

— Е, и ти пък сега, няма да ме убият, я! Ще им кажа, че не съм могъл да сторя нищо, ще им обясня, че съм се страхувал. Братята Коу, доколкото ми е известно, нямат високо мнение за моята смелост. А ти върви, върви, и по-бързо!

Едно от момичетата, Линк не знаеше коя точно, излезе в коридора и му помахаша за довиждане. Миришеше на пот и момина сълза. Видя и китаеца. Той стоеше в края на коридора, до вратата на

кухнята. Линк помахаше и на него. Старецът само го гледаше, без да вдигне ръка в отговор.

Линк искаше да се сбогува и с момичето от конюшната, искаше да обясни на Мейбъри за припадъците ѝ, но се страхуваше, че той ще го попита какво общо има с нея и откъде знае за тези припадъци. Тези притеснения му попречиха да направи това, което трябваше.

Тя не се мяркаше никъде из обора. Вийнпоул Патерсън му беше поискал още малко пари. После се обърна и тръгна, за да оседлае и доведе кафявия. Животното не куцаше вече. Сега състоянието му изглеждаше по-добре дори от това, в което беше в Уилоу Фолст. Не можеше да се каже, че е напълно здрав кон, но в общи линии изглеждаше добре. Линк си припомни, че Патерсън беше един от мъжете, които го пазеха въоръжени, докато лежеше болен след стрелбата.

— Разбрах, че ти си бил от мъжете, които ме охраняваха, господин Патерсън.

Вийнпоул се изчерви от удоволствие:

— Ние от Конфедерацията трябва да се подкрепяме. Приятелите на фамилията Коу — янките, доста дълго ни управляваха.

— Напълно сте прав, сър! — каза Линк и се преметна на седлото. Изведнъж се почувства невероятно добре. След дългите разходки в „Розата“ едно яздене щеше да му се отрази отлично. — Съвършено сте прав!

Той сбута коня в ребрата и го поведе към вратата на обора. После се обърна към Патерсън и му метна за поздрав, а той изглеждаше направо щастлив от този жест. Тръгна по улицата. Беше хладно, слънчево утро и всичко изглеждаше някак по-красиво, когато човек е на кон. И макар да не беше кой знае колко добре оборудван, все пак се чувстваше по-щастлив от който и да било пешеходец.

От време на време раните го наболяваха по малко, просто за да припомнят за съществуването си, но все пак се чувстваше отлично. Дългата почивка в леглото му се беше отразила невероятно добре. Беше напълно отпочинал от дългогодишното пътуване, като че ли костите му се бяха отърсили от умората.

Той си почиваше отново върху гърба на коня, беше свикнал с движенията му, животното се поклащаше като камила, когато се движеше бавно. Хората в града се суетяха, всеки гледаше да си свърши работата. Погледът му попадна върху едно момиче, едно много красиво момиче, което водеше за ръка малко дете. Вървяха си бавно, ръка за ръка. Дали беше нейно дете или пък беше малкото ѝ братче? Линк предположи, че вероятно е братчето ѝ, понеже никъде по ръцете ѝ не проблясваше златен пръстен.

Двама конници идваха към него. Изглеждаха много силни и страшни. Когато го приближиха, Линк видя, че бяха разбойници, ръцете им бяха груби и напукани, на коланите си носеха големи кобури. Бяха обикновени работници, не стрелци. По всичко личеше, че Били и Рийд Коу ще се приберат, когато вече ще е късно и няма да има от кого да търсят отмъщение за смъртта на по-малкия си брат.

Линк въобще не съжаляваше за това. Една сериозна битка и две седмици, прекарани на легло, му бяха предостатъчни. А колкото до това, че братята Коу може да го проследят, нямаше да е много трудно да им се измъкне. Просто в следващия град ще се представи под друго име. Имаше много мъже като него с белег на бузата, които на всичко отгоре бяха на неговата възраст. Също така голям брой от мъжете си падаха по марката „Колт“ и си имаха модел „Бисли“. Да, братята Коу ще трябва доста да се поизпотят, докато открият и косъм от Фред Линк.

А в случай, че го открият... Е, късметът досега не му беше изневерявал, а беше срещал и по-страшни противници.

Беше вече почти на края на града, минаваше покрай една къща, в чийто двор бяха разхвърляни дърводелски инструменти. Той смушка коня в ребрата и животното ускори крачка.

Когато стигна до един хълм край града, Линк дръпна юздите на коня и го накара да спре. Обърна се и се загледа към къщите и дворовете. Междувременно се протегна малко върху седлото и се опита да понамести по-добре превръзката си, за да намали малко болката. Не беше точно болка, а нещо като стягане или придърпване точно в долния край на ребрата.

Двама мъже, които работеха в един двор, го забелязаха, вдигнаха глава и му помахаха. Той виждаше лицата им, но не ги разпознаваше. Внезапно някой го повика по име. Познаваха го вероятно от „Бялата роза“, може би бяха присъствали и на престрелката. Продължаваха да му махат и на него му се прииска да пришпори коня си натам. Може би щяха да го нагостят с телешка пържола — във въздуха се носеше нещо и май беше точно мирис на телешко печено. Това беше почти непреодолимо изкушение.

Той също им помахаше в отговор, побутна коня си и си продължи по пътя. Пое по една тясна планинска пътека. Слава богу, че нямаше сняг и не беше заледено. В други случаи би се радвал да си направи бивак, където да нощува, да си запали огън и да си приготви нещо вкусно, но сега мисълта, че ще трябва да прекара нощта, увит в едно одеяло, вече не го привличаше толкова много. Все пак нямаше да му се отрази зле да слезе за малко от гърба на коня, защото скоро и това постоянно клатушкане щеше да му омръзне.

Май прекалено много беше започнал да мисли за удобствата си.

Трима мъже яздиха по ръба на един склон на разстояние не повече от сто ярда от Линк. През седлата им бяха праметнати пушки.

Линк пришпори малко Кафявия и се зае да измъкне своята пушка от торбата. Не обичаше много престрелките с пушки, а и не беше особено добър в тях.

И тримата вече бяха достатъчно близо, за да може да види лицата им. Всички бяха работници. Нямаше никакво съмнение в това. Линк не можеше да види мястото, където бяха жигосани конете, но нещо му подсказваше, че тези са от хората на Коу. Той се прицели в края на цевта и се попремести малко на седлото, за да му бъде по-удобно да стреля.

Трима срещу един беше много неприятна ситуация, особено когато ония имаха и пушки. Ако беше с по-силен кон, сигурно щеше да се опита да избяга, но с този тук това беше невъзможно.

Изведнъж отнякъде се чу вик и тримата се спряха. Продължаваха да държат пушките си върху седлата. После единият от тях, вероятно водачът, сви ръце пред устата си и подвикна към Линк:

— Хей, човече! Ти ли си Линк?

Линк не виждаше нито причина, нито полза да отрича.

— Така се казвам. А вие какво общо имате с мен, защо ви интересува името ми?

Един от тримата, явно най-главният, свали шапката си и помахаша с нея по посока на града.

— Господин Коу поръча да се върнеш обратно в града!

За момент Линк поседя замислен.

Дали тези тримата искаха да го подведат към засада? Но като прецени отново ситуацията, реши, че господин Анс Коу сигурно иска той да се върне обратно в Колт Крийк, за да му даде добър урок, и то точно в града. Това беше много интересно и предизвика у Линк известна доза респект към този човек.

Новопристигнал барман застрелва сина му и се опитва да излезне от града. Опитва се, но не успява.

Може би хората на Коу ще се съберат след няколко дни и тъй като историята беше станала семеен проблем, очакваше се цялото семейство да вземе участие в неговото разрешаване. Ако можеше да се избегне участието на наемници, Коу биха предпочели точно този вариант. Първо щяха да се опитат да се справят сами. Щяха да дадат пример на целия град. Щяха да им дадат да разберат какво се случва на човек, осмелил се да вдигне оръжие срещу някой от фамилията. Хубава идея, целяща да държи града в подчинение чрез страх. Но Линк не беше като койотите, които, като ги подгонят, се свиват от страх и чакат ловците да дойдат и да ги хванат.

Линк беше от вълците, а те не постъпваха така.

Прицели се и стреля по водача на групичката. Улучи седлото. Конят се уплаши и тръгна да бяга. Един от тримата вече беше насочил пушката си към него, а с крайчеца на око си видя, че другият тръгва с коня си след него. Реши, че само си губи времето с тези тримата.

Той и каубоят стреляха едновременно. В този момент конят на Линк леко помръдна. Тогава той се прицели още веднъж, като гледаше да улучи противника си в корема.

Тогава го прониза внезапна болка. Не беше улучен, но една от раните му създаваше проблеми. Последва нов изстрел, този път беше насочен към коня му.

Линк реши да извади пистолета си. Застина на място и стоеше все така загледан в единия от тримата. Мъжът беше насочил към него пушка „Уинчестър“.

Дори в този напрегнат момент Линк би могъл да опита. Мъжът срещу него изглеждаше страшно притеснен, направо трепереше. Но изведнъж дочу някакъв шум и вдигна глава към склона, откъдето идваха звуците.

Други трима се приближаваха към тях и тримата носеха върху седлата си пушки.

Линк чу как конят му тихо изцвили и издъхна. Тези, които се появиха преди малко, го бяха застреляли.

Сега пък бяха четирима срещу един. Много неприятно.

— Ах, ти, кучи син! Ти уби Пърси Бакстър, а той беше по-добър стрелец от теб. Ти не би могъл да достигнеш бързината му! И все пак го уби, мръсна свиня с грозен белег. Да, това си ти, нищо повече!

Човекът изглеждаше бесен и беше готов всеки момент да стреля, а заедно с приятелите му, които идваха на помощ, сигурно щяха да се справят с Линк.

— Пърси ли каза? — подвикна Линк към него. — На мен ми изглеждаше по-скоро като Мери-Ан. Той приятелката ти ли беше?

— Махни тази пушка, Бъки! — каза плътен глас, който принадлежеше на един много едър мъж. Тримата ездаци бяха вече съвсем близо до Линк.

— Махни я, ти казах! — продължи големият мъж и бутна настрани цевта на „Уинчестъра“. — Тези трупове са ни достатъчни, не мислиш ли?

Един друг от каубоите се хилеше на Линк.

— Ако аз бях на твое място, щях доброволно да махна ръката си от дръжката на този красив пистолет. Съветвам те да го направиш, защото може да ти се случи нещастие, независимо какви са нарежданията на шефа.

Линк махна ръката си от колта.

— Но той уби Пърси! — продължаваше да нарежда онзи.

— Сигурно е така — отвърна големият мъж. Изглеждаше по-стар от останалите, носеше мустак и големи бакенбарди и създаваше впечатление, че цялото му тяло е само мускули.

— Слушам, шефе! — отвърна онзи, дето се хилеше. — И какво ще правим сега?

Големият отново се вторачи в Линк и той забеляза, че онзи изглежда много доволен от факта, че останалите го слушат, а си

личеше, че и на него не му е лесно и затова упорито хапеше устната си.

— И така, стрелецо, господин Коу поръча да те придружим до града — каза той.

— Освен това поръча да следим за спокойствието на града — добави оня с ухилената физиономия.

— И да те държим далеч от града — каза огромният.

— Така ли каза наистина? — отвърна Линк, като се опитваше да изглежда спокоен. — Да не би да се страхува, че ще изчезна и няма да може да ме открие?

Онзи, дето все се хилеше, започна направо да се тресе от смях.

— Няма да отиваш никъде, господин Не-знам-кой си! — каза пак грамадният мъж. — Това е положението, отгук се връщаш направо в Колт Крийк. Докато няколко много важни личности не се върнат, ще стоиш в града и ще чакаш. Ясно ли е! Не се безпокой, няма да ти се наложи да чакаш много дълго. Онези приятелчета имали да уреждат с теб някакви семейни въпроси.

Линк знаеше, че Анс Коу седи зад всичко това и изпитваше към стария дявол още по-голям респект. Някой беше имал щастието или куража да застреля един от синовете му и сега старецът искаше да даде на този човек добър урок. Искаше да го върне в града и там да го убие пред очите на всички. Това би било нещо, което жителите на Колт Крийк щяха да помнят дълго.

Докато гледаше мустаците му, на Линк му идваше да прихне.

— Твоят шеф трябва да е голяма работа! — каза му той.

За миг грамадният го погледна доста изненадано, но после кимна.

— Да, ти си дяволски прав, стрелецо!

— За бога, шефе, не можем ли просто да завържем това копеле?

— Само се опитай още веднъж да избягаш — обърна се към Линк якият. — Само се опитай и ще видиш как ще те вържем, чак ще ти се приплаче!

Мъжът се облегна на седлото си и конят потрепна от тежестта му.

— Господин Коу каза да те върнем в града — продължи той и хвърли суров поглед към хората си. — Това и ще направим.

— Ами пистолетът и пушката му? — обади се четвъртият. Той беше мургав мъж с дълга черна коса, вързана на плитка.

— Нека ги задържи — каза мъжът с бакенбардите, а останалите продължиха неспокойно да помръдват върху седлата си. — Нека си ги задържи! Това е заповед! — А на Линк добави: — А сега, господинчо, стани от праха, в който си легнал, и отиди до коня да събереш парцалите си. После веднага тръгваш към града! Ако не се върнеш по този път или пък по някой друг, който води към града, ще ти се случи нещо много, много неприятно. Обещавам ти!

— Би трябвало да го изгорим на кладата. Чуваш ли, копеле, ще те изгорим жив! — обади се единият.

— Можем да го жигосаме! — включи се друг. — Ще помоля господин Коу да ми позволи да го жигосам по лицето. А може после да му отрежа носа...

— Добре, достатъчно! — отсече грамадният мъж.

Линк си помисли, че вероятно вече е крайно време да стане от прахта. Опита се да понамести малко раните си. Чувстваше, че са се отворили отново от падането. Също така през ума му мина мисълта, че ако може да се промъкне от дясната страна на преследвачите си, би могъл да очисти много от тях. Разбира се, беше глупаво да опитва, защото четирима срещу един е доста сложна ситуация. Но може би си струваше все пак...

Конят беше паднал върху всичкия му багаж и му отне доста усилия, докато го измъкне. Тъкмо се канеше да откопчее юздите, когато чу конски тропот. Надигна се и видя двама ездачи, които препускаха по хълма. Със сигурност и те бяха наемници.

Това вече беше прекалено. Един срещу четирима си беше велико предизвикателство, но срещу шестима — нямаше мърдане.

Линк събра това, което можа — седлото, юздата, мешката и се огледа за пушката.

— Ей, пушката ти е тука! — извика онзи, дето все се хилеше.

Линк тръгна обратно по хълма. Опитваше се да се движи колкото може по-бавно, сякаш нищо особено не се бе случило. Всичко, което можеше да направи в момента, бе да държи устата си затворена и главата — наведена.

Новите двама вече бяха достатъчно близо и започнаха да се спускат по склона. Единият крещеше нещо.

— Чико казва, че Пърси бил мъртъв.

Линк погледна към мястото, където лежеше пушката му, и тръгна натам, за да си я вземе. После се обърна и се върна да вземе багажа си. Само една погрешна дума от негова страна или дори изобщо някаква дума и тези симпатяги щяха да го очистят, независимо от разпоредбите на онзи с бакенбардите.

Докато си събираше вещите, намести седлото на рамото си, юздите и мешката праметна през ръката си и здраво стискаше пушката си, Линк през цялото време слушаше какво си говорят каубоите зад гърба му.

Ослушваше се да чуе дали няма да замълчат за известно време.

Това би означавало, че независимо от заповедите, те са решили да го убият. Ако настъпеше подобно затишие, той би трябвало веднага да пусне на земята тежкия си товар и да извади бързо колта и да се опита да се справи с един-двама от тези приятелчета.

Но нямаше тишина. Момчетата се оплакваха нещо и спореха, но явно нямаша намерение да го убиват.

По всяка вероятност Линк щеше да доживее поне до още един изгрев на слънцето. Той понамести леко товара си, за да му тежи колкото е възможно по-малко и да язди по-удобно и се приготви да се върне обратно в Колт Крийк. Господ му беше свидетел, че в този момент конят му липсваше страшно много. Направи само няколко крачки и усети, че раните започнаха отново силно да го болят. Болката беше пареща, но каквато и да бе, със сигурност не бе приятна. Горкото животно... съдбата го беше отвела при онова малоумно момиче, което го лекува невероятно добре, и само на около двацет минути път от града да бъде застрелян. Наистина нелепо! Нещастното животинче! Линк усещаше върху себе си погледите на мъжете, докато той бавно се тътреше към тях. Помисли си, че вероятно гледат на него като на стар кон, който отдавна вече е неспособен да върши каквато и да било работа. Може би тъкмо поради тази причина не го застреляха. Сигурно изпитваха съжаление към него.

Тогава той повдигна рамене, поизправи се и се опита да стъпва наперено. Внимаваше тежестта на багажа да бъде равномерно разпределена, за да не се криви под него. Тези усилия обаче му причиняваха големи страдания — раните му започнаха да парят, сякаш в тялото му горяха стотици огньове.

А трябваше да се извърви доста път. По дяволите, разстоянието наистина беше много голямо. Вероятно беше не по-малко от двеста ярда. А и коремът му натежа — нали сутринта беше закусил стабилно. Когато погледна пътя, който трябваше да извърви, усети, че му се завива свят, а от лицето му обилно се стичаше пот.

Той продължи да се движи много бавно, като постоянно влачеше единия си крак след другия и отпускате цялата тежест върху здравия. На два пъти дори се препъна и за малко да изпусне багажа си. Беше сигурен, че повече няма да може да го вдигне и тази мисъл го накара да запази равновесие.

Единият от мъжете му подвикна нещо, което сигурно е било много смешно, защото останалите прихнаха да се хият. Вече беше спрял да чувства болка в едната от раните. И искрено благодари на Бога за това. Не знаеше дали някоя не кърви, но не му пукаше особено. Важното беше, че не усещаше болка. Вероятно тези приятелчета са имали свои хора някъде в съседните на конюшната дворове и веднага щом е взел коня си, те са били известени. Ех, ако сега имаше на разположение един кон... и ако познаваше околността. Нека тогава да ги видим тези смелчаци дали биха успели да му попречат да се измъкне... щяха да видят тогава...

Но той нямаше на разположение добър кон. Всъщност нямаше никакъв кон. А и не познаваше района около града. Може би сега беше на една миля разстояние от него. Да, вероятно беше около миля...

Сега щеше да му трябва някоя влиятелна личност в града. Но коя би могло да бъде тази личност? Нямаше някой приятел, нито пък някой добър стрелец, който да му е достатъчно близък, за да го помоли за помощ. Макдаф и другите мъже... те всички бяха добри хорица, но не можеше да ги помоли да рискуват живота си заради него... А и онези си ги биваше... От друга страна, в града нямаше удобно място за престрелка, нямаше някоя улица с къщи, които образуват ъгъл, така, че нямаше къде да причака братята Коу или пък да успее да се предпази от тях, като ги види. Те можеха да го видят на средата на улицата и да го убият, а той не би могъл да стори нищо...

Дали биха постъпили по този начин? А можеха и да го изчакат да се обърне с гръб към тях — докато се храни или пък отива до тоалетна, а може и докато пресича улицата. Биха могли да открият огън и да го очистят. Нямаше да им се налага да поемат каквито и да било рискове,

които със сигурност съществуваха при една открита стрелба. И на никого в града нямаше да му пука за някакъв си непознат, който просто е минал през града им.

Ако имаше някакъв начин да ги принуди да излязат на открита, честна стрелба с него... Ей така, да имаше нещо, което да ги накара да го предизвикат, за да бъде оправдана смъртта му, да могат да го обвинят, че си го е изпросил...

Вече като че ли посвикна малко с ходенето и раните почти не го боляха. Само потта, която се стичаше по очите, му създаваше проблеми. Сигурно вече бяха съвсем близо до града, да, вероятно е така...

Нещо в стъпалото започна да го стяга и изведнъж едната от раните го проряза.

Със сигурност се е строполил на земята, защото като насън усещаше, че двама мъже го влачеха нанякъде! До ушите му достигаше нещо като плясък на вода. Линк упорито стискаше очите си, после започна да мига, като че ли се опитваше да проясни погледа си. Стори му се, че вижда лицето на Бъд Пакърд. Мъжът беше коленичил до главата му и се опитваше да му помогне. Друг един от хората в града му подаваше нещо да пие.

— Ей, човече...

— Господин Линк, по-добре ли се чувстваш, а?

Всемогъщи боже!... Линк се почувства като ученик, който за пръв път докосва момиче! Обзе го внезапен срам и очите му се изпълниха със сълзи, затова той сложи ръка пред тях, сякаш слънцето му светеше.

— Искате ли още вода, господине?

Линк поклати глава. Мъжете не казаха нищо повече, а той си седеше там неподвижно и само се опитваше да си поеме въздух. Постепенно започна да се чувства по-добре. Бъд Пакърд беше от постоянните клиенти на „Розата“ — обикновено поръчваше бира или чаша вино и виното винаги го пиеше с бучка лед. Един от тихите и скромни хорица, които идваха да си поприказват с приятели на чашка.

— Видяхме едни, дето ти застреляха коня, господине — каза Пакърд. — Май се канеха да убият и теб.

— Виждам, че си се справил с един от тях. Сигурно си им показал някои неща. Кажи, даде ли им добър урок?

— Изненадан съм, че не са те очистили — пак се обади Пакърд.
— Тези са от хората на Коу, а като се има предвид какво се случи в кръчмата...

— Удари ли се, като падна от коня? — попита другият мъж.

— Да, достатъчно лошо при това — отговори Линк. — Момчета, наистина съм ви много задължен, защото се навъртахте насам. Помогнете ми да се изправя!

Те му подадоха ръка, той стъпи на крака и успя да запази равновесие. Раните пак го боляха, но не толкова силно, както преди. Линк се огледа и видя, че багажът му е разпилян навсякъде по поляната, но когато тръгна да събира нещата си, Пакърд го спря:

— Няма нужда да правиш това. Ние ще ги съберем. Поръчал съм на един приятел да докара каруца... Ще те откараме право в града, господин Линк.

Преди време бе вдигнал рамене и би се отказал от каруцата, но онова време отдавна си беше отишло, при това завинаги, и в този момент той нямаше нищо против да се вози в каруцата.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Закараха го до „Розата“, а Пакърд се качи горе с него като му помагаше, или по-точно — носеше багажа му.

После Линк трябваше отново да излезе навън, за да благодари на Пакърд за грижите, да му стисне ръката, а също и на останалите мъже и остана навън, докато те се скриха от погледа му.

Тогава влезе обратно в „Розата“. Макдаф в този момент слизаше по стълбите.

— Всемогъщи боже! Я виж кой се е върнал!

Неколцина от мъжете около бара се обърнаха да видят какво става и Линк чу, че някой в дъното подвикна нещо.

— Бяха сигурен, че са ти видели сметката и душата ти вече е в пъкъла! — каза Макдаф и изглеждаше някак разтревожен.

— Изникнаха малко проблеми по пътя... — отвърна Линк, без да му пука много дали мъжете около бара го чуват какво говори. Скоро случаят щеше да се разнесе и целият Колт Крийк щеше да научи за станалото.

— На някои от хората на Коу не им хареса това, че си тръгвам — продължи Линк.

— Мръсно копеле — ядосано отвърна Макдаф и бавно започна да слиза по стълбите. — Гадно копеле. — Приблужи се до Линк, огледа го добре и попита: — Имаше ли стрелба?

— Дребна работа, просто за поддържане на форма.

Макдаф въздъхна:

— Аз през цялото време си мислех за теб. Слушай, Линк, повече от сигурно е, че ще ме очистят покрай теб — и поклати глава. — Ела поне да изпия една чашка с добър барман. Да, ти наистина се справяше отлично. Хайде, ела да му обърнем по едно малко!

— Не, не.

Макдаф повдигна едната си вежда, както правят актьорите.

— Имам си други планове, но все пак ти благодаря за добрите думи! — отговори Линк и добави: — Ако искаш да ми дадеш някоя

стая под наем при теб, ще съм ти много задължен. И можеш да отнесеш нещата ми горе!

— По дяволите, разбира се, че ще ти дам покрив над главата! — измърмори Макдаф. — Но откъде смяташ да намериш пари, за да ми плащаш за стаята, ако не от собствената ми каса?

— Смятам да се захвана с друг вид работа, Макдаф. Къде живее шериф Суейзи?

— Този старец не може да ти бъде полезен с нищо! Сега в момента е на легло и по всичко изглежда, че едва ли някога ще може да го напусне.

— Къде живее той, Макдаф?

Много пъти досега Линк беше благодарил на Бога затова, че навреме е сменил името си. Само при споменаването на Франк Лесли той можеше да си навлече безброй неприятности. Наистина, много пъти се бе чувствал щастлив, че е променил името си. Беше също така благодарен на Бога и за посивелите си коси, а като че ли най-много се радваше на белега на бузата си. С него малцина биха могли да го разпознаят.

Но май никога не се бе чувствал толкова щастлив от този факт както сега, когато се разхождаше по улица „Бартоломю“ в центъра на Колт Крик. Ами ако тъкмо сега срещне някой, който го познава...

Той се опита да мисли за нещо друго, например да ангажира вниманието си с времето. А денят наистина бе хубав. Пролетта най-после беше настъпила и в това нямаше никакво съмнение. Напоследък, и то все по-често, човек можеше да види безоблачно небе, а това не бе съвсем характерно за планинските градчета. Над планините обикновено се мяркаше по някое и друго облаче.

Но днес не беше така. Не и днес. Времето беше чудесно. Наистина беше чудесно.

Няколко души се загледаха в него, докато минаваше по улицата. Но не бяха много. Той повървя известно време по тротоара, после пресече главната улица. Сега пък му се струваше, че прекалено много хора го гледат. Но го правеха прикрито. Поглеждаха го скришом и отново започваха да говорят с приятелите си.

Може пък и само да си въобразяваше, че е така. Възможно е. А дори и да беше така, не би ги обвинил. А ако тези хора смятаха, че е дал добър урок на Коу, тогава си струваше да го гледат. Едва ли някой от тях би го застрелял в гръб.

Господ му беше свидетел, че му беше писнало от всичко това. Кога най-после тези истории щяха да престанат. Но пък, от друга страна това беше нещото, което той вършеше най-добре.

Той се качи на отсрещния тротоар на „Главната“ и реши да се разходи, но без да се мотае по посока на „Розата“. Сега в момента смехът на Макдаф много би го зарадвал.

Тъкмо си беше проправил път през тълпата, която се беше събрала пред кръчмата „Лъки Севън“, когато усети как една здрава и силна ръка го хваща за рамото и го завърта. Линк се подчини и дори и не помисли да извади револвера си. Той леко приклепна, присегна се с лявата си ръка и улови дръжката на ножа си. Направи го толкова бързо и ловко, сякаш изнасяше цирково представление. Изобщо не се замисли. Направи всичко механично.

Имаше намерение да прободне човека в корема, но не успя. Пред очите си не видя колан, а рокля.

За момент Линк повъртя ножа в ръка и се почувди какво да направи и докато седеше и се двоумеше, получи доста силен удар в носа.

Един мъж, който беше наблизко, започна да се хили, след него се включиха и останалите. Но веднага щом видяха значката, всички едновременно престанаха да се смеят и замръзнаха по местата си. Линк чувстваше, че носът му пулсира от удара — изгледа момичето доста свирепо. Лицето ѝ беше кръгло, месесто и все още изразяваше яд, но и тя като всички останали се взираше в значката.

Значката представляваше малка звезда с шест върха, покрита с мед. На нея беше изписано „Шериф“ с много ситен шрифт, а под него с още по-ситен „Колт Крийк“.

— Съжалявам — започна да се оправдава момичето. После лицето ѝ пламна, тя вдигна очи и се взря в тези на Линк. — Не, не съм виновна аз. Ти, копеле такова, ме предизвика.

Няколко от зяпачите подсвирнаха на тези думи. Те я бяха смятали за дама или нещо подобно. Сега, след като чуха тези ругатни, си помислиха, че не е нищо повече от проститутка.

Беше облечена доста добре. Днес не носеше риза и панталон, нито пък жокейска жилетка, с каквата беше облечена предишния път. Беше си сложила тъмна рокля и елегантна дамска сламена шапка. Имаше и воал, но той беше отметнат назад. Беше ниско момиче, изглеждаше по-скоро много набита, а не дебела, имаше хубаво овално лице и големи, умни сиви очи. Изведнъж в главата на Линк нахлу споменът, че когато грабна момичето онзи ден и го цопна в калта, бе усетил, че отпред има завидно количество женственост.

Безделниците отново започнаха да се хият, като пускаха шегички по адрес на момичето и новоназначения шериф. Май разходките по улиците щяха да се окажат доста приятно занимание. За да бъде възприет като истински шериф, първото нещо, което трябваше да свърши, беше да оправи тази история с момичето, дето караше дилижанса. Целият град щеше да се хили зад гърба му, като си припомни как се е разправял с жена.

Шърмейн Суейзи беше много доволна. На лицето ѝ беше изписано чувство на задоволство от някаква трудна победа. Беше сцена, напълно достойна за театрален спектакъл. Старият Суейзи седеше в леглото си, подпрян върху възглавниците. Обикновено той отдалеч подушваше, когато един комарджия се приближи към него. До него седяха двама градски съветници, които трепереха само при споменаването на името Коу. Единият беше банкер, името му беше Нордстром. Той, горкият, едва успя да подпише документа, ръката му трепереше постоянно. Само да ѝ щукне някаква идея на старата Шърмейн и е готова на всичко, за да постигне своето. Може би беше грабнала една пушка и така беше убедила съпруга си да назначи Линк. Но, от друга страна, той се нуждаеше от закрила, така че едва ли е било необходимо да го уговаря дълго. Той и сам можеше да прецени кое е добро за него. Всъщност братята Коу бяха тези, които го накараха да си сложи тази значка и да поеме работата.

Интересното беше колко ниско под значката щеше да падне Линк. Всички шерифи, които познаваше, не бяха нищо повече от хора извън закона, които нямат смелостта да изпълняват докрай служебните си задължения. Наемните убийци пък, от своя страна, живееха като честни граждани. Не бяха много, но се срещаха и такива. Например Бил Тилгман или пък Том Смит. Те си бяха добри хора дълбоко в себе си.

Но ако имаш име, което се свързва с нещо нежелателно...

Той протегна ръка, хвана момичето, завъртя го и изви ръката му зад гърба. После я поведе към малкия затвор на Суейзи, а лентяите продължаваха да се заливат от смях.

— Ти — каза ѝ Линк — си арестувана за нападение над човек на закона.

Докато изричаше тези думи, той се стараеше да си придаде суров вид, гледаше сърдито и не помръдваше нито едно мускулче по лицето си.

Ключът за офиса на Суейзи беше в него и той го използва, макар че момичето му даде сериозен отпор на вратата. За малко да се сборичкат. Тя упорито отказваше да влезе вътре. Стаята беше съвсем малка, приличаше повече на килер за дрехи. Таванът беше много нисък, под стаичката имаше две килии и това беше всичко. Той набута момичето в тази отляво, затвори вратата и спусна резето. Един голям катинар беше сложен с цел да се подсили ключалката, но Линк не беше сигурен кой е ключът за него, така че не го използва. Пък и се смяташе, че е чак толкова необходимо.

— Ах, ти, нещастно копеле! — извика момичето отвътре. Гласът ѝ беше доста заглушен от желязната врата, но Линк чу думите ѝ.

Можеше да различи всеки шум, идващ отвътре. Няколко безделници се шляеха край прозорците, смееха се и подвикваха някакви шегички. Искаха да надникнат вътре, за да видят момичето.

Може би щеше да е добре да се направи нещо във връзка с това. Той отиде до вратата, отвори я и застана на прага.

— Ухаа — подсвирна един от тях. — Ти май се забавляваш вътре, а, шерифе?

Човекът беше дребен, широкоплещест. По всичко изглеждаше, че е обикновен работник и вероятно не се престараваше много-много в работата си.

Линк му направи с пръст знак да дойде и той се приближи. Продължаваше да се хили и сигурно си мислеше, че Линк го вика, за да се пошегуват и посмеят, но когато онзи се приближи достатъчно, шерифът му се усмихна, наведе се леко и го ритна по кокалчетата в глезените.

Мъжът беше силен и доста набит. Задържа се известно време на крака, като се опитваше да запази равновесие, може би си мислеше, че цялата история ще завърши с побой. Но болката постепенно го обхвана и той започна да се навежда напред. Линк отново пристъпи към него и го ритна още веднъж, този път в гърдите. Токът на обувката му изскърца при удара. Линк усети лека болка в глезена. Сега вече никой от зяпачите наоколо не гъкваше. Мъжът се заклатушка и се отдалечи малко от него, като през цялото време се опитваше да си поеме дъх.

Линк го ритна отзад в коляното и мъжът се строполи на тротоара, с ръце върху коленете си. Линк се приближи към него и го ритна за пореден път, сега отстрани в главата. Човекът изскимтя от болка и се отпусна. Вече плачеше и се опитваше да предпази главата си.

Останалите мъже се бяха отдалечили.

— Чуйте ме сега — обърна се към тях Линк, като повиши глас така, че всички да могат да го чуят. — По-добре би било за вас да не се мяркате наоколо, за да си правите шегички. А най-добре ще бъде, ако всеки си гледа работата. Ясно ли е?

И тълпата моментално се разпръсна.

Той постоя още малко пред затвора, като гледаше този, когото току-що бе натупал, да се провлачва надолу по тротоара. Никой не си спря да помогне на нещастника. После се върна обратно в сградата. Момичето беше притихнало. Той влезе в другата килия, изтегна се на твърдото легло, нахлупи шапката си върху очите и се приготви да подремне.

Докато лежеше, едната от раните му се поуспокои малко и го поотпусна. Чувстваше се леко уморен. Това, което се случи преди малко, го разтревожи. Сега Бог му беше свидетел, че би предпочел да е умрял сутринта, но да не се беше забърквал във всичко това. Чувстваше се много неловко. Ако това се бе случило преди години, изобщо нямаше да се трогне, но сега не беше така. Интересно как времето променя хората.

Не беше справедливо, годините наистина му бяха отнели много. Никога преди не се бе замислял за това. Вече се чувстваше уморен и изхабен. Да, наистина не беше честно. Навярно много хора си мислеха тези неща. Колко ли мъже и жени, когато се изправят пред огледалото,

изведнъж осъзнават, че животът им е отминал в по голямата си част и сигурно се чувстват бесни от този факт.

Франк Лесли не бе подозирал, че някога ще се чувства по този начин. Франк Лесли... Той отдавна не съществуваше. Линк трябваше да внимава какво върши отсега нататък, за да не му се наложи отново да тръгне на път и да си избира ново име. Засега смяташе да поостане в Колт Крийк, а това означаваше, че скоро няма да си сменя името. Когато човек стои на едно място, не му се налага да си измисля различни имена. Но в града имаше доста мошеници, може би някой ден някой ще го предизвика и тогава Франк Лесли не би могъл да остане равнодушен. Сигурно ще му се прииска да си изпробва ръката както в добрите стари времена.

Не си струваше да се безпокои за годините си, все още не се чувстваше стар. Пък и беше от хората, дето не са предразположени да доживеят до дълбоки старини.

Докато лежеше на кревата, усети, че мускулите му леко се отпускат. Може би не трябваше да рита онзи мъж, май щеше да е по-добре да му беше спестил последния ритник и да не го разплаква и унижава чак толкова. Човек не бива да си създава удоволствия, като бие други хора. Такива хора са някак празни, щом им се налага да си запълват живота с подобни неща. Да бие, да убива...

Линк се унесе в сън.

Сънуваше, че говори с момичето в обора. В съня му тя не беше глупава, не беше няма, нито пък малоумна. Седяха в преддверието на една хубава къща в някакъв голям град, по улиците минаваха файтони.

Момичето се държеше като истинска дама. Седеше върху диван, застлан с покривка от конски косми, каквито бяха модерни сега, а отгоре на облегалката имаше дантелено каренце. Тя наливаше чай в сребърен сервиз. Говореха си за надбягвания с коне в Сарагота, Ню Йорк, което накара Линк да си помисли, че градът, в който се намираще насън, е Ню Йорк Сити. Докато разговаряха, той се пооблегна малко и се опита да види през прозореца дали наистина е същият град.

— Какво, за бога правиш, господин Лесли? — попита момичето. Тонът ѝ беше като на истинска дама. — Какво гледаш от прозореца на

баща ми?

Линк не знаеше как да ѝ обясни, че всъщност не знае в кой град се намират и пушна някаква шега от сорта, че когато е на парти с чай, красивите момичета го карат да се чувства напрегнато и затова е погледнал навън. Тя се разсмя от сърце. Носеше бяла рокля и изглеждаше много красива в нея, косата ѝ беше събрана на тила така, както си носят косите омъжените дами и той долавяше приятен аромат от тялото ѝ, когато тя се навеждаше, за да налее още чай.

На една масичка видя табличка с курабийки, отгоре бяха обилно поръсени с пудра захар, но реши да не си взема от тях. Ако тя му предложи, може да си вземе и две, но не би се осмелил да помоли. Докато яде първата, ще остави втората на салфетка върху коленете си. Изглеждаше прекалено слаба за истинска дама, но въпреки това беше много красиво момиче. Предполагаше, че е омъжена.

Продължиха да си говорят за надбягванията, за времето в Сарагота, за това колко зле влияят на хората в града комарджиите и мошениците. Преди да се появят те, тук било много спокойно.

Линк се надяваше тя да не попита кой кон е спечелил в надбягванията. Замисли се дали беше Бони Бен. Беше Бони някой си...

— Ще си вземете ли сладки, господин Лесли? — попита тя.

Той забрави за намерението си да си вземе две, пресегна се и си взе една сладка. Видя, че ръката на момичето е тънка, но мръсна. Загрубели от работа, ноктите ѝ бяха изпочупени. Въпреки това китката ѝ беше нежна.

Линк остави салфетката си да падне на земята, после се наведе да я вземе и погледна под масата към глезените на момичето. Тънките ѝ изцапани крака бяха боси, а роклята ѝ разкриваше краката и понагоре от глезените. Те също бяха мръсни и напукани, изгорели от слънцето. Докато се взираше, той забеляза тънка струйка засъхнала кръв, която се беше спуснала по вътрешната страна на бедрото ѝ. Усети миризмата на съсирена кръв.

После той отново се настани в предишната поза, сложи салфетката на коленете си — за съжаление, беше изпуснал сладката. Момичето му се усмихна от другия край на масата — сега отново беше дамата в бяло, и каза:

— Какво видяхте под масата на баща ми, господин Лесли? Нещо тайно ли открихте?

— Не — отговори той. — Просто изпуснах салфетката си.

Тя се усмихна:

— Мисля, че открихте тайната ми. Виждате ли, там, между краката ми, едно място има там и от него излиза кръв. Аз... не смея да попитам никого затова, то си е нещо много лично...

Някой зачука по стената...

Линк се събуди... все още беше в просъница и се зачуди откъде може да идва това хлопане. Все още се чувстваше така, сякаш е на чай с момичето и не тази случка с чая, а това хлопане в момента му се струваше като сън.

Момичето от дилижанса чукаше по стената и проклинаше:

— Ти, проклето копеле, пусни ме веднага оттук, чуваш ли! Пусни ме, иначе жестоко ще съжаляваш за това.

Май не беше само чукане и блъскане по стената. Изглеждаше повече като ритане, вероятно тя наистина риташе с всичка сила по стената.

Линк отърси глава, за да се освободи от съня напълно, нахлузи ботушите си и се изправи. През прозореца се виждаше вече залязващото слънце. Беше време за вечеря. За затворничката му също беше време за вечеря и той се зачуди дали да не я освободи. Май забавленията му бяха достатъчни. Негов затворник! Звучеше доста странно.

Когато излезе от стаята, тя вероятно го усети, защото започна да блъска по вратата още по-силно. Не преставаше да ръси ругатни и проклетия.

Линк махна резето от вратата ѝ, отвори я тъкмо когато тя се канеше да нанесе по нея поредния си ритник.

— Веднага престани с този шум, чуваш ли! — каза Линк. — Ако искаш да излезеш, престани да крещиш.

— Можеш да ми целунеш задника, ако желаш. — Сега тя звучеше като долнопробна курва. Но след като изрече това, се изчерви от смущение. Може би не беше чак такава куражлийка, за каквата се представяше.

— Сега ще стоиш мирна — каза ѝ Линк. — Аз ще ти донеса нещо за ядене, а на сутринта ще те пусна да си отидеш.

Тя като че ли отново се канеше да започне с обидите и заплахите и това го накара да добави:

— Само един глупак се прави на по-смел, отколкото е в действителност. — После се обърна и затвори вратата зад гърба си.

Докато се движеше към „Розата“, за да вземе нещо за ядене, като че ли никой не му обърна никакво специално внимание. Беше решил, че може да ступа още някого, за да му вземе страха, но никой не се и опитваше да го предизвика. Ако се съди по броя на хората, които непрекъснато се мотаят из кухнята и търсят нещо за ядене, то старият китаец сигурно бе най-добрият готвач в света.

Няколко души погледнаха към Линк с крайчеца на окото си, но никой не се осмели да се взре в него. Никой не му пожела и добър вечер. Вероятно мненията в града за новия шериф се различаваха. Сигурно имаше такива, които си мечтаеха старият Суейзи отново да се изправи на крака и да се появи наоколо. Честно казано, Линк също беше разкъсван от противоречиви чувства по този въпрос. Единият от вътрешните му гласове му нашепваше, че само се прави на глупак с тази шерифска значка. Но все още не беше приключил с братята Коу, така че не беше зле да има тази значка.

„Розата“ беше препълнена, когато той се появи там. Един от мъжете, които стояха около бара, държеше в ръка чаша бира. Странното при него беше, че носът му беше превързан. Но макар и с превръзка, Линк го разпозна, това беше единият от мъжете в обора. Човекът не изглеждаше кой знае колко зле. Просто носът му беше малко по-къс, но имаше и хора с такива носове, така че нямаше нищо странно. Изглеждаше дори весел, шегуваше се, смееше се и въртеше бирата в ръцете си. Линк се огледа дали и червендалестия не беше някъде наоколо. Той не беше от хората, дето се предават лесно, и може би щеше да поиска да си отмъсти затова, че е бил бит. Огледа се внимателно, но не откри мъжа, когото търсеше. А може би мъжете бяха забравили историята и нямаха намерение да се захващат с него отново. Почти се убеди в това, когато видя, че един от мъжете посочва към него и обяснява нещо на онзи с превързания нос. Говореше му или за стрелбата, или за нещо друго, но човекът със скъсения нос изобщо не даде признаци да го е виждал. А и горе, в сламата, светлината беше много оскъдна...

Линк си проправи път през тълпата — не му се налагаше да се блъска в хората. Стигна до бара и извика на един мъж с мексикански черти. Поръча си малко бира и малко уиски, направи се, че не

забелязва как от двете му страни мъжете се отдръпнаха. Изпи първо уискито, после и бирата. Човекът, дето приличаше на мексиканец, май си разбираше от работата. Беше малко бавничък, но изпълняваше всички поръчки както трябва. Макдаф работеше в другия край на бара и явно имаше проблеми, не успяваше да се справя с поръчките.

На Линк му омръзна да гледа около себе си толкова празно място. Обърна се към един мъж, който седеше от дясната му страна, беше висок мъж, облечен като работник, но имаше фини бакенбарди като на истински джентълмен.

— Днес денят беше хубав и топъл — заговори Линк. — Много е приятно, че зимата най-после си отиде.

— Да, сър, наистина е така — отвърна мъжът, като леко повиши глас, за да надвика шума в заведението. — Със сигурност е така.

— Ще ми бъде приятно да те почерпя една бира — продължи Линк, но се чувстваше доста неловко, защото единствените пари в джоба му бяха собственост на града, всичко двайсет долара. Това беше авансът му от заплатата като шериф. Вероятно това беше идея на Шърмей, сигурно е решила, че той ще се чувства задължен, след като е приел парите. Биваше си я тая жена, все още знаеше как да постигне това, което иска.

— Ами, чувствам се много задължен от това предложение, но нямам време, наистина бързам — каза онзи с елегантните бакенбарди. — Може да се уговорим за друг път. — Той бързо допи пиетието си и изчезна.

Наистина, славата, която човек си спечелва, като убива хора, никак не е завидна. По-добре никога да не се увенчаваш с подобна слава.

— Каж ми сега, шерифе, всичките ми клиенти ли смяташ да прогониш от кръчмата? Престани да ги плашиш, по дяволите!

— А ти ще пиеш ли една бира с мен, Макдаф?

— С парите от моята каса ли?

— Не, това са шерифски пари, шотландцецо.

— Тогава предпочитам аз да си платя моята бира — отговори Макдаф. — Така съм свикнал, в противен случай ставам много нервен. Довечера тук ли ще спиш? — Той помахна към новия барман да гледа добре работата си.

— Смятам да остана да спя в затвора.

— Няма съмнение, точно там ти е мястото — отвърна Макдаф. — Предполагам, че ще искаш Джорди да ти пренесе нещата там.

— Не, и утре става — каза Линк. — Ще съм ти много благодарен. Точно в момента не съм съвсем способен да пренасям багаж.

— Това е от възрастта — отново подхвърли Макдаф. Беше изпил вече половин чаша бира и в гласа му се усещаше известно задоволство. — Какво мислиш за новия ми барман? Не е толкова сръчен в разнасянето на бирите, но не е и сръчен като теб, когато бърка в касата ми.

— Изглежда ми почтен, пък и щом не прибира от теб, сигурно е такъв. — От този разговор Линк малко се поотпусна и се почувства по-добре. — Обаче си е бавничък.

— Да, така е. Не бърза да налива уискито в гърлата на тези глупаци. — За момент Макдаф започна да хапе мустака си и гледаше Линк с крайцеца на окото си. — Няма нужда — каза той, — няма нужда да стоиш в Колт Крийк, освен ако, разбира се, не ти пука за онези Коу и какво ще стане с тях. Ако не държиш да се разправиш с тях...

Линк го погледна направо в очите.

— Аз... ами това е идея на няколко от нас. Ако искаш, можем да те замаскираме в някой товарен вагон и да те изпратим, в който искаш град. Никой няма да може да те открие там. Коу не са толкова умни, че да се сетят.

Линк си представи ситуацията от всички страни. Представи си дори как братята Коу минават на конете си край вагоните, хият се и надничат където им хрумне. А огромните им пушки са в ръцете им. Съвсем ясно виждаше всичко. Дори чуваше смеха им. Друг начин, по който можеше да напусне града, беше да се преоблича като жена. Може дори да си сложи синьо боне на главата. Щеше да помоли онова момиче с голямата уста да го вземе с дилижанса.

— Не, не — отговори той и Макдаф отмести погледа си от него.

После кръчмарят допи бирата си, остави чашата внимателно върху бара. Без да се обръща към Линк, каза тихичко:

— Един нает от Коу беше тук и биеше бира само преди час. Изгърва се, че Били Коу и Рийд Коу се били завърнали. Проклети да са, днес следобед се прибрали в ранчото. Сигурно са оставили конете

си без дъх, докато са препускали насам. А съм и повече от сигурен, че Анс Коу им е пратил телеграма от Битънат.

— Рано или късно и това щеше да стане — отговори Линк и се почувства доволен, че няма да чака дълго.

— Само това ли ще кажеш? — попита Макдаф. — Само това ли, глупак такъв. Те са довели със себе си и наемен убиец. Какво ще кажеш за това, а? — Той не спираше да си играе с чашата за бира. — Надяват се онзи да уреди сметките вместо тях.

— Как се казва този човек? — попита Линк. По очите на Макдаф разбра, че той знае името му, или поне знаеше каква слава му се носи.

— Името му е Биси — отговори Макдаф. — Хенри Биси.

Линк беше чувал това име. Този човек беше убивал жени. Май беше някъде в Орегон. Може би е доста сръчен с пистолета, но това не го беше чувал.

— Да, чувал съм това име.

— Така ли? — каза Макдаф. — Чувал си значи. А знаеш ли случайно, че този кретен отвлякъл една жена и дъщеря ѝ, докато мъжът ѝ се мотаел някъде наблизо? Замъкнал ги в гората, изнасилвил ги и двете, после ги завързал около едно дърво, покрил ги с шума и ги изгорил живи.

Макдаф кимна на мексиканеца да му донесе още една бира.

— А това беше ли го чувал, а?

— Да, нещо от този род. Знаех нещо за убийството на някакви жени.

— Той е убивал и момичета, но когато става въпрос за мъже, е доста сръчен с пистолета. Мъжът на онази жена заедно с още шестима други тръгнали да го гонят. Преследвали това копеле повече от месец.

Макдаф взе бирата си, сръбна една глътка, после обърса пяната от мустаците си.

— Двама от преследвачите все пак успели да си спасят кожата. Казват, че една нощ Биси се промъкнал до лагера им, докато спели. Копелето пропъзляло до тях, в ръката си носел остра испанска кама. После ей така, без да му мигне окото, забучил тази кама в очите на всеки един от тях и я забивал навътре, докато стигне чак до мозъка. И докато извършвал пъкленото си дело, не се чул нито звук. — Макдаф отпи още една глътка от бирата си. Пое си въздух и продължи: — Така направил със съпруга на онази нещастница и още трима от приятелите

му. Тогава отнякъде се появил нощният пазач и Биси започнал да стреля срещу него. Последните двама от преследвачите успели да се спасят с бягство. Нямали коне, нищо, само тичали. След седем дни се появили в някакъв град — целите били в рани, дори нямали обувки на краката си.

— Като те слушам, онзи трябва да е напълно луд — каза Линк.

— Луд също като бясно куче, нали ги знаеш кучетата? Като побеснеят, тичат наоколо, хапят езиците си и плюят кръв. Но като го видиш, не би могъл да си помислиш такива неща за него.

— Ти виждал ли си го?

— Да, беше във форт Джеймс. — Макдаф понижи гласа си. — Аз и един човек на име Помфред бяхме там на хотел. Този Биси от време на време отсядал там. Ние се страхувахме да не би да се появи точно докато сме там. И все пак, когато го видиш, не можеш да си помислиш, че нещо не му е в ред. Едър мъж, добре облечен, винаги носи някакво ексцентрично елече — или на райе, или нещо подобно. Освен това има дар слово този Биси. — Макдаф килна шапката си назад към тила. — И така, през една хубава нощ чух от горния етаж страхотен шум, викове, писъци... после смях. Помислих си, че е обичайната пиянска история с жени. На сутринта момичето отишло в стаята на Биси да почисти както му е редът. Но, о, боже! Това, което видяла там горе, е най-смразяващото нещо, което знам. А писъкът, който тя нададе, е най-сърцераздиращото нещо, което съм чувал някога. Господи, онзи писък... Биси беше убил една жена в стаята си. При това много уважавана жена, сестрата на зъболекаря в града. Чудовището я разпорило, извадило от тялото ѝ вътрешностите и, да горя в пъкъла, ако не казвам самата истина, обесил я със собствените ѝ вътрешности.

— И градът не реагира ли на това?

Макдаф се засмя и поклати глава:

— Разбира се, че реагираха. Дори писаха на Главния шериф, но когато властите тръгнаха да го преследват, Биси вече имал солидна преднина. Онова мръсно копеле беше изчезнало веднага, щом извършило пъкленото си дело. Все се чудя защо ли оная жена се е съгласила да се качи в стаята му. А беше зряла и почтена жена, вдовица, не беше някое наивно девойче. Но Биси вероятно е планирал всичко свършено точно. Когато Палмър и останалите мъже отишли

при Щатския шериф, го открили мъртъв. Биси му бил смачкал главата като че ли на картонена кутия. Направо бил неузнаваем.

— И тогава ония в града се отказали от по-нататъшни действия, така ли?

— Направо побягнали като от дявола. А що се отнася до мен, тогава изобщо не ги обвиних за решението им, а и сега не би ми минало през ум да ги обвинявам. Следобед Биси излязъл на разходка, помотал се малко из града и се отбил да изпие нещо в заведението на някой си Тоубит. И отново проявил великолепно си чувство за хумор. Винаги е много забавен, да знаеш...

— Звучи направо чудовищно, особено пък ако го чуе жена или някой не дотам куражлия — каза Линк. — И този човек все още е на свобода и при това е приятел на Коу?

— От това, което съм чувал — Макдаф понижи глас още малко, — той участвал от време на време в представления на някой пътуващ театър, но никога не се сближавал много с когото и да било. Преобличал се по различен начин и затова е трудно да го открият и заловят, но и това ще стане някой ден. Хората на закона не забравят лесно подобни отрепки. Някой ден ще го хванат, ще го изправят пред съдията и ще го обесят в центъра на града.

От думите на Макдаф Линк предположи, че в онази нощ той едва ли си е помислил, че писъците са от пиянска оргия. Вероятно е знаел, че жената се намира в отчаяно положение, но се е страхувал да направи каквото и да било. Трудно е... Трудно е да обвиниш човек, който не е професионален стрелец, за това, че не се е качил горе и не се е изправил лице в лице срещу човек като Биси. Но самият Макдаф май се чувстваше виновен и като че ли не можеше да си прости, че не се е намесил.

— Хайде да не се занимаваме повече с това, а? — предложи Макдаф и кимна към залата, с което искаше да каже, че около тях в момента има твърде много хора.

Да, наистина имаше много клиенти, но около Линк все още имаше достатъчно свободно място. Макдаф си проправи път, размени по някоя друга дума тук-там и се отпрати към стълбите за втория етаж. Когато изкачи и последната от тях, той се обърна към Линк:

— Сега ме чуй добре, господин Велик Стрелец! Виждал съм те как стреляш в бар и трябва да ти призная, че си доста добър. С

пистолет може и да си по-бърз от Биси, това не мога да кажа със сигурност. Може да си по-бърз дори от Рийд Коу, макар че много се съмнявам в това, да не говорим за Били Коу, него наистина си го бива, при това е гадно копеле. Това, което искам да ти кажа, е, че нито ти, нито който и да било друг, е толкова жесток и в същото време толкова бърз, че да може да се справи с тези тримата едновременно.

Линк протегна ръка, потупа Макдаф по рамото и каза:

— Ти наистина си добър приятел, Мак, но аз...

— Само не ми казвай, че нямаш друг избор! — прекъсна го Макдаф. — Всеки глупак има поне една възможност да избира и може да избяга, ако пожелае. Казвам ти, че ще те измъкнем...

— Но аз не искам да се измъквам — отговори Линк и с изненада откри, че действително е така.

Макдаф отмести ръката му от рамото си.

— Тогава сигурно много ти се иска да умреш — отчаяно промърмори той.

Линк тъкмо се канеше да започне да му обяснява, че не знае какво точно иска, но реши да не го прави. Тази тема беше прекалено лична, за да я обсъжда точно сега. Той се изненада, че изобщо му е хрумнала подобна идея. Макдаф седеше и го гледаше, като явно очакваше някакъв отговор. Но след като Линк не каза нито дума, той изпуфтя през мустаците си като изтощен кон.

— Ти наистина си глупак, господине, и аз не мога да направя нищо повече за теб. — Той се обърна и тръгна по коридора. След няколко крачки се обърна и каза: — Утре сутринта Джордж ще ти донесе нещата — и добави: — Желая ти късмет и Господ да ти е на помощ. — После затвори вратата зад гърба си.

Едно от предимствата да бъдеш стрелец и побойник е това, че винаги предизвикваш противоречиви чувства у хората. Що се отнася до Макдаф, той се оказа верен и честен приятел. И точно защото беше такъв, много искаше Линк да избяга, за да се спаси, като че ли се страхуваше за собствения си живот. Наистина беше много добър човек. Но гордостта на Линк не му позволяваше да изчезне. Колко от великите стрелци биха се уплашили и избягали, вместо да се опитат да попречат на Хенри Биси да продължава да извършва злодеянията си?

Навярно не са много. Със сигурност са малцина.

Линк все още уважаваше Макдаф като приятел и не го обвиняваше, задето се е загрижил за него толкова много, че иска да го скрие в товарен вагон, за да го изкара от града.

Линк тръгна обратно по посока към вратата. Имаше много хора, вдигаше се голям шум, няколко от посетителите танцуваха, или поточно подскачаха около пияното заедно с двете глухоними момичета. За пръв път Линк чуваше някой тук да свири на пиано. Беше някакъв продавач с яке на жълти квадратчета, а косата му беше много мазна.

Линк мина по страничния коридор и се отправи към кухнята. Мястото беше точно същото, както и последния път, когато беше тук. Китаецът се въртеше около печката, до масата бяха насядали гладни клиенти и всички се тъпчеха, като че ли не бяха яли от няколко дни. Огромният мъж, който и предишния път беше тук, пак седеше на масата и пред него имаше струпана храна колкото за трима яки мъже. Въздухът в кухнята беше изпълнен с различни миризми — на ядене, на дърва, на кожа, на уиски и пот.

Краткият сън в килията го беше ободрил. Линк изведнъж усети, че е гладен. Гладен, а все си мислеше, че ще се чувства като човек, на когото много му се иска да умре и изобщо няма да усеща глад.

Няколко от мъжете в кръчмата го погледнаха и му кимнаха приятелски. Някои пък се взираха в значката му. Линк предположи, че мненията на хората относно новата му работа са доста противоречиви. Повечето сигурно се чудеха кога ли братята Коу ще дойдат да го очистят, дали днес или пък утре... Вероятно много облози бяха сключени по този повод. И Линк някога беше участвал в подобни залози. Някои от тях беше спечелил, други беше загубил.

Старият китаец взе една лъжица и започна да разсипва порции, но преди това помахна на Линк с нея.

— Ще вечеряш ли, господин шерифе?

Завързаната му на две брада отново се разклати, докато говореше.

— Да, а освен това ще искам и още една, за да я занеса на затворничката ми. — Тези думи го накараха да се почувства много странно. Реши, че ще си отдъхне с облекчение, когато цялата тази история приключи.

Двама мъже му направиха място в края на масата. Китаецът се приближи с усмивка и му подаде една чиния. Изражението на стареца

подказваше, че вероятно той си мисли, че Линк просто се забавлява, сякаш е на сцена в ролята на шериф, и никой не е в състояние да го убеди, че не е така.

Огромният мъж седеше малко встрани от него и сега беше зает с това да подрежда множеството чинии с храна пред себе си. Явно се канеше да се нахрани стабилно както обикновено. Имаше няколко чинии със салата, няколко с различни видове месо. По всичко личеше, че гозбите на китаеца много му допадат. Линк изяде колкото може от храната си, но не успя да погълне и една трета от порцията. После си наля чаша студено мляко. Вече се чувстваше много добре. В кухнята не се чуваше почти нищо друго, освен цвърченето на яденето върху печката и тракането на прибори. Поседя известно време заслушан в тези шумове и реши, че му действат успокояващо. Почувства се отпочинал и ободрен.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Линк се усмихваше, докато отключваше вратата на шерифския офис. Носеше вечерята на момичето. Двама мъже, по всичко личеше, че са обикновени безделници, подсвиркваха и подвикваха някакви закачки под прозорците на един публичен дом, който се намиреше на улица „Пиърсън“. На път към офиса си Линк беше налетял на тях. Те забелязваха значката му. Когато им каза да млъкнат и да изчезват, единият от тях — дребен плешив човечец — измърмори нещо, което значеше да върви по дяволите. Линк не обичаше да удря хората с пистолета си — не за друго, ами не беше добре за оръжието. Беше срещал търговци на добитък, които често удряха с пистолетите си, обикновено 45-ти калибър, конете между ушите и после много се чудеха защо оръжията им стрелят накриво.

Затова предпочете да цапардоса мъжа с подноса, на който носеше храната на момичето. Вложи доста усилия и остана много доволен от резултата. При удара се чу смешен тъп звук. Мъжът се отпусна в ръцете на приятеля си и Линк още веднъж ги посъветва да млъкнат и да си вървят вкъщи. Те тръгнаха по пътя си, а той — по своя. Надяваше се, че за днес беше приключил със задълженията си. Братята Коу доста се бяха потрудили да научат жителите на Колт Крийк да се подчиняват и Линк им беше благодарен за това. Нямаше нищо против за няколко дни да играе ролята на способен шериф, а това предполагаше през нощта да се грижи за спокойствието на мирните граждани. Но значката щеше да бъде от полза повече за него самия, отколкото за жителите на града.

След като бутна вратата и влезе в офиса, той бе посрещнат от сърдити викове, идващи някъде от тъмните кътчета на долния етаж. Явно на затворничката не ѝ допаднаше много сегашното ѝ място.

— Хайде, по-кратко — извика към нея Линк. — Хайде, млъквай, донесох ти вечерята.

Не ѝ спомена обаче, че същата тази вечеря му беше послужила като средство да се справи с неколцина пияници.

— Пусни ме оттук, гадно копеле!

Грубият ѝ език започна да му омръзва. Запали един фенер, който се намираше върху бюрото му, или по-точно върху масата, и на бледата светлина, която идваше от него, отиде до вратата и я отвори. Момичето се беше сгушило в края на килията. Погледна към слабата светлинка, която мъждукаше от фенера. Изглеждаше много уплашена и приличаше на малко коте.

— Хайде, по-кратко сега, ела да изядеш вечерята си.

Линк стоеше изправен до вратата и до него достигна миризмата на евтин парфюм. Тя наистина миришеше като уличница. Тази миризма на евтин парфюм се смесваше с друга — с тази на урина, явно момичето беше използвало кофата, която стоеше вътре точно за такива цели.

— Хайде, излез оттук и ела да се нахраниш.

Тогава тя стана и бавно тръгна към светлината на фенера. Забеляза на масата таблата с яденето и се настани на стола. Явно беше много гладна, защото лакомо се нахвърли върху храната, но с едното си око непрекъснато следеше Линк. По дяволите, чак сега се сети, че беше забравил да вземе прибори за хранене. Чувстваше се страшно неловко, като я гледаше как яде месото с пръсти. Линк се огледа наоколо за нещо, което би могло да свърши работа. Тогава тя погледна в таблата по-внимателно и извика:

— Каква е тая гадост? Всичко тук е станало на каша!

— Сигурно съм се блъснал някъде.

— Блъснал ли? Сигурно си пребил някого с това! Изглежда повече от ужасно. Проклета да съм, ако вкуся повече и хапка от тая гадост.

— Както желаеш — отговори Линк. — Но имай предвид, че и утре няма да излезеш оттук. Виж, съжалявам, че при удара всичко се смеси, но най-добре ще бъде, ако се опиташ да го изядеш. Мога да ти гарантирам, че нямам никакво намерение да ходя да ти вземам друга порция.

— Абсолютна гадост — рече момичето, наведе се над таблата и се изплю в нея. — Защо не го изядеш ти, а, шерифе?

Линк усети, че лицето му пламва, но се опита да запази спокойствие. Дръпна един стол и седна срещу нея.

— Как се казваш, госпожице? — попита той с тон, напълно подобаващ на сегашната му професия.

— Нанси Плам — отговори тя, а Линк реши, че това име никак не звучи зле. Беше напълно подходящо за закръгленото ѝ лице и набитата ѝ фигура.

— Но всички ми викат Нан Файтонджийката — добави тя с огромно задоволство. — Никой от мъжете в града не може да управлява впряг от четири коня по-добре от мен, а моите коне са едни от най-дивите по тези места.

— На колко години си, Нанси? — Според него, тя беше прекалено млада, за да си служи с такъв език. По всяка вероятност нямаше повече от деветнайсет, най-много дващест.

— Това изобщо не е твоя работа — отвърна тя и плъзна по масата към него табличката с ядене. — Защо не изядеш тая помия? И, по дяволите, кога най-после ще ме пуснеш оттук? Трябва да товаря стока, а имам и определено разписание, което трябва да спазвам. Не мога да си седя тука просто ей така.

— Само работиш като водач на дилижанса или ти самата си собственичка и имаш личен интерес от цялата тази история?

— Имам интерес да работя, и то не малък, цели трийсет и пет процента.

Тя бутна стола си назад и се изправи:

— Какво ще кажеш да ти дам един малък подарък — десетдоларова монета, при това златна, а? Това си е добра сделка. Аз трябва да си върша работата, а досега не съм виждала шериф, който да обръща гръб на златото, а?

Линк се оказа напълно прав. Тя беше от момичетата, които идват много на запад, за да си изпробват късмета. Съдейки по акцента ѝ, сигурно беше някъде от Мисури или от Канзас. Вероятно бе наследила някаква сума от майка си или от леля си, казала е сбогом на фермата, в която е израснала, и е тръгнала на запад, където можеше да се чувства напълно свободна да работи наравно с мъжете и да прави каквото си пожелае. Нямаше никакво съмнение, че някой я е учил да кара впряг и трябваше да ѝ се признае, че се справяше доста добре. Много от мъжете не можеха да се мерят по сръчност с нея. А и с камшика работеше доста добре.

Линк забеляза, че затворът я плаши. Тази твърдоглава и опърничава Нан Файтонджийката май че за пръв път виждаше затвор от вътрешната му страна. Разбира се, той би могъл да я пусне. Тя му беше свалила шапката, а той я метна в калта заради това. Тя го удари, а той я тикна в затвора заради това. Бяха квит, не беше необходимо да я държи заключена тук през цялата нощ и да я плаши още повече.

— Ето — каза тя и метна на масата пред него десетдоларовата монета. — Това е много повече, отколкото можеш да изкараш ти с твоята честна професия. Сигурно и две седмици няма да са ти достатъчни да работиш, докато вземеш толкова. А сега ме пусни да си вървя.

Тя тръгна към вратата на офиса и мина толкова близо до него, че чак го докосна. Линк се ядоса, стана и тръгна към вратата, за да я спре. Този неин език наистина ѝ спечели една нощ в затвора.

Протегна ръка и я хвана, но тя се извъртя много бързо, като котка, стрелна дланта си около кръста му и хвана дръжката на неговия „Бисли“. Линк моментално сложи ръката си върху нейната, за да ѝ попречи да извади пистолета. Извърна се към нея, притисна я към стената и тя изпусна дръжката. Нададе писък, който изразяваше гняв, и започна да маха с юмруци във въздуха. Тази реакция беше напълно присъща за поведение на мъж.

Линк се опита да я удари, но тя се спусна към него и улучи точно момента, в който той разтвори юмрука си. Дланта му с все сила се залепи на бузата ѝ. Ударът явно беше доста силен, защото главата ѝ се отметна леко назад, а тя политна и се залепи на стената.

Момичето се плъзна по пода. Беше като заслепена. Клепачите ѝ се движеха бързо. Линк се наведе към нея, прихвана я под раменете, поизправи я и я понесе. Токовете ѝ се влачеха по земята.

Тази млада госпожица наистина си беше изпросила една нощ в затвора. Тя се съвзе напълно, когато я слагаше на твърдото легло.

— Оох — изпъшка тя и този звук постепенно се превърна в крясък — Ооо, не... — Гласът ѝ беше толкова силен, че можеше да събуди и умрял.

Линк я просна върху леглото, метна се върху нея и притисна ръка към устата ѝ. Той усети, че тя започна силно да го хапе и присви пръстите си, за да ѝ попречи да го направи.

— Затвори си устата! — изкрещя той право в ухото ѝ, така че нямаше никакъв начин тя да не го чуе. Но нямаше никаква полза. Тя се мяташе и го риташе, и изглеждаше толкова ядосана, сякаш се канеше да го убие. Вдигна ръцете си и се канеше да го издере целия.

В един момент Линк се оказа в особено трудна ситуация, тъй като усещаше, че използва прекалено много сила и направо може да я премаже, но от друга страна, трябваше на всяка цена да я накара да престане да крещи, защото, както беше започнала, щеше да събуди половината град и хората щяха да тръгнат да гледат какво става в затвора. Ситуацията беше толкова неудобна, че на него започна да му става смешно. Постепенно започна да се смее все по-високо и толкова се унесе, че тя за малко щеше да се измъкне от ръцете му.

Наистина трябваше да спре и да застане сериозно, както подобава на общественото му положение. Момичето не спираше да се мята и ако продължаваше да се движи по този начин, без да иска, Линк можеше да я нарани. Той нямаше нищо против по-грубите мерки за укротяване на момичетата и неведнъж беше използвал силата си в публичните домове. Още веднъж се затвърждаваше убеждението му, че най-добрата школа, през която може да премине един мъж, е школата на жените и бардаците.

Линк разтвори дланта си, но не я отмести от лицето ѝ. Устата ѝ беше напълно затворена, той неволно вдигна пръст и го притисна към едната ѝ ноздра, така че тя отникъде не можеше да си поеме въздух.

— Задушavam се! — успя да изрече през зъби тя.

Продължи да се мята. Движенията ѝ започнаха да стават съвсем хаотични. Все още се опитваше да рита и да го отблъсне от себе си, но вече беше значително по-слаба. Ударите ѝ рядко успяваха да го улучат, а още по-малко — да му навредят. Очите ѝ — сиви и огромни — отчаяно се взираха в неговите и молеха да ѝ позволи да си поеме дъх. Той усещаше, че движенията ѝ стават все по-слаби и по-слаби. После се наведе по-ниско над нея и тогава тя със сетни сили се надигна. При това движение меката ѝ гръд докосна тялото му. Тя отново се опита да се извърне и да се измъкне от ръцете му, за да си поеме въздух. При това движение полата ѝ се надигна и разкри белите ѝ закръглени бедра. Линк усети миризмата на тялото ѝ, която представляваше смесица от пот и евтин парфюм, а когато полата ѝ се повдигна, той долови и специфичния мирис на интимните ѝ части.

А долу, в панталоните му, пенисът му отдавна се беше втвърдил. Не, не, не беше честно, не биваше да се възползва от ситуацията...

По дяволите! Още утре братята Коу можеха да му видят сметката. Ако не утре, то със сигурност в някой от следващите дни. Защо ли не я освободи... Мислеше си да го направи и тъкмо се канеше да го стори, тя посегна за пистолета му и с това промени изцяло намеренията му.

Той отмести ръката си от лицето ѝ и чу отчаяните, хлипащи звуци, които тя издаваше в стремежа си да си поеме въздух. Тогава се надигна, отиде до вратата на офиса и я отвори. Отвън на улицата се мяркаха неколцина мъже. Някои, силно почерпени, се бяха отправили към къщи, но едва успяваха да запазят равновесие, по-надолу пък други няколко товареха една каруца с дървен материал. Като че ли никой не беше чул крясъците на момичето, нито пък някой се канеше да ѝ се притече на помощ. Улиците бяха много тъмни, трябваше да си напругаш очите, за да успееш да различиш нещо. Управата на града би трябвало да направи нещо по този въпрос, като например да постави тук-там по стълбовете фенери. По две-три на всяка улица би било достатъчно, а и нямаше да струва повече, отколкото би могло да се отпусне. По всичко личеше, че старият Суейзи се занимавал главно с това да залавя дребни крадци. В тази ситуация той не би могъл да се справи. Толкова беше тъмно, че за да се заловят престъпниците, които действат през нощта, би трябвало да се извикат цяла дузина шерифи. Линк предположи, че мирните граждани на града през нощта се движат само по главната улица или пък просто не излизат от домовете си.

После той затвори вратата и я заключи. Приближи се до масата и загаси лампата, но промени намерението си, запали я отново, взе я и тръгна с нея към килията.

Момичето сега лежеше съвсем кротко върху леглото. Полата ѝ все още беше събрана около кръста ѝ и целите ѝ крака бяха открити. Тя се вторачи в лампата, очите ѝ изглеждаха огромни, а лицето ѝ беше побеляло като платно.

— Моля те, остави ме — тихо проговори тя. — Моля те...

Гласът ѝ беше глух, дрезгав, а тя изговаряше думите много бавно. Вече не се правеше на смелчага с несломим дух.

— Малко ще те обезпокоя — отговори ѝ Линк. — А ако кажеш, че не ти харесва, аз веднага ще те оставя на мира.

После остави лампата на пода и започна да разкопчава ризата си.

— Моля те, не ми прави нищо — уплашено каза тя и се притисна колкото може по-плътно към стената.

Линк се облегна на касата на вратата, която в случая беше най-удобното място, където да се подпре, тъй като се канеше да си свали ботушите и чорапите. Проследи погледа ѝ и разбра, че тя се взира в жълтата светлина на лампата. После отмести очи от нея и се вторачи в него.

А той през това време разкопчаваше колана, на който висеше пистолетът му, приближи се до леглото, зареди го и го остави на земята, точно под края на пружината. Беше доста далеч от нея, така че дори и да се опиташе, нямаше да може да го стигне. За ножа не се притесняваше, тъй като тя едва ли щеше да тръгне да рови в ботушите му, затова го остави там.

Тя бързо се отдръпна, когато Линк се приближи към нея, но това не промени намерението му и той започна бързо да сваля панталоните си.

После момичето закри лице с длани и се сви върху мръсното кафяво одеяло. Имаше красива коса, тъмна и лъскава. Той протегна ръка и погали главата ѝ, като се опитваше да я предразположи и да ѝ покаже, че смята да бъде нежен към нея, но тя все още потръпваше като уплашено животинче.

Тя измърмори нещо, но той не разбра какво му каза и попита:

— Какво казваш?

— Ами казвах — изхлипа тя в дланите си. Гласът ѝ трепереше.
— Ако... ако ми направиш нещо лошо, предупреждавам те, че приятелите ми ще те убият.

Тя се опитваше да изглежда спокойна, но той усети по гласа ѝ, че все още е много изплашена.

— Те... те наистина ще те убият.

— Не, не вярвам да го направят — спокойно отвърна Линк. Така както си беше, съвсем гол, седна до нея на леглото. Пенисът му вече беше толкова възбуден, че изпъването на кожата му причиняваше болка. Но той беше твърдо решен да не прибързва, а да се държи нежно с нея, за да получи това, което искаше.

— Няма да го направят, защото няма да разберат за станалото. Отвън никой не може да те чуе. Повярвай ми, никой няма да научи, а и не е необходимо. Това е нещо лично, само между мен и теб.

Тя вдигна глава, лицето ѝ беше обляно в сълзи.

— Моля те, недей да правиш нищо, моля те...

Тя започваше да повишава глас. Тогава той се надвеси над нея и ѝ удари леко една плесница. Нямаше за цел да я заболи, а само да я накара да млъкне. И тя наистина престана да вдига шум. Само седеше, загледана в очите му, и дишаше толкова тежко, сякаш току-що беше пробягала няколко мили. После неволно очите ѝ се спряха върху члена му.

— Виждала ли си някога възбуден член? — попита я Линк. — Според мен, досега не ти се е случвало подобно нещо.

Той се наведе и обви ръце около нея. Тя потръпваше като листо, което вятърът раздвижва накъдето си пожелае.

— Виж, целият е твой, ако искаш, можеш да го докоснеш... да си поиграеш с него. Може дори да го целунеш, ако желаш.

— Моля те, господине...

Линк леко я притисна към себе си.

— Аз зная доста за тези работи, можеш да ми вярваш — каза той. — По дяволите, ти вече не си дете — вече си зряла жена, освен това не си от страхливите, щом си напуснала дома си и си дошла тук да се справяш сама с всичко.

С едната си ръка той започна да разкопчава копчетата на роклята ѝ. Бяха много дребни и кръгли и той се справяше доста трудно, но беше упорит и едно по едно успя да ги разкопчае всичките.

Веднъж тя го докосна с малката си студена ръка, като се опитваше да го отблъсне, но той грубо блъсна ръката ѝ и тя спря да се съпротивлява.

— Досега ти се държеше като малко дете, което си търси забавление. Да вървя по дяволите, ако не си чела книгите за Нед Бънтлин... Да, сигурен съм... после си дошла по тези краища, за да живееш свободно и разкрепостено...

Усети, че по ръката му закапаха едри сълзи. Тогава се наведе към нея и започна нежно да говори в ухото ѝ.

— Но мисля, че ти искаш и други неща. Докато се борехме, аз усетих, че в теб гори някакво желание, дори усетих онази несравнима

миризма, когато разтвори краката си. Онова сладко нещо между красивите ти крака също го иска, нали...

Той разкопча и последното копче и пъхна ръката си в пазвата ѝ.

— Не, не прави това — каза тя.

Говореше толкова тихо, че той трябваше да напряга слуха си, за да я чува. Тя се опита да загърне роклята си, но той махна ръцете ѝ от деколтето и започна бавно да гали гърдите ѝ. А те бяха големи и тежаха в ръката му като узрели пъпеши. Започна да ги притиска малко по-силно. Тогава погледна към очите ѝ — те бяха плътно затворени. В този момент тя приличаше на изплашено дете. След малко пръстите му напипаха зърната ѝ, които бяха необичайно малки и нежни за такива големи гърди. Леко започна да ги пощипва.

— Престани! — Тя се обърна, посегна да го удари. Искаше да улучи ръцете му, за да ги махне от себе си. Линк сграбчи китките ѝ, задържа ги, после ги хвана с една ръка, за да има една свободна. — Остави ме! — почти изкрещя тя.

Линк стисна китките ѝ още по-силно. Тя започна да стене от болка.

— Постои спокойно още малко. — Тя отново се опита да се отдръпне от него, но той продължаваше да държи ръцете ѝ. Разтвори изцяло роклята ѝ и пред очите му се разкриха целите ѝ гърди. На светлината на лампата те изглеждаха много нежни, виждаха се ясно малките им розови кръгчета и дребничките твърди зърна. Тя тихичко хлипаше.

Линк пусна ръцете ѝ, сложи своите върху раменете ѝ и започна бързо да смъква роклята ѝ към кръста. Първо съблече лявото ѝ рамо, после и дясното.

Големите ѝ бели гърди леко се разклатиха, докато той я разсъбличаше. Когато насъбра дрехата ѝ около кръста, Линк се облегна назад и постои така известно време, за да я погледа.

А тя стоеше с наведена глава и леко потреперваше. Той обви ръката си около тялото ѝ и я притегли към себе си.

— Не се притеснявай, миличка — каза ѝ тихо и леко започна да докосва гърдите ѝ. — Всичко това е само началото, нали разбираш... началото на нещо много приятно. — Той сложи длани върху едната от гърдите ѝ и я стисна. — Виж колко е нежно това съкровище. Гладко е като коприна.

Наведе глава и долепи устни до твърдото зърно. Усети, че то започна да става още по-твърдо. Тя се опита да се дръпне встрани от него, но той я държеше здраво и я притегли още по-плътно до себе си. Вкопчи се в гърдата ѝ като гладно бебе и започна леко да смуче меката плът. В продължение на няколко минути правеше това, после отвори устата си по-широко и започна да всмуква все повече и повече, след това започна леко да хапе малките зърна.

Тя непрестанно шаваше в ръцете му и говореше нещо. Линк малко се поизправи, но все още държеше в устата си зърното ѝ. После погледна кръгчетата около зърната. Сега те бяха станали мораво червени.

— Добре ли се чувстваш, а?

Тя не отговори нищо. Беше вперила поглед в голите си гърди.

— Била ли си насаме с някое момче преди? Някой събличал ли те е така, играл си си е така нежно с тези палавници?

После хвана и другата гърда, разклати я леко и се вгледа в белотата ѝ. Трудно можеше да откъсне поглед от тях.

— Знаеш ли, наистина си много красива жена.

Тя се раздвижи отново и се опита да освободи ръцете си, но той ги държеше здраво, все пак не ги стискаше много силно, защото не искаше да ѝ причини болка. Тогава тя се поуспокои, а той се зае с гърдите ѝ както допреди малко. Нежно ги ближеше, после започна да ги смуче, накрая пак се вкопчи като изгладняло бебе. Страстта му вече беше достигнала почти връхната си точка и той започна да хапе твърдите зърна доста силно.

Тогава тя постепенно се отпусна и започна да се притиска в него. Вече не се дърпаше, а дори притискаше гърдите си към устните му. Близо до устата си той усети, че сърцето ѝ пулсира много бързо. Сега вече можеше да пусне ръцете ѝ. Той го направи и се вкопчи с двете си ръце в гърдите ѝ. Притискаше ги толкова силно, че тя започна леко да простенва. Въртеше зърната ѝ между пръстите си много бързо и ги стискаше толкова силно, че за момент дъхът ѝ спираше от болка. За момент тя обви ръце около раменете му, като че ли се канеше да го спре. Но не го направи. Отпусна ръце върху раменете му, после се притисна по-плътно, а когато усетеше болка, направо се вкопчваше в него.

— Искам да престанеш — каза тя, почти шепнешком. — Моля те.

Сега Линк пусна гърдите ѝ, прегърна я и я притисна към себе си. Усещаше гърдите ѝ, плътно прилепнали до своите. Вдигна ръка към главата ѝ и зарови пръсти в косата ѝ. После притегли лицето ѝ към своето и нежно я целуна. Устните ѝ бяха много меки и тя ги държеше затворени, както се целуват малките момиченца.

Линк я притисна толкова силно, че тя почти извика. Така устните ѝ се разтвориха, той впи своите в тях и засмука влагата им, сякаш умираше от жажда. В началото тя започна да се съпротивлява, но постепенно се отпусна в ръцете му. Отвори по-широко устата си, така че той успя да вкара целия си език, усети зъбите ѝ и сокът от вътрешната страна на устните ѝ. Намери езика ѝ и започна закачливо да го докосва и да го дразни. Тя промърка и го остави да прави каквото пожелае.

Линк продължи да я целува, докато я остави без дъх. После хвана раменете ѝ и я бутна надолу да легне върху мръсното одеяло.

Макар че беше легнала, гърдите ѝ си стърчаха, както и преди, съвсем леко, почти незабележимо се бяха отпуснали към двете страни на тялото ѝ. Тя го погледна някак отнесено. Имаше вид като че ли беше пушила някаква замъгляваща съзнанието трева. Тя не се противи, когато той хвана ръката ѝ и я сложи върху члена си да усети твърдостта му. Неочаквано тя здраво го стисна и обърна главата си, сякаш за да види какво прави.

— Харесва ли ти?

Тя не му отговори, просто продължи да лежи, като дишаше много бързо и тежко. Гледаше го такъв голям и твърд и стискаше силно малката си ръка. На върха му вече се беше появила малка влага, Линк докосна това място с пръст, след това бавно го придвижи към устата ѝ.

— Оближи го! — нежно каза той.

След малко тя показа върха на езика си и облиза устните си.

Линк протегна ръка към долния край на роклята ѝ и започна да го плъзга бавно нагоре по гладките ѝ бедра, като в същото време леко повдигаше краката ѝ нагоре. После започна да гали бедрата ѝ, първо много нежно, а после все по-енергично, и накрая започна силно да ги стиска, така както беше правил с гърдите ѝ.

Тя измърмори нещо и придвижи ръцете си надолу, за да го спре. Линк се подчини на желанието ѝ. Хвана едната ѝ ръка и я поднесе към устата си. После започна нежно да ближе дланта ѝ. Ближеше я като коте.

След малко спря и отново започна да докосва краката ѝ, като леко притискаше мускулите ѝ, докато тя отново започна да мърка и накрая изпъшка от болка. После се зае да гали меката ѝ кожа зад коленете. Много бавно и много нежно започна да плъзга ръката си все по-нагоре по вътрешната страна на бедрото ѝ.

Нанси Плам не преставаше да шава върху тясното легло. Бедрата ѝ потръпваха при допира на ръцете му. Постепенно стигна до черната лентичка, където жартиерите държаха чорапите ѝ. На фона на черната коприна на чорапите краката ѝ изглеждаха снежнобели. Цялата ѝ плът сякаш блестеше. Всички нейни форми бяха закръглени, но под млечната белота и мекота мускулите ѝ бяха съвсем ясно очертани.

Линк със задоволство забеляза, че тази авантюристка не се е освободила от всички атрибути на цивилизацията. Много жени, които се опитваха да докажат независимостта си, не носеха фусти под полите, но не и Нанси. Пръстите му се движеха все по-нагоре, той вече можеше да долови мириса на интимните ѝ части.

Отпусна се върху нея и отново я целуна много нежно. Тя колебливо махна ръката си от члена му и леко го прегърна. Косата ѝ вече беше напълно разрошена, а лицето ѝ пламтеше. Когато той отново доближи лицето си до нейното, тя го целуна по бузата.

Линк я поддържа в прегръдките си още малко, после целуна гърдите ѝ и се плъзна надолу по тялото ѝ, докато коленичи между краката ѝ. Хвана ги зад коленете и започна да ги повдига. Спря едва тогава, когато те бяха свити почти на две. Коленете ѝ бяха високо във въздуха, а токовете на ботушите ѝ — върху кафявото одеяло.

После сложи длани върху коленете и бавно ги разтвори. Тя стегна мускулите си, за да не му позволи, но той тихо ѝ прошепна:

— Недей, отпусни се... — и продължи да прави това, което беше намислил.

Под ръцете му краката бавно, много бавно се разтвориха. Линк видя, че мускулите по бедрата ѝ са много напрегнати, мушна ръка под нея, леко я надигна и събра цялата ѝ рокля около таза.

После пак седна и се загледа в нея.

Чувство на срам я беше обзело и тя лежеше с длани върху лицето. Опитваше се да се скрие от светлината. Големите ѝ гърди с малки, щръкнали зърна леко се поклащаха от дишането ѝ. Под събраната ѝ рокля краката ѝ седяха широко отворени, така че той можеше да види всичко.

Там, където краката ѝ се съединяваха, имаше тъмен триъгълник от къдрави косми. Линк плъзна ръка по бедрата ѝ, а когато стигна до края на този триъгълник, пъкна пръстите си в нея и я разтвори. Момичето изскимтя в дланите си, но не направи нищо друго.

Малките устни между краката ѝ се отвориха с тих, лепкав звук и застанаха пред очите му като отворена рана — мястото беше розово, тясно, а от вътрешната страна беше много влажно, дълбоко и аленочервено.

Линк познаваше много мъже, които не биха докоснали интимните части на жена за нищо на света, макар и да бяха парфюмирани, и то не с евтин парфюм. Той лично нямаше нищо против миризмата на тези части. Нанси също си имаше специфична миризма и тази миризма за Линк беше по-скъпа от аромата на френски парфюм.

Той се наведе, за да целуне това място, и усети, че при допира на устните му тя се стегна. Почти не обръщаше внимание на това, просто се отпусна върху нея и задържа коленете ѝ широко отворени. Пръстите му все така енергично работеха върху меката ѝ плът. Той отвори устата си и я целуна така, както преди малко беше целунал устните ѝ. Бавно, нежно, мина с език по ръба на малката раничка, като изсмука сока ѝ.

Докато работеше така, момичето започна да мърка. Той продължаваше да държи коленете ѝ като разтворена книга, ближеше и смучеше влагата, която излизаше от малката червена цепнатина. После започна да плъзга езика си все по-навътре в тялото ѝ, а тя стенеше и се мяташе в ръцете му. Тогава той усети течност с нов вкус, това беше вкусът на вътрешността на тялото ѝ, тази течност идваше някъде от много дълбоко. Това беше течността, която оправяше всички проблеми, тя щеше да спре сълзите на момичето, щеше да я накара да се почувства по-добре, да освободи напрежението ѝ. Продължи да докосва нежното място с върха на езика си.

Линк вече усещаше болка в слабините — беше време да премине към последния етап. Хвана бедрата на момичето и ги задържа

разтворени. Изправи се на колене, след това пусна единия ѝ крак, за да хване члена си и да го насочи към процепа на тялото ѝ. После бързо влезе в нея.

При влизането се чу мек звук и с върха на члена си Линк усети леко пропукване. Тя изпищя, но бързо закри устата с ръка. Беше се разделила с девствеността си и той беше целият вътре в тялото ѝ.

Линк лежеше върху нея, облегнат на ръцете си, и гледаше лицето на момичето. Тя се взираше в него с широко отворена уста и очи и беше явно изумена от това, което става с нея в момента. Той раздвижи леко таза си, за да вкара и останалата част от члена си. После отново направи един тласък и усети, че влагата около члена му става все по-топла, а към основата му потече смес от тази влага и кръв.

— Недей — мъркаше тя — моля те, не прави това...

След тези думи той започна да я чука. Влизаше дълбоко в тялото ѝ, блъскаше се в нейното и сякаш я разкъсваше. Тя извика още веднъж, а той придвижи члена си колкото е възможно по-навътре в нея.

— Причиняваш ми болка! Недей, чуваш ли... Боли...

Тя се опита да се съпротивлява, да го отблъсне от себе си. Линк усети миризмата на кръв и си припомни един подобен случай с едно момиче там някъде в планината... Но това беше много отдавна...

След малко, след като Линк беше прониквал все по-дълбоко в нея, след като вече се беше отпуснал върху нея и търсеше устните ѝ, за да ги целуне, след като членът му — твърд, червен и влажен, разтваряше пукнатината между краката ѝ все по-широко, а след това леко и ритмично се връщаше малко назад, и малко след като беше започнало всичко това, момичето започна да диша ритмично и все по-учестено, после звуците станаха по-бързи, по-отчаяни. Тя дишаше тежко, сякаш извършваше работа, изискваща много сили и напрежение. Тези звуци бяха доста далеч от онези на срам, които момичето издаваше в началото.

Тя вече не се съпротивляваше, нито пък се опитваше да го отблъсне от себе си.

Сега вече тя го притегляше все по-близо до себе си.

Обви ръцете си по-плътно около него и дори започна да впива нокти в гърба му. Той продължаваше да се движи, а тя го теглеше все по-близо и по-дълбоко в себе си. После той промени темпото и премина към много по-бавни и по-плавни движения и тогава тя извика:

— Ооо, господи! — И праметна крака около тялото му, за да го задържи в себе си колкото може по-дълго. После кръстоса глезените си около кръста му — така правеха повечето проститутки — и като че ли беше решила да го задържи така завинаги.

Настъпваше моментът за последната фаза.

Линк се повдигна, подиря се на дланите си и погледна надолу между двамата. Тя цялата беше мокра — а слабините ѝ бяха обилно покрити с оная благословена влага, която те кара да се чувстваш в рая. Гениталиите ѝ като че ли се бяха обърнали навън — тя беше аленочервена, а големината на процепа беше почти два пъти увеличена. После тя започна тихичко да пъшка:

— Оох... оох...

Удоволствието, което изпитваше Линк, бе толкова голямо, че почти приличаше на болка. В момента членът му представляваше единственото значимо нещо в целия свят. Започна да се движи по-бързо и по-бързо, забиваше члена си толкова дълбоко в нея, сякаш искаше да я убие с него, а нейните стенания и звукът от сливането на телата им направо го опияняваше.

И после настъпи най-хубавото.

Той здраво стисна зъби, за да не изкрещи, но не успя да задържи звука и така двамата едновременно извикаха, сякаш бяха малки деца, чудесно беше да прониква в нея и да излива в тялото ѝ цялото си желание... Толкова беше хубаво, та чак болеше...

Той продължи още малко да се движи, като се наслаждаваше на влажните звуци, които телата им издаваха. Вече напълно се бяха слели...

— О, Исусе!... — прошепна той. Все още не беше излязъл от нея и леко помръдваше във влагата и топлината на утробата ѝ. — Господи...

В този момент, което всъщност за него беше съвсем обичайно, Линк разбра, че обича момичето, което му беше подарило толкова много щастие и удоволство. Такъв подарък той отдавна не беше получавал. Нарече я „скъпа Нан“ и я целуна нежно по шията.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

На сутринта тя си беше отишла.

Линк се събуди, обърна се в тясното легло и през отворената врата на килията видя да се промъква слънчев лъч. Стана, погледна под леглото и намери пистолета си точно там, където го беше оставил вечерта.

Късмет извади. Наистина голям късмет беше, че не беше посегнала към пистолета. От яд, че я насили или от срам от изпитаното удоволствие, тя можеше да го вземе и да го убие.

И в крайна сметка тази постъпка щеше да е съвсем честна. Не заслужаваше нищо друго. Тя се е събудила и си е тръгнала, а той през това време блажено е похърквал. Май наистина започваше да остарява. Преди години не би могла да се надигне и да се измъкне тихомълком. Само да мръднеше, и той щеше да се събуди и да я хване.

Очевидно остаряваше...

А пред него стояха проблеми за много по-млад мъж. Бедите, които съвсем скоро щяха да му се стоварят на главата, бяха недостатъчни за няколко здрави мъже като младия Франк Лесли.

Но тази сутрин се чувстваше добре... протегна се и се прозя... сега ще излезе на двора, ще се измие, а после — после е време за закуска. Линк познаваше много мъже, които не слагаха и залък в устата си, ако очакваха, че през този ден ще има схватка или престрелка. Страхуваха се, че някой куршум може да попадне в стомаха им и да изкара закуската им обратно. Но Линк беше на мнение, че човек може да се справи по-лесно с проблемите, ако коремът му е пълен. Никога досега не се беше отказвал от една хубава закуска, напротив, смяташе, че в престрелка човек се чувства по-удобно, ако е закусил стабилно.

Първо шунката и яйцата, а после ще дойде ред и на братята Коу.

Той се протегна още веднъж, стана от леглото и с боси крака тръгна към офиса. Килимчето под краката му беше студено и влажно и Линк си помисли, че може би времето не е съвсем подходящо за

къпане във варела на двора, но се чувстваше доста мръсен и схванат в гърба и водата на двора го привличаше.

Приблужи се до един от варелите, хвана се за ръба му, пое дълбоко въздух и не без известно усилие се надигна, праметна се през ръба и цопна в ледената вода.

— Оу... — От студ дъхът му направо секна.

Беше адски студено, но вече беше късно, така и така беше влязъл, по-добре да се възползва от това и да се освежи. Той се сви и потопи и главата си. Постоя така само няколко секунди и изскочи над водата от гърдите нагоре. Разтри с длани краката и ръцете си, а после и цялото тяло, накрая потопи още веднъж главата си. Тази баня беше предостатъчна. Е, с удоволствие би продължил да се къпе, но ако имаше на разположение вана, украсена с цветя, калъп от хубавия испански сапун и едно момиче, което да му налива топла вода.

Той се вдигна на мускули и излезе от варела. Беше му студено, и затова пухтеше като локомотив. Зъбите му тракаха. Тръгна по пътеката, която водеше към задната врата на офиса. С въздишка на облекчение влезе в стаичката. Печката отдавна беше изгаснала, но все още се усещаше някаква топлина. Линк взе дрехите си от килията и се върна до печката, за да се облече.

Ама каква нощ само...

Трябваше да си поръча двойна порция шунка и четири яйца. Да, така щеше да направи.

„Розата“ все още не беше разбудена. Не се мяркаха хора. Миришеше на застоял цигарен дим и изпарения от разлятата бира. Дори старият китаец още не беше станал. Чернокожият Джордж обаче вече беше на крак. Появи се отнякъде и го попита дали да донесе дърва за печката. Негърът беше много приятелски настроен към Линк и те седнаха заедно около масата като добри християни. Джордж се канеше да яде шунка и останалата от предишната вечер яхния. Линк си взе парче шунка, което сигурно се равняваше на дневната порция на мечка гризли, четири яйца и няколко бисквити. След като привършеше с всичко това, можеше да бутне назад стола си и да стане от масата напълно доволен.

Линк поседя известно време в уютната топла кухня, изпи чаша кафе без захар, но с много мляко. Чувстваше се чудесно. Най-хубавото в момента беше, че след снощната фиеста раните му не се бяха отворили наново. Беше чукал момичето — и то какво чукане само — после беше изкарал един здрав сън, а накрая се нахрани чудесно. Какво повече да иска човек! „Сега вече съм готов за бой“. Така би казал и Холидей, и както обикновено, щеше да е прав. А когато умираше в Денвър, нямаше никой при него. Поне някоя засукана медицинска сестра или нещо подобно, а то — съвсем никой...

Линк усети, че този човек му липсва, а беше само един дребен, ужасно изглеждащ зъболекар. „Единственото нещо в професията ми, което ми доставя удоволствие, е възможността да вдишвам вече издишан въздух“ — така обичаше да казва старият дявол.

През времето, което прекараха заедно по игрални зали и бардаци, Линк не си спомняше нито един случай, когато Холидей да е правил нещо, което не му се прави, или пък нещо или някой да са му попречили да направи това, което му се иска. Беше твърдоглав и упорит като малко дете, но не какво да е дете, а такова, което беше убило около дузина мъже с пищови и револвери. Линк беше свидетел, когато Холидей застреля онзи огромен сержант. Това наистина си струваше да се види. Сержантът беше едър и опасен мъж.

— Е, бях те предупредил! — му каза онзи дребен и кльоцав зъболекар.

После стана от стола си, приближи се до офицера и просто му разряза корема със скалпела, който обикновено носеше в джоба си.

Докато се разиграваше всичко това, огромният мъж имаше време само леко да се повдигне от стола си, толкова бърз беше дребосъкът. Тъкмо обреченият посягаше към калъфа на пистолета си и хоп — червата му се проточиха от масата до пода.

— Така ми е по-удобно — беше казал след тази случка Док. — По-малко досадно ми е да убия някого, отколкото да разговарям с него.

Док Холидей беше абсолютно необразован, но беше чудесна компания, ако някой му е симпатичен.

Точно сега този човек му беше страшно необходим. Линк имаше срещу себе си трима много опитни противници и ако за Били и Рийд Коу се говореше, че са много добри с пистолета, то за Биси нямаше смисъл да се казва каквото и да било. Него всички го знаеха.

Интересна игра си играеха Линк и Анс Коу. Не се бяха виждали, а и най-вероятно това никога нямаше да се случи, но през последните три дни играта доста загрубя. Вече нямаше никакви правила.

Старецът имаше на разположение тримата стрелци — това беше добра групичка. Явно обичаше да диктува положението и да бъде подготвен за всякаква ситуация. Човекът обичаше парите и никак не му беше по вкуса някой да стреля по момчетата му. Чудно е все пак как някой изобщо можеше да обича такова противно хлапе като Чарли Коу. Но вероятно и старият Анс си имаше свои чувства.

Вярно е, че Коу имаше на своя страна трима отлични стрелци, а Линк имаше едно-единствено нещо — той знаеше с кого си има работа, а онези тримата нямаха никаква представа срещу кого ще се изправят.

Шерифът си довърши кафето, бутна стола си назад и се надигна.

„Е, хайде, старче, спечели или загуби достойно! — си каза Линк. — И в двата случая нищо няма да загубиш.“

Отиде до мивката, остави чашата от кафето и се отправи към задната врата. Излезе на двора и тръгна към тоалетната.

После мина по главната улица на път за офиса си. Стаичката на Суейзи бе добро прикритие, където можеше да чака някой от хората на Коу да се появи в града. А може би те вече са в града. Един шериф може да бъде застрелян, но е много важно как ще стане това. Едно е да го гръмнат в задния му двор, а съвсем друго е да го извикат на честен двубой пред очите на целия град.

Суейзи имаше добра колекция от пушки, които можеха да бъдат от полза. Докато се разхождаше, Линк забеляза, че хората му хвърляха по някой и друг бърз поглед и продължаваха по пътя си. Преди много години, и то за дълъг период от време, пак го бяха гледали по този начин. Наблюдаваха го, опитваха се да го запомнят вероятно за да имат по-късно какво да разказват.

Прекосявайки улица „Джеймс стрийт“, Линк със задоволство забеляза, че калта е започнала да се втвърдява. Внезапно пред него изникна като че ли изпод земята едно малко момче — може би на около седем-осем години. То вдигна поглед, видя го и бързо хукна към него сякаш беше открило ангел пазител. Когато детето се приближи Линк видя, че очите му са пълни със сълзи.

— Шерифе, шерифе!

Ето го мъничкото дребосъче. Едва стигаше до кръста на Линк, а вече и то имаше нужда от намесата на закона.

— Моята... ами... мама ме изпрати да те извикам. Един мъж... той обърна у нас всичко наопаки. И няма намерение да престане!

Линк в този момент си помисли как ли Били Тилгман е успявал да стои сериозен в такива ситуации.

— Виж сега — обърна се той към момченцето. — Няма причина да плачеш, нали така!

— Ами той казва... каза... много лоши неща на мама...

— Не се притеснявай, приятелче!

Докато се разиграваше всичко това, около тях се беше насъбрала тълпа от зяпачи. Хората с любопитство слушаха за какво е цялата работа, но всички стояха на почтено разстояние и никой не смееше да се приближи. Май шерифът вече си беше създавал добра репутация.

— Защо не отидем да видим какво става и да кажем на онзи човек да се държи по-възпитано, искаш ли?

Той кимна към детето и тръгна пред него, а малчуганът се обърна и послушно се затътри след него.

— Това е момчето на госпожа Търнър! Те имат галантерия! — обади се някой от тълпата.

Докато Линк вървеше след момчето по „Джеймс стрийт“, изведнъж му мина през ума, че цялата тази история може да бъде клопка, организирана от Коу и Биси. За всеки случай реши, че трябва да бъде много внимателен.

Детето вървеше напред и явно беше много доволно, че води човека на закона при майка си. От време на време се обръщаше назад, за да се увери, че Линк все още върви зад него. След около още петнадесетина метра Линк видя една табелка, на която пишеше „Шапки“. Вероятно това беше мястото, където някой създаваше проблеми на майката на това момченце...

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Момчето забави ход — очевидно се страхуваше да бъде първият, който ще прекрачи прага. Движеше се толкова бавно, че когато приближиха прозорците на магазина, Линк го хвана за рамото.

— Дръж се, момчето ми! Магазинът има ли заден изход?

— Да, господине, ето оттам.

Малчуганът явно беше изненадан от предпазните мерки, които шерифът взимаше, и гледаше много учудено.

— Не искам майка ти да пострада, синко. Така че, ако има престрелка, трябва всичко да съм предвидил. — Линк се държеше като актьор, който играе най-важната роля в живота си.

— Да, добре — каза детето.

— Покажи ми го този заден изход.

Момчето го поведе през тротоара, после през двора, минаха покрай ковачницата, а навсякъде около нея имаше разпилени разни съдове. Ковачът работеше гол до кръста — беше дребен, широкоплещест мъж, космат като мечок. Край него се мотаеха две хлапета — сигурно бяха синовете му, може би ги учеше на занаят. Те само клепаха, като погледнеха към пещта. Линк си помисли, че не са много подходящи за работата, която искаше да им даде баща им.

Ковачът и синовете му вдигнаха глави, когато Линк и момчето минаха покрай тях.

После излязоха от двора на ковача и преминаха през висока дървена бариера. Шерифът забеляза, че детето започна да се забавлява от приключението, в което участваше. Нямахме и следи от сълзите, които допреди малко се стичаха по бузите му.

Стигнаха до още една бариера. Момчето се обърна и сложи пръст върху устните си. Искеше да каже на Линк, че трябва да се движат много тихо. Очите му бяха ококорени, то посочи към една врата с излющена боя. Явно бяха стигнали до фаталната галантерия.

Детето май беше разочаровано, когато Линк, вместо да извади пистолета си и да се спусне да спасява майка му, тръгна да заобикаля

през един двор, към няколко малки дворчета, откъдето ясно се виждаше магазинът. Беше много вероятно, докато чака там, да си създаде допълнителни неприятности, но наоколо не се виждаха никакви хора и той се успокои малко.

Децата се взираха в него с нескрит интерес.

— Онзи човек... този, дето притеснява майка ти, той сам ли беше?

Детето беше много нетърпеливо, явно много му се искаше да стане свидетел на истински бой.

Линк въздъхна, приближи се до къщата, отвори боядисаната в синьо врата и пристъпи вътре.

Две неща привлякоха вниманието му първоначално: миризма на лепило, което се вари и се използва за лепене на шапки и тази на груба кожа за обувки, каквито носеха ирландците. Още щом влезе, той се озова в един малък килер, претъпкан с топове плат и кожа. Имаше и кашони с панделки и връзчици, закачалки за шапки и какво ли още не.

Явно това беше магазин за шапки, а не галантерия, както му бяха казали в началото.

Миризмата на лепило идваше от една малка съдинка върху котлончето, а тази на кожа — иззад една завеса. Там седеше някой, който носеше ирландски обувки.

Момчето се появи иззад гърба му. Сега то изглеждаше много поспокойно. Изправи се до задната врата и посочи към завесата. По всяка вероятност оттам идваше гласът, който говореше такива лоши неща на майка му. И наистина се оказа, че е оттам.

— Да ме вземат мътните, ако не съм прав, че ти се иска. Хайде де, признай си! Ааа, не щеш, значи. Знам ви аз, долни курви, какво правите нощем. И хич не ми се прави на почтена. През нощта с тези твои малки ръце не правиш ли ей така, а? — Явно думите му бяха придружени с демонстрация. — Аз затуй съм дошъл, знам, че си вдовица и ей сегичка ще те отърва от този твой сърбеж.

Линк тихо пристъпи към завесата, дръпна леко единия край и надникна през процепа.

Без съмнение, онзи беше гадно копеле. Линк беше виждал много ирландци, докато ловуваше из планините. Те всички бяха едри, светлокожи, с много лунички, с широки мускулести рамене и големи като лопати ръце, които стават такива от тежка физическа работа. А

този беше с черна коса, луничките му изглеждаха неестествено върху лицето, имаше и ясни сини очи. Ако не бяха липсващите няколко зъба на горната му челюст, сигурно щеше да изглежда добре. Имаше големи устни и цялостното му излъчване беше като бик. Изглеждаше много як и със сигурност щеше да е доста труден противник в евентуален юмручен бой.

— Погледни го, скъпа, само го погледни, виж колко е хубав...

Беше извадил члена от панталоните си и го размяташе пред очите на горката жена. А тя беше дребничка, слабичка, имаше красиви очи, които в момента бяха широко отворени от уплаха. Беше се качила върху един сандък за шапки и вече нямаше накъде да върви, а онзи герой застрашително се приближаваше към нея. Панталонът му беше разкопчан, а с таза си правеше неприлични движения.

— Искаш ли да го опиташ, а, пиленце?

Той настъпи няколко паднали на земята шапки, вероятно ги е пробвал и после ги е захвърлил на пода, защото му е хрумнала повесела идея.

Линк дръпна значката си от ризата и я подхвърли на момчето, вдигна съда с лепилото от печката и пристъпи към завесата.

— Размерът е добър, ти какво ще кажеш, а, госпожа?

Линк трудно можеше да си представи по-глупава картинка от тази да гледа как един пиян ирландец поклаща члена си насам-натам. Той тръгна към него, ирландецът се обърна, пусна интимната част, с която толкова се гордееше, тя увисна, а той сви юмруци и се приготви за бой.

— Ти пък какво търсиш тука бе?

Лицето му пламна, той направи една крачка към Линк, удари го с лявата си ръка и вдигна дясната с намерението да му строши челюстта.

Линк се дръпна леко встрани. Ударът, който избегна, беше доста силен. Явно човекът си го биваше. Когато той понечи да го удари отдясно, Линк просто се наведе и плисна сгорещеното лепило върху члена на ирландеца.

Резултатът беше просто изумителен. Линк се забавляваше повече, отколкото в театъра. Човекът застина на мястото си така, както си беше, с вдигната дясна ръка. Постоя шокиран около минута и после погледна надолу.

Линк беше виждал много потресаващи сцени по време на битките, в които бе участвал. Беше чувал и смразяващи кръвта случки от мъже, участвали във войни, но такова нещо никога не бе виждал. Мъжът изрева като ранено псе, а после се заклатушка из склада като луд. Не само изглеждаше, а май наистина беше обезумял. Димящото лепило се стичаше от повредената му гордост към пода, от време на време той спираше да подскача и се опитваше да хване члена, за да успокои болката. Сигурно беше нетърпимо, но Линк не виждаше с какво може да му помогне. Тогава започна да се смее и не можеше да спре, опитваше се, но не успяваше да се владее. Огромният ирландец пицеше и подскачаше из магазина, молеше някой да извика свещеник, хлопаше по вратата, после наведе главата си и с нея отвори задната вратичка. Излезе на една алейка, като непрестанно викаше и се опитваше да държи в ръка изгорената си мъжественост, после тръгна към улицата, метна се към тротоара, но не успя да се задържи и се плъосна на улицата.

Тълпата от зяпачи, която беше последвала Линк и хлапето, но на прилична дистанция от тях, наблюдаваше всичко това с огромна доза задоволство, а Линк, след като доста дълго беше убеждавал жената, че всичко вече е свършило, реши, че тя или е неспособна в момента, или не желае да му отговори, защото седеше наред шапките си, покрила лице с длани и не обръщаше внимание никому, дори на детето. Макар да беше бедна, жената очевидно не беше изгубила достойнството си.

На връщане към офиса никой не последва шерифа. Може би смятаха, че за този ден парите, които му плащат за заплатата, са оправдани. След като свърши, Линк отиде при хлапето и си взе значката, а то погледна малко разочаровано. Явно си бе помислило, че шерифът му е направил подарък.

Е, ако това е работата на шерифа, той нямаше нищо против да я върши. Някой се е провинил или е постъпил като глупак — никакъв проблем, просто отиваш и му хвърляш един хубав пердах. Но ако се стигнеше до съдебната зала, Линк предполагаше, че нещата няма да са толкова лесни, макар че и там системата едва ли ще е много усложнена. В съда обикновено най-важното е кой плаща повече на съдията — дали обвинителят, или обвиняемият и това е цялата процедура.

Но като цяло не беше особено приятна работа. Старият Суейзи напълно си заслужаваше значката, така че ако някога се надигне от леглото — а такава възможност съществуваше — може би, мислеше си Линк, може и да се откаже от нея.

Офисът беше празен и тъмен. Той тайничко се надяваше, че като се върне, Нанси Плам ще го посрещне с целувка или с камшик, но нея я нямаше.

Започна да изпробва ключовете, за да открие този, който става за шкафчето, където Суейзи си държеше оръжието, и откри, че то изобщо не е заключено. Очевидно в Колт Крийк не се краде много. Линк беше ходил в градове, където беше възможно да се отмъкне оръжието на шерифа, докато той наведе глава, за да отпие от питието си.

В шкафа имаше една пушка „Ремингтън“ и една „Уинчестър“ — от новите модели, които щяха да му вършат по-добра работа от неговата, която беше марка „Хенри“. Имаше и два пистолета, не бяха по-добри от неговия, но си струваха.

Линк продължи да рови из шкафа и откри три броя на „Полийс Газет“, които бяха грижливо нагънати и най-вероятно Суейзи ги беше скрил там от Шърмей. Имаше още два чифта чисти чорапи, кутия кибрит и още няколко дреболийки.

Той се настани в стола зад бюрото на Суейзи, сложи едно от новооткритите оръжия върху него и започна да го разглежда. Беше добре почистено, после го взе в ръка и се облегна.

В момента не можеше да прави нищо друго, освен да стои и да чака.

Едва ли щеше да чака много дълго. Сигурно фамилията Коу скоро ще се появи при него и ще поиска да си разчистят сметките, трябва да го направят, ако искат да продължат да бъдат господари на града. Братята се бяха върнали и бяха довели със себе си още един убиец. Да, ще трябва да направи нещо с тези оръжия, и то още днес, иначе хората в Колт Крийк ще започнат да се чудят кой управлява всъщност.

А те и не предполагаха, че Линк си има свои цели и стремежи. Хората си мислеха, че той има сметки за разчистване, а той си мислеше, че сигурно много ще му хареса, ако той е човекът, с когото всички в града ще се съобразяват. Вероятно е приятно да притежаваш града. Ако не друго, то със сигурност е много доходоносно. А и малко

хора биха се осмелили да нападнат човека, който се разхождаше доскоро из Колт Крийк с куция си кон и с дребна сума в джоба, при това отмъкната от собственика на „Розата“.

А дали щеше да успее да се измъкне...

Не му оставаше нищо друго, освен да стои сам с мислите си и да чака... Линк се настани в стола по-удобно. Трябва да му се признае на стареца, че задните му части бяха образували в седалката доста удобно местенце.

Времето течеше много бавно, проточи се един дълъг ден...

Не беше приятно, както по-късно установи Линк. Седеше и си припомняше доброто старо време. Хората... Те сигурно бяха остарели, но това е напълно естествено, а и той вече се чувстваше поостарял и от това никак не му ставаше весело. Преди време можеше да се разхожда от ранна сутрин до късна нощ, или по-точно от ранна сутрин и през цялата нощ и го правеше много бързо. Спорно е дали един локомотив можеше да се придвижва толкова бързо.

Сега това беше абсолютно невъзможно. Нито имаше желание за това, нито пък сила. Тогава не му пукаше от нищо и не се интересуваше от нищо или може би само от едно — да доказва непрестанно на хората какво изчадие на ада беше Франк Лесли. И се справяше успешно с това. Имаше бърза и точна ръка с пистолета, пъргава и гъвкава китка, когато се налагаше да се използва нож, а също и набито око, което много му помагаше при игра на покер. Всички тези преимущества му бяха от огромна полза, повечето от тях не беше изгубил с времето. И никога не пропускаше случай да изяви някоя от тези способности.

Веднъж в Ногалес дори обра една банка. А там имаше чучулига. Старият мексиканец, който охраняваше банката, се напика в гащите си, когато Алисън — който по онова време вече беше станал същински дивак, но все още не беше хладнокръвен убиец — вдигна ръка и стреля в тавана. Служителите на банката дадоха парите, без да вдигат шум. Всичко беше в банкноти, нямаше монети. Не искаха да дадат златото и това беше най-глупавото нещо, което можеше да им хрумне — срещу тях стояха четирима от най-бързите стрелци... той самият, Омахундро и Алисън. Тримата бяха отлични стрелци, като не включваше и Джак

Рай, който също се справяше, и то не зле. Така си седяха — четирима свирепи млади мъже, макар и все още неопитни в грабежите, а шефът на банката сам отиде при касите и се зае да пълни торбите с пари. После им ги бутна по тезгяха.

— Какво е това! — каза Омахундро. — Ах, ти, мръсно копеле! — Той допря дулото на пистолета си до слепоочието на мексиканеца, а после смигна на приятелите си. — И така, старче, ще ни кажеш ли къде е скрито проклетото злато?

Старият банкер седеше изправен и изглеждаше някак величествено.

— Златото ли, сеньор? — каза той с по-добър английски от този на Джак. — Ами то принадлежи на народа ни, защото идва от нашите земи и вие не можете да го вземете.

Алисън започна да се хили, но на Омахундро хич не му беше весело. Преди малко беше застрелял двама мъже във форт Уърт и беше настроен за бой, чувстваше се освежен и настървен.

— Ще изкарам от главата ти гладкия ти мозък и ще го сложа ей тук върху тоя шибан гладък тезгях, чуваш ли, дърта кранто! Кажи на тези жълтурковци веднага да се разкарат оттук, чуваш ли!

И наистина щеше да изпълни намерението си. Алисън продължаваше да се хили и не му пукаше, но Франк Лесли изпита внезапно възхищение от стареца. Беше чувал, че мексиканците са много смели, когато се бият, и сега имаше възможност сам да се убеди в смелостта и величието на този народ.

— Ами ти, я кажи — обърна се той към Омахундро, — я ми кажи вярно ли е, че във вените ти тече мексиканска кръв?

Тези думи накараха Омахундро да се обърне. Изглеждаше побеснял от яд.

— Да не би да искаш да кажеш, че във вените ми тече същата кръв като на този тука?

Франк поклати глава:

— За бога, аз не вярвам, че е така, но чух как Били Батънс се закле в тези думи точно на смъртното си легло.

— По дяволите! — прехапа устни Омахундро. — Не, това сигурно е лъжа!

— Не зная, но според думите му, а ти знаеш, че на него може да му се вярва, човекът, дето бил твой баща, имал банка в Мексико.

Сега вече Алесън направо се превиваше от смях.

— Така че — продължи Лесли — по-добре внимавай да не застреляш собствения си баща!

Както в повечето случаи, и сега приказките успяха малко да поразсеят настроенията за стрелби, така че до такива не се стигна. Тогава бяха... на колко ли бяха всъщност? Може би на деветнайсет? Май нямаха и толкова. Лесли като че ли беше на седемнайсет, а Омахундро на осемнайсет, би трябвало да е така, да... А и въобще не бяха толкова страшни и свирепи, колкото им се искаше. Наистина бяха доста опасни, но не бяха жестоки. Това стана по-късно, а Алисън се оказа най-жестокото копеле измежду четиримата.

Интересно колко странни бяха тексасците, направо си бяха като от друг свят, съвсем различни от другите. А той си беше създал доста врагове сред тях. Толкова страшни врагове, че ако знаеха къде се намира в момента, сигурно щяха да дойдат да го търсят. Щяха да дойдат, и при това знаеха истинското му име, което вече беше страшно. Те не биха се уплашили от него. А на всичко отгоре, забравяха много трудно...

Линк леко помръдна в стола си. Суейзи доста се беше постарал да го изтърбуши и да го потроши, но имаше няколко метални жички, които го поддържаха да не се разпадне. Е, това беше великият банков обир, в който Линк беше участвал, бяха задигнали триста песос, тогава Сам Пейли се грижеше за конете им. Държеше ги в двора в един бардак, който беше толкова долнопробен, че войник не влизаше там, пък още по-малко полицаи.

Случваше се сегиз-тогиз да участва в някой и друг обир, последната му кражба беше от касата на Макдаф, но банки не беше ограбвал оттогава. Не обичаше да взема това, което всъщност не е негово. Много пъти му се бе удавала възможност и можеше да го направи, но не искаше. После щеше да се срамува от себе си. За човек като него, дете съвестта му често се обажда, кражбите не бяха най-подходящото занимание.

И тъкмо поради тази причина той беше станал комарджия, сводник, мошеник и дори убиец. Това беше подходящо занимание за дивак като него, който обаче не беше лишен от скрупули. И не се оплакваше от живота, който водеше — според него това беше истински живот, беше опитал от абсолютно всичко...

Когато настъпи следобедът, той вече се беше уморил от чакане.

Нямаше никакво съмнение, че това е най-умното нещо, което можеше да направи, но му беше страшно отегчително. Ако се канеха да дойдат при него, досега трябваше да са го направили. Но вероятно старият Анс им беше наредил да го поизнервят и после да види дали могат да се справят с него. Играта не беше много забавна, но вече се беше хванал и беше късно да се отказва от нея. А може би все пак щеше да му провърви и този път?

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Той се приближи до шкафа, където седяха оръжията, извади патроните от единия и го остави малко встрани от себе си. Реши, че няма смисъл да изглежда като страхливец и да се разхожда из града с няколко заредени пистолета. Срещата с онези мръсници беше неизбежна, така че каквото има да става, то ще стане, независимо колко си подготвен за него. После затвори стъклената вратичка и видя в нея отражението си. Винаги, когато се погледнеше, се изненадваше колко стар изглежда, а всъщност изобщо не се чувстваше остарял... Белегът на бузата му със сигурност му придаваше специфичен вид. Колкото и да се убеждаваше, че той е доказателство за смелостта му, все пак беше по-добре никога да не го беше получавал.

Отвън времето все още беше хубаво, но започваха да се събират облаци — големи групички от купести облаци, приличащи на вълнички. Дано не завали, мислеше си Линк, улиците тъкмо бяха произсъхнали. Докато се гледаше в стъклото, реши, че едно подстригване няма да му е излишно, ще трябва и да се обръсне, че не се знае какво може да се случи. Тръгна по главната улица, да, наистина трябваше да се подстриже и обръсне. Беше дочул, че негърът Диксън е бил застрелян, но не разбра дали е само ранен, или е умрял. Интересно какво му се е случило, ще трябва да намине и да провери. Онова момче си го биваше, беше добър боец. Линк не вярваше нито дума на глупостите, дето главите на негрите били няколко пъти по-корави от тези на белите. Той самият беше счупил много глави — и бели, и черни, и знаеше, че всички са еднакво крехки.

Говореше се, че след онзи англичанин Криб, Диксън имал най-бързата лява ръка. Но, от друга страна, Криб се беше бил преди много години, така че никой не можеш да твърди такова нещо със сигурност. А и Криб по размери беше два пъти колкото Диксън, от това следва, че сигурно е бил по-тромав и по-бавен. После неволно си припомни за ирландеца в къщата на вдовицата. Изглеждаше силен и сръчен, а

когато Линк го изненада, той само седеше, дори не се опита да направи каквото и да било.

Линк тъкмо се канеше да завие зад един ъгъл, когато някакъв човек дотича до него и му извика:

— Ей, шерифе!

Този приличаше на ирландеца, но може и да не беше такъв, по дяволите. Мислеше си, че днес няма да среща повече от тях.

— Виж, шерифе, аз трябва да си върша работата ей там, малко по-надолу по улицата, а Хенри Форстър не ще да си махне стоката оттам!

— Така, и какво, за бога, очаквате аз да направя, господине!

— Как така какво, ами да го накарате да я махне. Препречва пътя на клиентите към магазина ми и никой не може да влезе!

— Ами аз не...

— Той не е собственик на цялата проклета улица, нали така? Единственото нещо, което искам от теб, е да дойдеш и да му го кажеш.

Линк се наклони, сякаш се канеше да заобиколи човека, а той беше интересен екземпляр — имаше огромна гъста брада и се потеше като препускащ кон. Човекът обаче застана пред него и не го пусна да мине.

— Искам само да дойдеш и да му кажеш.

— И къде е този твой проклет магазин?

— Ей там, съвсем наблизко, малко по-надолу по улицата.

И наистина, беше малко по-надолу, и то точно срещу бръснарницата.

— И кой точно е магазинът ти?

— Ами — смънка брадатият, — ами сладкарницата и сладоледът са мои.

На Линк не му трябваше да знае нищо повече: малка заличка за сода и сладкиши, а толкова шум! Но идеята му хареса. Реши, че след като се подстриже, ще се отбие при брадатия да хапне нещо.

— Добре де — каза най-после той. — Ще се погрижа онзи да си махне стоката, ако ми обещаеш да ми спретнеш най-хубавото нещо, което заведението ти предлага.

Човекът грабна ръката му и последва мощно ръкостискане.

— Готово, шерифе, смятай, че сделката е сключена.

После той тръгна триумфиращ пред Линк. Докато вървяха по улицата, ги последва малка групичка от зяпачи. Може би се надяваха, че ще станат свидетели на зрелище, подобно на това, което им беше разиграл сутринта.

И ако очакванията им не се оправдаеха, сигурно щяха да бъдат много разочаровани. Линк се приближи до струпаната на тротоара стока и подвижна на един човек, приличащ на уплашен заек, който беше пъхнал молив зад ухото си. На кръста си беше вързал престилка. В момента смяташе нещо и се суетеше около стоките си.

— Ей ти, човече, чуваш ли?

— Да, господине? — обърна се заекът.

— Разкарай боклуците си отгук.

Заекът се шмугна в магазина и след малко се появи с един друг дребен човечец в сив костюм.

— Защо е всичко това, шерифе? — попита дребосъкът, като скептично се взираше в значката на Линк.

А той, от своя страна, си помисли, че е срещал много пъти мъже от този род — хора със солидно обществено положение, със собствено отношение към мъжете с оръжие, независимо от това дали носят значка или не. И човечецът забърза да свърши работата си.

— Стоката ти препречва онези стълби — каза му Линк. — Няма да е зле да я преместиш някъде другаде.

— Боже господи! — възкликна човекът, който явно беше господин Форстър. — Джордж, защо, за бога, не ме помоли да ги махна?

— Помолих те, а ти...

— Просто ги премести, господин Форстър, това е всичко, което се иска от теб — отново се включи в спора Линк.

Форстър само кимна и извика на заека:

— Хайде, Роджър, премести тези неща!

— Е, така е вече по-добре — обади се сладкарят. — Хайде, шерифе, ела с мен да си получиш ястието.

— След малко — отвърна Линк и се запъти към бръснаря. Тълпата явно остана разочарована.

Бръснарницата „При Билинг“ представляваше малка бърлога, но с претенции да бъде конкурент на бръснарниците в големите градове. Подът му беше от бели плочки, по стените имаше множество огледала,

а между тях висяха снимки на известни престъпници, обявени за издирване. На отсрещната стена пък бяха налепени снимки на актриси. Като за капак на цялата атмосфера, собственикът беше приготвил три стола. На мястото за чакане имаше една голяма обла маса, върху която лежаха разпилени няколко броя на „Спортни новини“ и „Полийс Газет“.

Бръснарницата наистина изглеждаше доста уютно местенце. Беше почти празна, ако не се брои един клиент, който седеше на първия стол. Клиентът беше човек в напреднала възраст, а прическата му направо будеше завист. Та тази прическа се състоеше от няколко косъма, които се бяха прилепили на темето му! Виждаше се само един бръснар — странно изглеждащ мъж с гарвановочерна коса и излъчване на касапин. Портретът му не би бил пълен, ако не се споменат и тънките му, боядисани мустачки.

— Ей сега пристигам — каза приятелски човекът, щом съзря значката на Линк и той се настани във втория стол, за да изчака реда си. След като почака малко, реши да се надигне и да си вземе един брой на „Спортни новини“.

Бръснарят, очевидно това беше самият господин Билинг, си говореше тихичко с човека, когото обслужваше в момента и непрестанно тракаше с ножиците си над главата му, но Линк не успя да види и един косъм от тези, които уж с голямо усърдие подстригваше. Говореха си за някакви залагания на някакво местно състезание, което явно се беше случило, преди Линк да се появи в града. И тъй като те си говореха не за общи неща, а за конкретно събитие, той предпочете да не се намесва в разговора. Просто се отпусна в стола си и реши да си почине. Чувстваше се чудесно, гледаше една снимка на Лили Лангтри — беше я срещал в Сан Франциско, познаваше я в „библейския“ смисъл на тази дума, както би се изразил Холидей — и се наслаждаваше на приятната миризма на одеколон, която се усещаше в стаята.

Уханието, което се носеше в салона, беше всъщност уханието на цивилизацията. Най-после клиентът преди него беше обслужен, той се надигна, бутна стола си назад, изправи се, сложи шапката си, плати на бръснаря и се затътри към модерната стъклена врата.

Билинг въздъхна, може би защото човекът не му остави бакшиш, въпреки че толкова се беше старал да бъде любезен и да го разведрява

с приказките си. Линк се нареди да се премести, но Билинг му направи знак да остане на втория стол.

— Подстригване и бръснене — каза бръснарят, след като хвърли щателен поглед към главата на Линк. — Мисля, че отчаяно се нуждаете и от двете, шерифе.

— Да, съгласен съм с вас — отвърна Линк.

Бръснарят се приближи, взе от един шкаф сгънат чаршаф и го изтръска. Линк забеляза, че е изпран и ухае приятно. Това беше първият изпран чаршаф, който му слагаха в бръснарница от много време насам. После човекът го загърна с него и втъкна единия край в яката на шерифа. Беше много внимателен и се стремеше да изпълни всички подробности, които професията му изискваше. Изглеждаше също така сръчен и с фини движения, а това е много важно за бръснарите, но не всички бяха такива. Линк беше срещал много „майстори“, които не умееха да боравят с бръснача. Билинг прекара пръста си по брадата на Линк няколко пъти. Направи го много бързо, беше ловък като котка.

— Ще ни трябва гореща кърпа — каза той, без да пита клиента си дали иска такава.

— Окей — покорно отвърна Линк.

После се отпусна в стола си и притвори очи. Чудеше се каква ли тактика ще изберат срещу него братята Коу. Може би ще чакат известно време, за да го изнервят, и накрая, когато им омръзне да си играят с него, ще го очистят. Ако решат, сигурно щяха да го чакат седмица, може би две, а дори цял месец, това си зависи само от тях.

За Линк нямаше никакво значение колко дълго ще продължи играта. Колкото по-дълго отлагаха, толкова по-зле за самите тях. Това си беше факт, а Анс Коу като че ли се съобразяваше с фактите. Линк се чудеше дали мисълта за отлагането на срещата се въртеше в главата на стареца... Може би с напредването на годините, той беше изгубил част от смелостта си. А когато човек остарява, не е склонен да си създава неприятности. А не беше и необходимо — неприятностите сами го намираха.

Билинг извади една кърпа от съда, в който ги затопляше, размаха го напред-назад няколко пъти, за да го охлади малко, после го обви плътно около лицето на Линк, като му остави само малка пролука,

откъдето да си поема дъх. Кърпата беше много гореща, но не чак толкова, че да го изгори.

Наистина, обслужването беше отлично. Бръснарница като тази даваше добро име на градче като Колт Крийк. Пое дълбоко въздух, за да се отпуснат мускулите му. Усети как скулите му се загряват, а по врата му започнаха да се стичат вадички от парата. Чувството беше приятно дори от това да яздиш след една хубава стрелба.

Някакво шумолене край вратата го накара да отвори очи.

Имаше си и компания.

Беше някакъв много висок мъж с висока шапка на главата.

— Добре заварил, Лутър! — приветства той бръснаря, след това свали палтото си, а после и високата си шапка, и грижливо ги окачи на закачалката до вратата. Носеше два пистолета марка „Пийсмейкър“, калибър 44, в кръстосани на кръста си колани. В случай на кръстосан огън.

Доста солидно въоръжение.

Както си беше под чаршафа, Линк извади пистолета, докато високият мъж беше с гръб към него, и го остави върху крака си. Направи това по навик.

— Добър ден, господин Коу — отвърна със странен тон бръснаря.

Линк обърна глава, така както си беше с кърпата на лицето, и видя, че Билинг беше пребледнял като платно.

Изглеждаше толкова бял, че черната му коса и мустаците приличаха на клоунски. Съвсем не изглеждаха като на мястото си. Той погледна към Линк, а той пък, от своя страна, му отвърна с убийствен поглед. Всичко това стана, докато високият мъж закачаше дрехите си и развързваше вратовръзката си или нещото, подобно на вратовръзка, което беше окачил на врата си. После се обърна с гръб към закачалката и се отправи към първия стол.

Кимна на Линк и се настани, като се нагъна в стола като дюлгерски метър. После се отпусна и зачака реда си. Мъжът носеше хубави дрехи — бяла ленена риза и черни вълнени панталони. Ботушите му бяха тип мексикански — с високи токове и вирнати муцунки.

— Без бръснене за мен, Лутър — каза той. — Само подстригване.

Гласът на дангалака беше плътен и звучен, подходящ за актьор.

В продължение на няколко секунди бръснарят не отговори нищо и Линк стисна пистолета си. После обаче човекът измърмори:

— Разбира се — и започна да движи ножиците си по-бързо.

Линк чуваше биенето на сърцето си. Какво му беше споменал Макдаф? Като че ли нещо за Рийд Коу, че бил дълъг и костелив човек...

Какъв късмет само!

— За бога, Лутър — каза високият мъж на бръснаря. — Какво става в нашия град? Чувам, че някаква страшна буря се вихрела наоколо, докато нас ни нямаше.

Билинг измърмори нещо, но Линк чуваше само нервното тракане на ножиците му. Шерифът не се обърна да го погледне, защото с крайчеца на окото си наблюдаваше Рийд Коу.

Коу имаше продълговата конска физиономия и правеше много гримаси — като истински актьор. Гласът му съответстваше на изражението.

— Разбрах, че сега за реда в Колт Крийк се грижел някакъв барман.

Тези думи бяха отправени не към бръснаря, а към Линк — една смешна гримаса. Следващите думи бяха изречени с престорена тъга:

— Разбрах още, макар и да не вярвам и думичка от това, че моят доведен брат, дебеличкият Чарли, бил жестоко разстрелян. — Той наклони главата си назад и погледна Билинг. — Каква трагедия, а?

Бръснарят се покашля, опита се да каже нещо и кимна.

— Това дете, това сладко дете, наистина... тъжно. Сърцето на стареца се е пръснало от мъка. Направо е сломен, казвам ти, Лутър, това си е самата истина. Страхувам се, че убийството на Чарли ще доведе до смъртта на нашия скъп татко.

Той се ухили, докато Билинг разгъваше един чаршаф и за него. После хвърли една усмивка към Линк.

— Я ми кажи, Лутър, няма ли да е по-добре първо да обслужиш този човек? Той сигурно отдавна чака да бъде избръснат.

— Изобщо не бързам — отвърна Линк и забеляза, че ръката на бръснаря трепери. — Кърпата все още е много гореща.

— Много мило от ваша страна, господине — кимна Коу. — Наистина много мило и много разумно. А що се отнася до мен — да си

призная, аз се готвя за едно важно, ама много важно събитие. Аз, брат ми и един приятел се готвим да възстановим справедливостта и да накажем някакъв човек, дето се представял за барман.

Той отправи поглед към Билинг.

— Е, Лутър, добре тогава, залавяй се за работа! Но внимавай да не ми скъсиш бакенбардите! Една дама, чието мнение аз високо ценя, ми каза, че сега това било модерно. — После погледна Линк. — А ние, разбира се, се стремим да задоволяваме желанията на дамите.

Ножицата на Билинг започна да трака по гребена по-бързо.

— Това, което най-много ме изненадва — продължи Коу, — е не толкова загубата на дебелия Чарли. Изумен съм, Лутър, от факта, че онзи е успял да се справи с човек като Айк Стърн. А ти, Лутър, кажи, ти изненадан ли си?

Билинг отново се изкашля и отвърна:

— Ами да...

— Изненадан съм не за друго, а за това как е станало всичко, защото Айк Стърн беше много точен, трябва да призная, че не беше много бърз, но със сигурност изключително точен... Ти така ли мислиш?

После той се подсмихна и поклати глава, докато Билинг изтръскаше ножицата си.

— И така, ето ме мен, а с мен и Били. Извикаха ни спешно, минахме толкова път, а с нас и нашият приятел — дойдохме да вразумим този шериф и да очистим града от него. Сигурно ще се вдигне доста шум около този случай — въздъхна Коу. После се обърна към Линк. — Вие знаете ли, господин... господин...

— Казвайте ми просто Фред. Аз само минавам през града.

— Вие знаете ли какво се полага на човек, който се осмелява да ни обезпокои? Знаете ли как турците постъпват с хора, които им създават проблеми? — Той подаде ръце изпод чаршафа и показа. — Ами завързват го и просто му изваждат вътрешностите. Ние постъпваме благородно — използваме пистолети, а те вдигат толкова шум...

— Да, така е... — отговори Линк.

— По дяволите, Лутър, кога най-после ще спреш да кълвеш по главата ми и ще се захванеш да обръснеш Фред?

— Аз не бързам — повтори Линк. — Изобщо не бързам.

— Хмм... ами добре тогава, Лутър, продължавай! — Той отново заговори на Линк: — Разбира се, пистолетите вършат добра работа и не бих ги заменил за нищо. В скоро време те ще са единствените, които ще раздават правосъдие. Тогава адвокатите като моя мазен братовчед Уилс няма да имат толкова много работа, така ли е, Лутър?

— Така, така си е — отвърна бръснарят.

— Уилс — каза той на Линк — е завършил в Йейл. Следователно можем да го наречем змия, която дебне в тревата. — Той отметна глава и започна да се смее и Билинг отново трябваше да отмести ножицата си, за да не го нарани. Коу се намести по-удобно в стола си. — Представяш ли си, Лутър — отиваме ние в офиса на този смелчага и се оказва, че той е офейкал. Или пък още е там и като ни види, направо ще захвърли значката си и ще се покрие като лалугер. Как ли, по дяволите, изглежда всъщност този мъж? Били каза, че приличал на капитан Дьо Френ. Най-вероятно е истински Квазимодо.

— Аз съм го виждал — обади се изненадващо за бръснаря Линк. — Виждал съм го, и то неведнъж.

Линк сложи левия си крак на земята и бавно извъртя стола си, така че застана с лице към Коу.

— Наистина ли? И как изглежда този лош човек?

— Ами... горе-долу има моите размери — каза Линк, като хвана своя „Бисли“ под покривалото.

— Сериозно?

— Е, не е висок колкото теб.

— Малко са такива — отвърна Коу.

— Има сиви очи — мисля, че са тъмносиви и сиво в косата си. Той е човек с опит, не е някой новоизлюпен.

— Набързо ще го състарим — каза Коу. — Направо ще му извършим услуга.

— На левия си хълбок носи пистолет „Колт“, модел „Бисли“.

— Все още ли носи такъв пистолет? О, той май е и суетен! — и Коу се усмихна. — Човече, ти ми беше наистина много полезен. Настръхва ли ти косата като чуеш за такъв тип?

— Не, този човек никога не е бил лош към мен. Просто изглежда верен на самия себе си и това е всичко.

Коу отново направи смешна физиономия:

— Знаеш ли още нещо за него?

— Да, има дълъг белег... — Линк вдигна ръка и с рязко движение дръпна кърпата от лицето си и я метна на пода — точно тук, на бузата му е този белег.

Коу седеше като вцепенен и се взираше в него.

— Май излиза... — каза той с глупава усмивка — излиза, че сам се прецаках. — Лицето му пламна.

— На всеки може да се случи — отговори Линк.

— Но не и при подобни деликатни обстоятелства... — Той погледна ръцете си, които бяха здраво вързани под чаршафа. — Сегашното ми положение е доста неловко. Надявам се, че нямате намерение да се възползвате от ситуацията.

— Не.

— И аз така си мислех. И аз на ваше място щях да постъпя по същия начин. — Тогава Коу се раздвижи леко.

Дръпна плата, с който беше покрит, хвърли го във въздуха и докато траеше тази импровизирана бариера между него и противника му, тихо и плавно като змия се плъзна от стола и посегна да измъкне пистолета, който висеше от лявата му страна, но Линк беше по-бърз и докато Коу правеше всичко това, шерифът насочи пистолета си и стреля по покривалото. За щастие, успя да го улучи.

Коу изсумтя и също стреля, куршумът мина съвсем близо над главата на Линк, дори откъсна едно парченце от горния край на стола. Звучите от стрелбата отекваха из цялото помещение. Линк клекна, подпря се на коляно и отново стреля в Коу. Този път го улучи малко по-високо — в ребрата. От удара дангалакът се извъртя и куршумът му направи на сол една ваничка с някаква течност в нея. Стаята беше изпълнена с дим и шум от стрелбата. Линк изпрати още един куршум в тялото на Коу, без да му даде възможност да се осъзнае нито за момент. Този път го улучи в гърдите, чу се звук от счупена кост и мъжът политна към бръснарския стол. Пистолетът на Коу падна от ръката му и счупи плочките, мъжът напрегна сили, извади пистолета си от дясната страна и стреля по Линк, но не успя да го рани.

Докато Коу се свличаше на земята, тялото му внезапно се наклони и той се удари във вратата. Стъклото се счупи и парченцата паднаха върху него. Той успя само да извика нещо и от устата му плисна кръв и опръска бялата му риза, но от шума на стрелбата слухът на Линк се беше притъпил и той не успя да схване какво извика Коу.

Високият мъж вдигна револвера си, но ръката му беше прорязана и той не можа да дръпне добре спусъка. Линк го простреля още веднъж в гърдите — не виждаше почни нищо от дима и стреляше напосоки. Когато пушекът малко се разнесе, той видя, че Коу лежи мъртъв на пода. Очите му бяха втренчени в нещо, неизвестно какво, а тялото му беше се строполило върху разпръснатите стъкла. Главата му бе попаднала върху едно много остро парче, което бе пробил бузата, и сега там зееше дълбока рана. Беше доста неприятна гледка.

Шумът от куршумите като че ли още отекваше в тясната стаичка. Димът замъгляваше погледа на Линк, но той се опита да върви натам, където лежеше тялото на Коу.

— Олеле, вратата ми! — проплака бръснарят, после се обърна и повърна до стената.

Линк стигна до трупа — от него идваше неприятна миризма. В този момент шерифът си помисли, че и Господ не може да направи нещо толкова добро за град като убийството на тази гадина. Чувстваше се горд, че беше свършил нещо толкова важно с обикновен пистолет от четиридесет долара. Наведе се и измъкна от ръката на Рийд Коу неговия „Пийсмейкър“. След това зареди своя „Бисли“.

Прескочи трупа и излезе на тротоара, като оставяше след себе си кървави дири. На улицата не се виждаше никой. Погледна към търговеца Форстър. В този момент той заключваше заведението си.

Прекося улицата и тръгна към заведението за сладолед „Бон Тон“. Започна да блъска по вратата и не престана, докато брадатият не излезе да му отвори.

— Бих желал един ванилов — каза твърдо Линк.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Когато привърши със сладоледа си, Линк излезе от заведението и тръгна към главната улица. Сладоледът беше много вкусен — най-добрият, който някога беше вкусвал. Замисли се за огромното разстояние, което разделя живия от мъртвия човек. Всъщност това беше възможно най-голямото разстояние, а от друга страна и най-малкото — сега си жив, а в следващата минута може и да не си. Щеше да е интересно, ако събитията между него и Коу се бяха развили по друг начин, а това не беше съвсем невъзможно, тъй като Рийд Коу изглеждаше приятелски настроен към него. Сигурно щяха да отидат заедно да изядат по един сладолед.

Би било забавно.

Линк отново си спомни, че преди да издъхне, Коу изкрещя нещо и се зачуди какво ли би могло да бъде това нещо. Проклятие? Много вероятно. А може би беше пуснал някоя шегичка, той имаше добро чувство за хумор. Имаше също и точна ръка. Беше много по-бърз от Стърн. Имаше някакъв усет към нещата и държеше оръжието с финес. Плавно изваждаше пистолета и с леко движение го насочваше към мишената си. За да се постигне възможно най-добрата скорост, не е необходимо пистолетът да се вади бързо, а трябва точни, премерени и плавни движения. В тая работа си има известен ритъм, който трябва да се спазва. Първият изстрел на Коу не беше точен, защото чаршафът му попречи да се прицели добре, но все пак беше най-доброто, което човек може да направи в подобна ситуация. Вторият изстрел обаче си го биваше. Линк много ясно видя движението на ръката на онзи човек, явно непрекъснато се бе упражнявал. Всеки ден, по няколко часа.

Сигурно и мерникът му беше точен, макар че Линк не му даде възможност да го прояви. Направо изненада човек в засада. Сипа го и го уби.

Пресече главната, качи се на тротоара и се отправи към „Розата“. Вече беше късен следобед, слънцето клонеше на залез и след около половин час или малко повече, щеше да бъде съвсем тъмно.

Малко хора се мяркаха по улицата и всички те бяха мъже и жени. Деца изобщо не се виждаха. Повечето от мъжете бързаха да свършат работата си и след като му хвърлеха по някой бърз поглед, продължаваха да се занимават със своите дела. Няколко кучета обикаляха по улицата, те не се страхуваха от него и затова си позволяваха да го гледат толкова дълго, колкото си пожелаят.

Линк усети, че дрехите му са просмукани от миризмата на барут. Нямаше причина да му е съвестно след всичко, което се случи. Това, което той направи на Коу, беше точно това, което Коу се канеше да му причини. При това щеше да каже и нещо смешно като завършек на събитието. Коу сигурно беше накарал много хора да се чувстват като глупаци, преди да ги очисти — просто такъв му беше характерът.

Така че нямаше смисъл да се чувства зле.

А също така нямаше смисъл да си мисли, че владее положението, защото вярно е, че беше очистил един, но оставаха още двама. Били Коу не го смуцаваше особено, тъй като едва ли беше по-бърз от брат си, но онзи другият — лудият, наистина го притесняваше. Този Биси беше съвсем друга работа.

Предстоеше му да се справи с още няколко побеснели мъже. Вече се беше научил, че е най-добре да бъде директен — или веднага да се справи с тях, или да ги остави на мира. Веднъж му се бе случило да бяга като куче от един човек, който смяташе, че е самият дявол, и действително два пъти беше успял да се докаже като такъв: беше убил двама души с вила за сено. Надупчил ги, докато спели в палатките си. Сигурно е било ужасно за тези хора да чуват, че към платницето им се приближават стъпки, без да имат ни най-малка представа кой би могъл да бъде този човек. Една вечер беше оставил знак и върху палатката на Линк. Знакът беше два дяволски рога, изрисувани с червена боя.

На следващата сутрин Линк си плю на петите.

И настоящата ситуация беше подобна, само дето сега нямаше начин да се измъкне от това място. Предпочиташе първият убит да беше онзи побеснял изрод, а после да се справи и с другите. Но така се стекоха обстоятелствата. Нямаше да е лесно да се справи, Били Коу едва ли щеше да си седи мирен, докато той се опитва да убие Биси. Ако можеше да изчака малко, а през това време на него да му изникне добра възможност...

Може би смъртта на Рийд щеше да ги накара да действат колкото е възможно по-скоро. А може пък и да ги накара да се страхуват... Първо Чарли, а после и Рийд...

При бръснаря Коу се беше шегувал за това колко много Чарли дебелакът липсвал на стария си татко. Е, може смъртта на хлапака да е била като забавление за фамилията, но не е известно дали старият Анс ще се развесели, като разбере, че е загубил Рийд. Сега оставаше само един от свирепите му и зли синове. А това не беше особено забавно.

Едно е да имаш власт, която се гради на кръвната ти връзка с трима главорези, а съвсем различно е, когато двама от тях не са между живите, фактът, че старият Анс се е обърнал за помощ към Биси, показва, че той е вече на ръба на отчаянието си.

Линк спря за момент на пресечката на главната и „Кларк“. „Розата“ беше съвсем близо. Вероятността онези двамата да са вътре беше много голяма. Досега трябва да са чули за Рийд. И сигурно вече са решили как ще действат. Вероятно няма да правят нищо, а ще го чакат сам да им падне в ръцете. Ще го оставят той да направи първата стъпка.

Ако той беше на тяхното място, щеше да постъпи по този начин. Щеше да стои в „Розата“, без да се мотае по улиците, и щеше да чака появата на шерифа.

Тогава Линк се обърна и тръгна надолу по „Главната“. Ако са решили да го чакат, а той беше почти сигурен в това, тогава нека си чакат, а той няма да се появява и ще ги изкара извън нерви. И все ще настъпи моментът, когато лудият вече няма да може да чака и тогава ще тръгнат да го търсят, независимо дали това се харесва на Били или не. Вероятно Биси не е от най-търпеливите.

Когато стигна до ъгъла на улица „Мънроу“, Линк сви по нея и тръгна към офиса на Суейзи. Съжеляваше, че старият човек е ранен толкова лошо. Той със сигурност не бе стрелец, но вероятно е сръчен с пистолета. Като си помисли човек, в момента май Шърмейн Суейзи щеше да бъде по-полезна. Тя беше твърд човек.

Вече нямаше съвсем никой по улиците. Поне по тази не се виждаха никакви хора. Явно и любопитството в крайна сметка си има граници. Кое то пък от своя страна показва колко добре фамилията Коу са дресирали жителите на Колт Крийк. Линк беше ходил в градове, където децата се надпреварваха да станат свидетели на някоя

престрелка, после попиваха кръв в носните си кърпички, за да могат след това да ги покажат в училище и да се хвалят с тях. Засега Колт Крийк се проявяваше като миролюбив град, подобно на градчетата във Филадельфия.

Линк се спря пред вратата и я огледа. Беше заключена. После извади ключа си и я отключи, след това бързо прекрачи прага, като не сваляше ръката си от своя „Бисли“.

В стаята беше празно и тъмно, защото навън вече се свечеряваше. Спомените от предишната вечер нахлуха в главата му. Сякаш отново чувстваше меката и нежна кожа на момичето, усещаше миризмата ѝ. Чуваше и звуците, които тя издаваше... Ако онези двамата го хванеха, поне нямаше да съжاليا, защото беше преживял една наистина страхотна нощ. Трябваше обаче да признае пред собствената си съвест, че в действителност насили момичето, независимо, че накрая на нея ѝ хареса цялата история.

— Важен е резултатът, а не средствата — би казал в този случай Холидей. — Жените се различават една от друга само по миризмата, иначе всички са еднакви.

Сега Холидей наистина щеше да му бъде от полза. Той със сигурност щеше да хареса Рийд Коу. Но Холидей никога не смесваше чувствата си с работата, особено пък когато някой се опитва да го убие.

Линк се приближи към малката масичка, извади от джоба си кибрит и запали фенера. В същия момент се сети, че мястото на този фенер всъщност не е това. Предишната вечер той го беше занесъл в килията. Тогава един глас се обади зад гърба му.

— За човек с твоята професия си доста невнимателен.

Линк се обърна бавно, като пусна дръжката на револвера. „Невнимателен“ наистина беше доста точно определение. Достатъчно невнимателен, за да бъде убит. Беше забравил за малката странична вратичка.

Нанси Плам седеше в сянката на вратата на килията. Беше облечена с риза, панталони и жилетката, която носеше, когато караше дилижанса. Косата ѝ беше събрана под шапката. В ръцете си държеше карабина „Спенсър“.

— Вероятно си решила да използваш това нещо срещу мен, така ли е?

— Точно за това си мислех — отговори тя и се наклони да каже още нещо, но се отказа. Приблѳи се до масата и остави кѳсата пушка. После му каза: — Имах възможност да те убия и ако бях Били Коу, досега щеше да си мъртъв.

— Вероятно — отвърна Линк, придърпа един от столовете с плетени бамбукови седалки и ѳ предложи да седне.

— Да, благодаря — каза тя.

Той се настани срещу нея и я загледа, като си мислеше какво ли може да я е довело тук. Навярно не неговият неудържим чар. Сега не беше време за това, пък и той не беше най-подходящият мъж за нея. Беше виждал много девѳци: някой бяха съкрушени, някои го целуваха заради удоволствието, което им беше подарил. Последното му се беше случвало много пъти. Имаше и такива, които след първото си чукане се превръщаха в истински машини и се стремяха неудържимо към мъжете, сякаш това беше най-приятното им занимание.

Но сега не беше времето, нито пък той беше подходящият мъж.

— Държа ти извинение, госпожице Плам...

— Нанси — поправи го тя. — Можеш също да ми викаш и Нан Файтонджийката...

— Много съжалявам за случилото се снощи, наистина бях груб към теб...

— Изобщо не ми пука — отвърна тя и се подпря върху масата. Гледаше го със светнали очи. — Снощи изобщо не би ми пукало за извиненията ти, но сега съм тук, ето ме... — потропа по масата с малките си пръсти. — Тук съм, за да браня гърба ти, докато си играеш с Коу.

За момент Линк не знаеше какво да каже — само седеше и я гледаше.

— На колко години си, за бога? — Малкото глупаче беше решило да си играе на Дивия Запад.

— Достатъчно съм голяма, за да зная какво правя — отвърна тя. — На теб ти е нужна помощ, трябва ти още един стрелец, а аз съм доста добра с пушката.

Трябваше му малко време, за да се съвземе. Може би трябваше да стане и да ѳ удари един шамар, че се бърка, дето не ѳ е работа.

— А сега ме чуй добре... — каза той. — Коу отдавна тормозят хората в града и вече е дошло време да прочистим Колт Крийк от тях.

Линк протегна ръка през масата и улови китката ѝ.

— А сега наистина ме чуй! Това не ти е някаква си там игричка. Един старец беше изгорен на печка, двама бяха застреляни в корема и им излязоха вътрешностите, а сега още един е мъртъв.

— Кой? — попита тя, а устата ѝ беше отворена като на учудено дете, което слуша някаква невероятна история. — Кой? — повтори тя.

— Рийд Коу.

Тя закръгли устните си на „О“, а после каза:

— Исусе! И кой застреля Рийд Коу?

Беше подпряла лицето си и мислеше, като въобще не обръщаше внимание на ръката му върху китката си. После ненадейно вдигна очи и започна да го изучава на светлината на лампата.

— И защо е цялата тая прословута стрелба? Вече си мисля, че целият свят е чул за нея. Остави ме да ти помогна, наистина мога да ти бъда полезна. Трябва да ми разрешиш да го направя.

Нямаше смисъл да ѝ обяснява, че човек като Били Коу или Биси, или който и да е като тях, може да се справи с нея толкова лесно, сякаш убива някоя буболечка, която е имала неблагоприятното да кацне на врата му. С пушка или револвер — оръжието нямаше никакво значение. А като се опитваше да му помогне, само щеше да спомогне за смъртта му, защото той през цялото време щеше да се опитва да я защити.

Тя все още беше дете, изпълнено с романтични чувства, и нямаше никакъв смисъл да ѝ обяснява как стоят нещата.

Той се надигна, като все още държеше ръката ѝ, и я поведе към вратата на килията. Трябваше ѝ малко време, преди да осъзнае какво смята да направи с нея. Тогава тя започна да протестира — зарита, завика и започна да хапе, блъскаше го така, както и предишната вечер. Накрая той успя да я набута в килията, тръшна вратата, като за малко не прищипа пръстите ѝ, и я заключи.

После тя започна да бълва проклетия срещу него. Наричаше го долно, мръсно и отвратително изчадие, което е насилило невинно момиче. След това захлипа и се надяваше искрено, че Коу ще го прострелят в проклетата му глава, така че най-после и той да разбере какво значи болка.

Момичето продължаваше в този дух, докато той седеше в малката стаичка и разглеждаше пистолета на Рийд Коу. Беше наистина

първокласен револвер. Сигурно беше много лесно и удобно да се стреля с такова оръжие.

А той се нуждаеше от добър пистолет, този му беше точно по вкуса и Линк беше много доволен, че се е сдобил с такова съкровище. Чувстваше се малко нервен от предстоящата престрелка, защото се случваше понякога този вид битки да се проточат по няколко часа.

Момичето долу се поуспокои. Все още нареждаше, но поне беше престанала да крещи и да сипе проклетия върху него.

— Можем да се прочуем — обади се тя. — А после можем да напуснем това градче. Наистина можем да станем велики, чуваш ли?

Беше застанала на малкото прозорче на килията и се взираше в него. Докато говореше, Линк виждаше върха на носа ѝ.

Ами това момиче наистина беше чело много книжки за Дивия Запад.

Тя спомена и това, че мога дори да управляват Колт Крийк, вместо да го напускат, и не беше на погрешен път, това съвсем не беше лоша идея. Ако Коу изчезнат... Ако човекът, който освободи града от тях, получи пари... Ами ако той заема тяхното място...

След малко повече от час навън беше съвсем тъмно. Някой се приближи до вратата на офиса и похлопа тихичко. Едва ли беше някой от гражданите, който е чул виковете на момичето и е дошъл да се застъпи за нея. А и тя от известно време беше притихнала. Интересно как са устроени хората. Той се беше ядосал при мисълта, че е дошла, за да правят любов, а се оказа... Чувствата му бяха накърнени, когато разбра, че не проявява интерес към подобно нещо. Искала да се прочуе. Боже господи!

Той се надигна от масата и тръгна към вратата, като втъкна 44-калибровия пистолет на Коу в колана си. Постоя за момент ослушвайки се отстрани на вратата, в случай че ако някой реши да стреля, да не може да го улучи. Изглеждаше рано за посещение от враговете му, но пък може би Биси е изгубил търпение и е решил да дойде.

— Кой е?

Отначало Линк не можа да чуе отговора. Не разбра какво казваше мъжът отвън. После онзи отново проговори. Оказа се негърът Джордж от „Розата“. Линк внимателно отвори вратата.

— Влизай.

Чернокожият малко се подвоуми на прага и влезе, беше сам.

— Какво има, Джордж? — Линк затвори и заключи вратата.

Джордж изглеждаше като болен, сякаш се беше състарил с няколко години, и целият трепереше.

— О, господине — каза той. — Убиват господин Макдаф. Разпитват го за теб и всякакви там неща, изкарват го през задната врата и се канят да го убият.

Той хвана с ръце коленете си, за да престане да трепери, но така или иначе раменете му все още се тресяха.

— И ти казаха да дойдеш и да ме доведеш, така ли?

— Не, не, господине... Аз сам реших така. Когато дойдоха ония, почти всички излязоха от „Розата“. Останалите седят, за да гледат сеир. Повечето обаче избягаха, не искаха да се навъртат около ония, и да си признаят, хич не ги обвинявам.

Линк сложи ръката си на рамото на човека.

— Сега само се успокой, ще направя каквото мога.

Били Коу, или по-вероятно Биси, са избрали Макдаф за жертва, за да покажат на какво са способни, а и за да го накарат да излезе. Да, наистина умен ход. Знаеха, че той няма да остави в ръцете им невинен човек и ще дойде. Така им беше по-лесно, отколкото да тръгнат да го търсят. Друг човек! И защо, по дяволите, трябваше да се случи точно на Макдаф? Линк си спомни, че той се беше разплакал, докато му разказваше за приятеля си, дето избягал. Открили го чак във Филадельфия и го убиха. Освен това дължеше на Макдаф парите, които отмъкна от касата му.

— Добре — каза той, като не се обръщаше към никого конкретно. — Добре.

— За бога! — изкрещя момичето от килията. — Пусни ме оттук, за да дойда с теб и да ти помогна. Двамата ще се справим с онези змии!

— Сега слушай — каза Линк на негъра. — Ти остани тук. Не се връщай в „Розата“, докато не приключи цялата тази история, разбра ли ме?

Това напълно съвпаднаше с желанието на Джордж. Той закима и все повтаряше:

— Да, да.

— И още нещо. Там вътре има едно момиче. — Тя все още продължаваше да нарежда.

Джордж отново кимна „да“.

— Не искам тя да напуска килията под никакъв предлог, разбра ли ме добре?

Отново последва кимане.

— Ти можеш да стоиш тук, ако искаш, но ако се върна и видя, че си я пуснал да излезе, ти ще заемеш мястото ѝ там вътре, ясно ли е?

Последното кимане като че ли не беше достатъчно убедително и Линк погледна косо негъра.

— Да, сър — обади се той.

— Добре, и заключи тази врата, щом изляза. И внимавай да не я отваряш, разбра ли?

— Да, сър.

Линк провери дали е взел 44-калибровия пистолет на Коу, наведе се леко, за да провери дали и ножът му е на мястото си, а след това прекара ръка по дръжката на своя „Бисли“. Това не беше обичайна реакция от негова страна, май се чувстваше малко уплашен...

Той отключи вратата, отвори я и излезе. Докато чернокожият я затваряше зад гърба му, чу, че момичето извика:

— Ти наистина си глупак, Фред Линк!

Да, май беше права.

Той излезе на улицата и тръгна през пустия град. Улиците бяха безлюдни, къщите — здраво залостени. Навсякъде беше тихо, светлинки не се мяркаха никъде. Едно куче се разхождаше насам-натам. Друга жива душа не се виждаше.

Смъртта на Рийд Коу явно беше парализирала целия град. Хората не желяеха да разберат какво ще се случи по-нататък.

Шерифът се отправя към „Розата“. На половината път дотам имаше малка кръчма, която се наричаше „При Кърли“. Тази дупка винаги гъмжеше от хора, които вдигаха страхотен шум, имаше пиянски сбивания и песни, но сега беше тихо като в гроб.

Линк продължи пътя си.

Отдясно имаше един ресторант без име. Никога не бе имал желание да похапне там, макар че на много хора това място им харесваше. Може би просто бяха свикнали със стила на готвача и харесваха яденетата му. А може би и порциите да бяха по-големи,

отколкото на друго място, но миризмата, която идваше оттам, винаги беше отблъсквала Линк. Сигурно това нямаше да е така, ако преди това не беше ял от храната, която приготвяше китаецът.

Но и тук тази вечер нямаше никой. Вероятно в кухнята му сега къкреше някакво ядене, но хората се бяха покрили и се страхуваха да излязат. Някои пък предпочитаха да не ходят в ресторанти, а в публичен дом. Това беше доста глупав начин да похарчиш парите си, но Линк не ги обвиняваше — той самият беше изкарал страшно много пари като сводник. Другите му приходи идваха от комарджийските игри.

В далечината зърна „Бялата роза“. Погледна към розата, нарисувана на табелката. Беше доста жалка картинка — приличаше повече на крава, отколкото на роза...

Линк усети, че не му стига въздух, и спря на един ъгъл точно накрая на един от тротоарите. Протегна ръка и се подпря на една стена. Почувства леко гадене в стомаха. Знаеше какво означава това — той отдавна не беше слагал нищо в устата си и коремът му беше празен. Онези момчета го бяха изплашили до смърт.

Ръката, с която се беше подпрял, трепереше и той усети как го облива студена пот. Наистина беше изплашен до смърт.

Може би се боеше, защото онези сигурно бяха много ядосани от начина, по който се беше отнесъл с Рийд Коу. Наистина не беше много разумно да направи онова момче на парчета. Приличаше повече на заклан, отколкото на застрелян. Случаят си беше чиста проба убийство.

И така, с убийството на Коу той беше докарал смъртта по-близо до себе си. А Рийд, макар и да нямаше никакъв шанс, все пак се беше опитал да го убие. Накрая беше разбрал, че срещу него не стои обикновен барман, беше се досетил кой всъщност е той, без изобщо някога да е виждал лицето му. Смъртта за него беше дошла с един чаршаф в обикновена бръснарница. Наистина, доста нелепа смърт...

Линк се стегна и избърса лицето си в ръкава на шубата от еленова кожа. Май не беше само мисълта за Били Коу и Биси това, което го караше да се поти и да се чувства зле. Духът на един друг мъж витаеше около него. Линк пое дълбоко от свежия и хладен пролетен въздух. Сигурно мнозина си представяха как шерифът трепери от страх и се подпира по стените. В този момент това беше самата

истина. И преди беше изпитвал страх, може би около десетина пъти в живота си, и винаги в такива случаи беше поемал дълбоко въздух.

Независимо от това, колко уплашен се чувстваше той, пистолетът модел „Бисли“ никога не изпитваше страх. Нито пък ножът в ботуша у някога го беше предавал.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Линк прескочи оградата и се озова в задния двор на „Розата“. През клоните на дърветата се виждаше бледата лунна светлина.

Луната все още не се беше вдигнала, а тъкмо изгряваше и от това всички сенки изглеждаха някак удължени и размити. От кухнята на „Розата“ се забелязваше мъждукащата светлина, която идваше от фенера. От бара Линк дочу звуци от пианата. Нощта беше тиха, нямаше вятър, нито едно листо не потрепваше. От време на време се чуваха прилепи — като летяха, крилата им издаваха специфични звуци, а понякога се чуваше как някой прилеп, заслепен от светлината на прозорец, да се блъска в него или в друг предмет и пак да поема по пътя си. Такава беше нощта — тиха и спокойна.

Линк постоя няколко минути, като само се оглеждаше и се слушваше. И тогава видя, че някой стои на стълбите, които водят към кухнята. В първия момент си помисли, че това е Макдаф, но после се вгледа по-внимателно и на лунната светлина откри сребърна брада, прегъната надве и завързана с връвчица.

Той се отпрати през двора към кухнята, а китаецът тръгна срещу него.

— Господин Лесли — каза старецът. — Ти дойде за нещо, ама се страхувам, че идваш прекалено късно.

— Къде е Макдаф?

— Там, където всички някога ще отидем. — Китаецът тръгна през двора, като правеше знаци на Линк да го последва.

Когато шерифът го настигна, старецът отвори паянтовата врата на тоалетната.

Вътре беше много тъмно и отначало Линк не видя нищо. Влезе по-навътре и започна да вика името на Макдаф — после ясно видя стъпалата на краката му да стърчат от дупката, пълна с урина и изпражнения. По всичко личеше, че гадовете са натискали главата му вътре, докато се удави.

Линк бутна стареца малко встрани, после се обърна, хвана краката на Макдаф и с усилие издърпа тялото му от тясната дупка. После извади тялото навън, придърпа го до помпата и отчаяно започна да дърпа ръчката. Върху покритите с нечистотии глава и гърди на Макдаф се изсипа силна струя вода. Китаецът стоеше като вцепенен и само наблюдаваше какво прави Линк. А той се наведе и отвори устата на Макдаф, изстърга насъбралата се от вътрешната страна мръсотия, почисти лицето още веднъж и изми бледите мъртвешки очи, които се бяха обърнали с бялото навън в тежката предсмъртна агония. Сега вече човекът беше чист.

Шерифът погледна трупа още веднъж, после клекна до него и затвори очите му. Направи знак към китаеца да напомпи още вода и изми ръцете си, после ги обърса в кърпата, която носеше на врата си.

— Иди да доведеш гробаря — каза той на стареца. — Кажи му, че тук има работа за него. А скоро ще има и още.

После се изкачи по стълбите на кухнята и влезе в „Бялата роза“.

Кухнята беше празна. Той мина по коридора, после влезе в голямата стая. Всички лампи бяха запалени и един човек, когото Линк познаваше с името Диксън, дрънкаше на пианото „Докато скитах из Джорджия“. Свиреше я с много бързо темпо.

Около двайсет-трийсет мъже седяха по масите и се наливаха с бира, а един дебелак с червени бузи танцуваше с глухонемите сестри. Човекът беше огромен — откъдето и да го погледнеш, изглеждаше пухкав — лицето му беше кръгло и бузесто, тялото — дебело и отпуснато. Имаше неприятен поглед. Носеше дълга кестенява коса, която падаше на рехави къдрици върху челото му. Беше облечен по чикагска мода — носеше костюм от качествена материя: огромни жълти квадрати на някакъв тъмен фон. Краката му бяха обути във високи кожени ботуши.

Беше добър танцор — поне по-добър от момичетата. Непрекъснато подскачаше и се въртеше, често отмяташе глава назад, тропаше с кожените си ботуши и през цялото време сланините му се тресяха. Размахваше ръце във въздуха като истински актьор. Докато той се въртеше и се обръщаше на всички страни, Линк забеляза дръжката на пистолет, която се подаваше от джоба на панталоните му.

Копчетата на ръкавите на красивото му сако бяха мокри, а краят на ръкава му беше прогизнал с вода, вероятно от помпата на двора.

Докато размахваше ръцете си и щракаше с пръсти, а после подскачаше напред-назад, нещо проблесна в ръкава му. Линк се досети, че това вероятно е бръснач и може би човекът беше много сръчен с него.

Докато се въртеше около момичето, сякаш тя беше загадъчна и елегантна красавица, Хенри Биси не даде никакъв знак, че е видял Линк, но всъщност го беше забелязал още щом се появи. По едно време, както се въртеше и подскачаше, той направи един жест, който насочи погледите на присъстващите към бара, където седеше Линк.

Шерифът обърна глава и срещна погледа на Коу.

Грамадният човек беше енергичен и сякаш искреше на светлината, така че на фона на тази картинка Били Коу изглеждаше мрачен и унил. Беше по-нисък от брат си Рийд, но имаше същото продълговато лице. То беше безизразно, сякаш беше издялано от камък и бледо като восъчно. Очите му бяха черни, но също изглеждаха безжизнени. На Линк му мина през ума, че дори очите на Макдаф, които видя преди малко, не бяха толкова безчувствени.

Беше облечен в елегантен син костюм, носеше черни ботуши, а от десния му крак висеше пистолет „Ремингтън“, 44-ти калибър.

Изглеждаше доста опасен.

В този момент на Линк му мина през ума, че в крайна сметка тези двамата имат всички шансове да го убият. Не че те ще се измъкнат без дракотина, но съвсем не бе невъзможно да го очистят.

А тези хора, които бяха останали в „Розата“ тази вечер, или бяха полудели, или пък бяха много жестоки, щом стояха и чакаха да станат свидетели на нещо наш наистина ужасно. В заведението настъпи тишина. Само Диксън не преставаше да блъска по пианото. Може би се страхуваше, че ако престане, може да си навлече гнева на Биси.

Били Коу проговори пръв.

— Как ти е името? — попита той Линк, като имаше предвид истинското му име. Мъжът имаше плътен глас.

— Ако ти кажа, ще се подмокриш — отвърна Линк.

Диксън престана да свири, а Били Коу извади пистолета си.

Направи това по много особен начин. Линк беше виждал само един човек да вади пистолета си така. Казваше се Рафиян. Движението беше много бързо и много просто. Коу просто дръпна пистолета, нагласи китката си и стреля. За това се изискваше много здрава китка, всичко това бе извършено за по-малко от половин минута, ако някой

случайно отчиташе времето сигурно беше толкова, не повече от трийсет секунди.

Линк също измъкна пистолета си и простреля Коу в корема. Куршумът от „Ремингтъна“ засегна лявата ръка на Линк.

Къде беше Биси в този момент?

Но сега не биваше да отклонява поглед от Коу, иначе онзи щеше да го убие. Били седеше точно срещу бара. Лицето му беше абсолютно неподвижно. Той стреля още веднъж, но не улучи, защото Линк се хвърли на пода, и стреля. А после отново Коу. И този опит беше неуспешен, защото Линк се превъртя и избегна куршума. При това движение обаче удари в нещо левия си глезен. Кракът му май беше счупен. Той отново се прицели в Коу и стреля, но не го улучи. Чу се звук като от счупени мебели. Погледна натам и видя Хенри Биси — идваше срещу него и се хилеше. Вървеше и събаряше по пътя си маси и столове. Малък револвер проблясваше в ръката му.

Линк се прицели в Биси така както лежеше на пода, но не го улучи, тъй като огромният мъж се стовари на пода и разтресе кръчмата. Един куршум профуча точно край лицето на Линк. Въздушната струя опари окото му. Тогава той се обърна и видя Били Коу, застанал на колене върху бара, да го държи на прицел. Стискаше оръжието си с две ръце и се опитваше да не изпуска от очи Линк, но в кръчмата вече беше доста задимено от барута. Линк го простреля право в главата, задната част на черепа му се отлепи. Мозъкът му се размаза върху стената и махагоновия барплот и опръска всичко наоколо.

Още един куршум профуча и се заби в хълбока на Линк.

„Господи, този ми видя сметката“ — помисли си той.

Но все още можеше да се привлачи на едно коляно и докато Биси се изправяше, той се придвижи малко встрани. А онзи не спираше да стреля. Ушите на Линк заглъхнаха от еката на куршумите. Тогава той видя, че онзи се кани да стреля в един човек, който беше легнал на пода. Вероятно човекът се беше уплашил до смърт и беше решил да се предпази, като легне долу. Биси го простреля в гърба и вдигна глава, за да открие отново Линк. Видя го и стреля. Линк хвърли „Бисли“-то си и се опита да измъкне „Пийсмейкър“-а на Рийд Коу, но лявата му ръка не искаше да му се подчини.

Той отново се превъртя на пода, като се опитваше да се добере до печката, преди Биси да го е застрелял.

Чу как Биси се смее и го видя да се навежда под една маса, за да се придвижи и той до печката. Сега Линк успя да измъкне с дясната ръка „Пийсмейкър“-а и когато Биси дойде достатъчно близо, стреля в него.

Успя да го улучи и дори чу как куршумът се заби в тялото му, после се повдигна на здравия си крак и зачака Биси да се изправи лице в лице срещу него. Биси се изправи от другата страна на печката, тогава и двамата стреляха едновременно. Куршумът на Биси улучи „Пийсмейкър“-а на Линк. Оръжието хвъркна назад и удари Линк в лицето. Силата на удара беше доста голяма, така че заслепи дясното му око. Линк политна, но падна върху една маса и успя да се задържи върху нея. Усети, че от лицето му се стича кръв, и посегна към ботуша си, за да измъкне ножа. После избърса кръвта в ръкава си и видя, че този момент Биси се изправя зад печката. Куршумът на Линк беше отнесъл долната му челюст.

Биси се надигна, като не преставаше да мига, а от лицето му струеше кръв. Той се добра до пистолета си, вдигна го, прицели се и дръпна спусъка. Революерът само прищрака — бяха му свършили патроните. Мъжът изглеждаше странно. Кръвта беше обезобразила хубавия му костюм. Той тръсна ръка, за да извади бръснача, който щракна, докато се отваряше. Биси тръгна към Линк. Застана прав срещу него и всеки момент щеше да забие острието в тялото му.

Тогава Линк се наведе, втурна се към дебелака и заби ножа си в корема му. Мускулите на Биси се свиха, а Линк се възползва от момента и завъртя ножа в раната. После очите му отново бяха заслепени от стичащата се кръв и той само интуитивно дръпна дръжката на ножа си колкото може по-нагоре с всичката сила, която му беше останала. Тогава усети как оръжието на Биси го прободете отзад в лявото рамо.

Ножът на Линк помръдна малко по-нагоре. Той го завъртя още няколко пъти, после острието се счупи и вътрешностите на Биси се изсипаха върху пода.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

След бурните събития в „Бялата роза“ Линк беше отнесен в дома на сладоледаджията — господин Форстър. Докторът се занимава с него няколко часа и после го повери на грижите и доброто сърце на госпожа Форстър. Той продължи да идва и през следващите седмици всеки ден, но основната грижа за него беше поета от милостивата госпожа. Раните на Линк бяха тежки и мина доста време, докато се възстанови напълно. Целият град се извървя да му носи разни вкусни неща за ядене, но той се радваше най-много на храната, приготвена от неговия стар познайник — китаец, който след смъртта на Макдаф остана да се грижи за кръчмата заедно с негъра Джордж...

Възстановяването беше дълго и тежко. Той вече не беше млад и раните заздравяваха много по-бавно отпреди. Трябваше по цял ден да лежи, но това си имаше и добра страна, защото му предоставяше възможност да размишлява. Върна се назад в мислите и спомените си и си направи равносметка на изминатия път. Времето, прекарано в Колт Крийк, се оказа добро за целия град — е, имаше и изключения. Линк никога нямаше да може да си прости, че заради него загинаха двама невинни: младият Паркър и верният Макдаф. Само мисълта за последния изпълваше сърцето му с топлина, а очите му — със сълзи...

Повечето хора в Колт Крийк го обичаха, други го почитаха повече, защото се страхуваха от него, но всички му бяха признателни. И всички се съобразяваха с него. Та нали всъщност точно към това се стремеше...

Но дали действително за такъв живот беше мечтал Великият стрелец — за топло и тихо кътче, където да доживее края на дните си? Не... Буйната му натура отново го теглеше на път. Неизвестното винаги го беше привличало и, рано или късно, този зов отново щеше да се обади. А тук той вече беше изпълнил мисията си. Нямаше за какво повече да стои. Не беше мислил, че ще стане точно така, но съдбата реши всичко, на много места косите на хората настръхваха само при споменаване на името му, а тук го почитаха и му бяха

благодарни, че е възвърнал спокойствието на градчето, той не знаеше какво може да направи, затова реши, че най-добре за всички ще бъде да напусне това място и да остави добрия спомен за себе си. Да, наистина това беше най-мъдрото решение в момента...

Един ден, за негова огромна изненада, при него пристигна Уилсън Коу. Последва не много дълъг, но почти приятелски разговор между двамата. Този се оказа по-различен от братята си.

— Боже господи — шегуваше се Уилс, — направо се чувствам щастлив от това, че съм жив. Ти направи фамилията Коу на пух и прах! — но Уилс всъщност никак не изглеждаше притеснен от този факт.

— Ами сигурно щях да очистя и теб онази вечер, ако се беше мярнал в „Розата“.

— Нито за секунда не съм се съмнявал в това, шерифе. — Той направи една физиономия, която напомни на Линк за Рийд, той имаше навик често да прави гримаси. — Предполагам, че сме си заслужили такава участ, наистина, не бяхме от най-праведните граждани. — Той намигна.

Линк вече беше твърдо убеден, че няма смисъл да убива адвокати. Те винаги бяха готови да отговорят на всичко, а и на тяхно място винаги се появяваха други, така че не си струваше да си хаби куршумите.

— Какво мисли баща ти за цялата история?

— Баща ми ли... ами той е вече много стар, а и напоследък не се радва на добро здраве. Нали си чувал, че е много стар?

Така и приключиха разговора. Уилс се надигна и тръгна към вратата, като благодари на госпожа Форстър за вкусното ястие, което му предложи. После ѝ подаде ръка, след това стисна и тази на Линк, намигна му още веднъж и излезе. Линк си помисли, че може би това е най-опасният човек от цялата фамилия Коу.

Линк беше получил няколко предложения да стане съдружник на един или друг човек от града. Хората искаха от него само да се навърта около тях в случай, че някой се опита да им създаде неприятности.

Линк внимателно изслушваше всекиго.

Преди да тръгне, реши да говори с Патерсън за момичето от обора. Оказа се, че то било негова племенница. Посъветва го да повика лекар, който да се погрижи за нея.

Съпругата на доктора — едра жена с пухкаво лице и добро сърце — обеща да се грижи за момичето. Когато Линк ѝ каза, че тя ще се чувства по-на място в някой бардак, жената едва не го нападна. Хвърли му суров поглед, обърна му гръб, хвана момичето под ръка и го поведе със себе си.

Май всичко вървеше към добър край. Като че ли всичко беше уредено, поне Линк не се сещаше за друго. Лошите бяха избити, хората бяха по-спокойни. Сега вече наистина можеше да се твърди, че градът му принадлежеше. Вече нямаше кого да убива. Реши да изпрати за свои заместници двама млади мъже от Тексас. Отсега нататък те щяха да наказват вместо него. Той се чувстваше поуморен за тези работи.

Но нямаше спор, че градът му принадлежеше. Той вярваше, че някой ден ще се завърне тук и ще може да убеди Нанси Плам да легне с него още веднъж. Като че ли това беше всичко, за което един мъж можеше да си мечтае.

Линк се отпрати към коня, метна се на седлото и се обърна да погледа Колт Крийк. Камбаната на църквата биеше, безспорно това беше в негова чест. Познаваше вече всяко кътче в града, можеше да различи всяка къща, всяка каручка на улицата...

Беше хубав, горещ и слънчев пролетен ден. Вятърът, който подухваше от планината, поосвежи лицето му. Линк се обърна и погледна още веднъж към градчето, което нямаше да забрави, докато беше жив. После сбута кафявия си кон и пое по пътя.

Издание:

Рой Лебо. Колт Крийк

ИК „Калпазанов“, Габрово, 1996

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Ивелина Илиева

ISBN: 954-17-0128-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.